ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Leblanc Maurice\Leblanc, Maurice - Arsene Lupin - Pomsta hrabŘnky Cagliostrov,.pdb

PDB Name: Leblanc, Maurice - Arsene Lu...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Maurice Leblanc

Pomsta hraběnky Cagliostrové

Nakladatelství
Svoboda - Libertas
Praha
1993

PŘELOŽILA DANA MELANOVÁ

Translation (c) Dana Melanová. 1993

ISBN 80-205-0356-0

PŘEDMLUVA ARSENA LUPINA

Chtěl bych na tomto místě poznamenat, že i když oceňuji práci svého životopisce, který zná velmi podrobně má dobrodružství, a schvaluji, jakým způsobem píše o mých příhodách, přece jen mám jisté výhrady ke způsobu, jakým je ve svých knihách podává.

Existuje sto způsobů, jak lze přiblížit skutečnou událost vkusu publika. On patrně považuje za nejlepší ten, kdy mne neustále předvádí v co nejdobrodružnější podobě a umíněně mě strká do popředí dělaje ze mne hrdinu. Nejen že záměrně přehlíží všechny četné epizody mého života, kdy jsem byl na dně, kdy mě mí protivníci zcela udolali, kdy mě muži zákona plísnili jako malého kluka, ale on dokonce všechny tyhle příhody upraví a dotvoří tak, že z toho vycházím jako vítěz. Často se pak cítím dotčený ve své skromnosti.

Takový způsob podání nemám rád. Už nevím, kdo řekl: "Musíme znát své meze a mít je rádi." Já své meze znám, a dokonce pociťuji jisté uspokojení, když si je uvědomuji. Mám totiž hrůzu ze všeho nadlidského, nenormálního, přehnaného a nevyváženého. Stačí mi, že jsem takový, jaký jsem. Ještě krůček a byl bych nepravděpodobný a směšný. Jednou z mých slabostí je právě strach ze směšnosti.

A směšný asi určitě budu - to je také důvod, proč píši tuto krátkou předmluvu - protože jsem neustále předkládán publiku v situaci zamilovaného. Jistě, nepopírám, že mám velmi citlivé srdce a že se dokážu zamilovat na první pohled na každém rohu ulice. Nepopírám ani, že se mi ženy nikdy nevyhýbaly a byly na mne většinou milé. Mám velmi lichotivé vzpomínky na chvíle, v nichž jsem byl šťastným objektem ženské slabosti. Někdo jiný než já by byl na takové případy velmi pyšný. Ale já protestuji proti roli Don Juana, kterou mě můj životopisec stále nutí hrát. Zažil jsem také pěkně strohá odmítnutí. Některé ženy daly přede mnou přednost naprosto bezvýznamným sokům. Musel jsem spolknout ponížení i zradu. Zkrátka potkaly mne i nepochopitelné porážky, ale i o těch se musí psát, má-li být můj obraz skutečně pravdivý.

To je důvod, proč jsem chtěl, aby bylo vylíčeno i toto dobrodružství a aby tak bylo učiněno bez jakýchkoli úprav a nadsázek. Neskvím se tady zrovna udivující neomylností. Mé svůdcovské umění zažije drtivou porážku. Díky tomuhle všemu na mne možná budou shovívavěji pohlížet ti, kterým při výčtu mých přehnaných zásluh a dobyvatelských úspěchů naskakuje husí kůže. A není se přitom čemu divit.

Závěrem ještě slovíčko. Josefína Balsamová, velká vášeň mých dvaceti let, žena, která se vydávala za dceru slavného podvodníka 18. století hraběte Cagliostra a tvrdila, že má od něj recept na věčné mládí, se v této knize neobjevuje. Čtenář sám posoudí, zda z důvodu dostatečně silného. Ale jak nezamíchat její jméno do názvu příběhu, v němž se promítá tak silně její tragický stín, kde se láska mísí s nenávistí a pomsta se halí do temnot?

První část

DRUHÉ Z OBOU DRAMAT

I NA VÁLEČNÉ ZTEZCE

Krásná lednová dopoledne, kdy je svěží vzduch prozářen již teplejšími slunečními paprsky, dokáží řádně zahřát srdce a potěšit mysl. V mrazivé zimě už člověk začíná cítit dech jara. Zdá se, že odpoledne má víc hodin. Leden, to zelené mládí roku, jako by vás omlazoval. Přesně tyhle pocity měl Arsene Lupin, když se toho dne k jedenácté hodině procházel po bulvárech.

Kráčel pružnou chůzí zvedaje se při každém kroku na špičky snad trochu víc, než je obvyklé, skoro jako by prováděl gymnastické cvičení. Kdykoli vykročil levou nohou, hluboce se nadýchl a jeho hrudník, už tak dost úctyhodných rozměrů, po tom nádechu ještě zdvojnásobil svou kapacitu.

Hlavu nesl v lehkém záklonu. Uzoučké botky. Žádný kabát. Jen lehký šedý oblek, jaký se nosívá v prudkém létě, a pod paží měkký klobouk.

Obličej, který se usmíval na chodce ženského pohlaví, patřil muži, který se rychle blíží padesátce, jestli už hranici tohoto věku nepřekročil. Ale když jste toho štíhlého pána s taneční chůzí viděli zezadu nebo zdálky, nehádali byste mu víc než pětadvacet.

No prosím, říkal si pozoruje svou elegantní siluetu ve výkladních skříních, ještě by mi mladíci mohli závidět!

V každém případě mohl u všech budit závist svým klidným a sebejistým výrazem, který neklamně prozrazoval fyzickou vyrovnanost, duševní zdraví a trojí uspokojení plynoucí z dobrého žaludku, perfektního trávení a naprosto čistého svědomí. Být takhle obdařen, to se vám to kráčí s hlavou vzpřímenou!

Připomeňme ještě, že jeho peněženka byla víc než dostatečně zásobena, že v náprsní kapse měl čtyři šekové knížky do několika bank znějící na různá jména a že prakticky všude po celé Francii měl v bezpečných skrýších, jako třeba ve svazích břehů řek, v neznámých jeskyních, v otvorech nedostupných útesů, uschovány zlaté pruty a pytlíky drahých kamenů.

A to už vůbec nemluvíme o důvěře, které se těšil na všech kontinentech pod jmény Raoul de Limésy, Raoul d'Avenac, Raoul d'Enneris nebo Raoul d'Averny, prostými a skromnými jmény nižší venkovské šlechty, k nimž vždy připojoval stejné křestní jméno Raoul. Právě přicházel k Provinční bance. Chtěl tam předložit šek na dost vysokou částku znějící na jméno Raoul d'Averny. Vešel dovnitř, vyřídil si, co potřeboval, a pak sestoupil do suterénu budovy, nechal si ověřit podpis a otevřel svůj trezor, aby si z něj vzal nějaké dokumenty.

Zatímco si vybíral dokumenty, které potřeboval, všiml si, že nedaleko od něj se podobnou činností zaobírá jakýsi pán. Byl ve smutku a vypadal jako postarší venkovský notář ve výslužbě. Teď momentálně vytahoval z vedlejšího trezoru pečlivě zabalené balíčky, přeřezával provázky a počítal jeden po druhém svazky desetitisícových bankovek sepjaté špendlíkem.

Byl patrně krátkozraký a každou chvilku se ostražitě a neklidně rozhlížel na všechny strany, přičemž si nevšiml, že Arsene Lupin může bez potíží sledovat každé jeho gesto. Pokračoval ve své zajímavé práci a nakonec si srovnal do marokénové aktovky asi osmdesát nebo devadesát svazků bankovek, tedy sumu kolem osmi až devíti set tisíc franků.

Lupin počítal peníze současně s ním a říkal si: Copak je to asi za podařeného ptáčka, tenhle úctyhodný rentiér? Inkasista? Ředitel berňáku? Nebo je to jeden z těch bezectných páníčků, kteří "ulijí stranou" nějaké peníze, aby je nemuseli hlásit bernímu úřadu? Tak z těchhle lidí mám přímo hrůzu...! Okrádat stát... Jaká podlost!

Ten člověk ukončil svou činnost, převázal marokénovou aktovku popruhem a pečlivěji sepnul sponkami.

Pak se vzdálil a stoupal po schodišti nahoru.

Lupin se vydal za ním, protože ani nejčistší svědomí vám nemůže zabránit ve sledování pána, který si pod paží nese milión na hotovosti. Taková sumička vydává svoji typickou vůni, která přitahuje dobré lovecké psy. A Lupin byl opravdu dobrý ohař a jeho čich ho nikdy nezavedl na špatnou stopu. Vyrazil tedy za zvěří, chovaje se teď méně dobyvatelsky a méně nápadně, aby nebudil zbytečnou pozornost. Chvěl se radostí. Ostatně neměl žádný plán. Neměl žádnou postranní myšlenku. Co může pro člověka s tak dokonale bezúhonným svědomím a s takovou spoustou peněz znamenat svazek bankovek?

Lupinův člověk zašel k cukráři v ulici du Havre, vyšel od něj s balíčkem dortů a zamířil k nádraží Saint-Lazare.

Sakra, říkal si Lupin, snad nenasedne do vlaku a nebude mě vláčet někde po všech čertech?

Nasedl do vlaku. Lupin sice v duchu velice protestoval, ale učinil totéž, a tak jeli společně v dlouhém vagónu plném cestujících směrem k Saint-Germain. Pán tiskl ze všech sil k hrudi marokénovou aktovku jako matka své dítě.

Vystoupil za městečkem Chatou ve stanici Vésinet, což Lupina velmi potěšilo, neboť to místo se mu nesmírně líbilo.

Vésinet, nebo spíš čtvrt Vésinet leží dvanáct kilometrů od Paříže v zákrutě Seiny. Platí tady velmi přísná územní pravidla o úpravě pozemků a stavbě nových domů, a díky tomu se v tomhle krásném místě kolem jezera spícího pod stromy rýsují široké ulice ozdobené krásnými zahradami a bohatými vilami. Toho rána se na větvích stromů ve slunci zrcadlily kapičky rosy, které tu zbyly z noční jinovatky. Země byla ztvrdlá mrazem a pod nohama jen duněla. Jaké to bylo štěstí kráčet tudy bez jakékoli starosti, jen s jedinou myšlenkou na své příští štěstí!

Na břehu prvního umělého jezírka připomínajícího malý tichý rybníček se zvedaly výstavné domy z druhé strany lemované širokou ulicí. Břehy jezírka patřily vlastníkům těch krásných vil.

Pán minul vilu La Roseraie, vilu L'Orangerie a nakonec uchopil klepadlo domu, který se jmenoval Les Clématites.

Lupin ho sledoval z povzdálí tak, aby zůstal nezpozorován. Dveře se otevřely a vyhrnuly se z nich dvě veselé dívky:

"Jdeš pozdě, strýčku! Oběd je už na stole. Co jsi nám přinesl dobrého?"

Lupin byl okouzlen. Všechno mu tady bylo sympatické: vřelé přijetí, kterého se dostalo "dortovému strýčínkovi, temperament obou neteří i nízký a trochu nemoderní dům. Bylo by skutečně příjemné moci proniknout do tohoto

srdečného prostředí a nadýchat se vlídné atmosféry soudržné rodiny.

O pět set metrů dál se rozkládalo velké, velmi malebné jezero s ostrůvkem spojeným s pevninou dřevěným můstkem. Dá se tam poobědvat ve vynikající restauraci, což také Lupin učinil a nelitoval toho. Potom si obešel jezero a obdivoval rozkošné vily na vnější straně cesty, většinou v těchto zimních dnech opuštěné.

Jedna z nich však přitáhla speciálně jeho pozornost nejen proto, že byla velmi hezká a navíc obklopená krásnou zahradou, ale hlavně proto, že na mříži plotu visela cedulka a na ní stálo: "Clair-Logis. Usedlost na prodej. K prohlédnutí hned, pro všechny potřebné informace se obraťte do vily Clématites."

Clématites! Přesně ta vila, kde právě obědvá "strýček"! Ten osud dokáže být opravdu zlomyslný! Jak si nespojit v mysli krásnou vilu Clair-Logis s koženou aktovkou plnou peněz?

Za mřížovými vraty byly po obou stranách dva pavilóny. Zahradník obýval ten vpravo. Lupin zazvonil. Zahradník mu ukázal dům a Lupin byl okamžitě nadšený. Byl nádherný, pravda, trochu zanedbaný, místy dokonce skoro na spadnutí, ale tak krásně položený a rozvržený, že se přímo nabízel k přestavbě.

To je ono... To je přesně to, co potřebuju, myslel si Lupin. Vždycky jsem chtěl mít nějaký dům kousek od Paříže, kde bych mohl sem tam strávit příjemný víkend. Nic lepšího bych nenašel.

A pak, celý ten podnik je něco fantastického! Přímo terno spadlé z nebe. Osud mu nabízí zjedné strany nádherné sídlo a na druhé straně mu přímo strká před oči zdroj, z něhož ho zaplatí. Marokénová aktovka je tady proto, aby financovala tuto nádhernou koupi. Všechno do sebe zapadá.

O pět minut později předával Lupin svoji navštívenku a krátce na to byl pan Raoul d'Averny uveden do salónu pana Filipa Gaverela umístěného v přízemí a patrně využívaného také jako pracovna. Setkal se tam s dvěma hezkými neteřemi, které mu jejich strýček představil.

Pan Gaverel měl stále pod paží svoji marokénovou aktovku opásanou řemenem. Patrně se od ní neodloučil ani při obědě.

Lupin mu hned sdělil důvod své návštěvy: uvažuje o koupi Clair-Logis. Filip Gaverel mu sdělil podmínky.

Lupin chvilku uvažoval. Prohlížel si obě sestry. Teď se k nim připojil mladík, který se dvořil starší z nich a jehož také představila jako svého snoubence. Raoul byl nesvůj. Není divu, že si při své pověstné ohleduplnosti kladl otázku, do jaké míry by mohl jeho laciný nákup poškodit obě sestry.

Nakonec si vyžádal odklad osmačtyřiceti hodin na rozmyšlenou.

"Dobře, jsme domluveni," souhlasil pan Gaverel. "Budete se potom ovšem muset spojit s mým notářem, protože já právě odjíždím na jih."

Potom vysvětlil Lupinovi, že před osmi měsíci ovdověl, a jeho syn se právě oženil v Nice. Jede k němu a stráví v mladé domácnosti část roku.

"Ostatně stejně nebydlím tady, u svých neteří. Moje vila je ta vedlejší, vidíte, Orangerie. Naše zahrady jsou spojené. Je to moc hezký dům. Takhle to samozřejmě nemůžete ocenit, je neobydlený, se zabedněnými okenicemi."

Lupin zůstal ještě hodinu, povídal si a žertoval s dívkami, vyprávěl jim spoustu historek, které je bavily. Koutkem oka ovšem nepřestal pozorovat pana Gaverela.

Pak se šli projít do zahrady vily Clématites a Orangerie. Filip Gaverel, s aktovkou stále pod paží, dával příkazy svému komorníkovi, který právě naložil zavazadla do auta, nasedl a odjel napřed na Lyonské nádraží.

"Tu aktovku si strýčku také vezmeš s sebou?" zeptala se jedna z dívek.

"Samozřejmě že ne," odpověděl, "jsou v ní jen nějaké obchodní papíry, nic důležitého. Přivezl jsem je z Paříže a uložím si je doma."

Skutečně vešel do domu a vyšel z něj asi za dvacet minut. Aktovku neměl a žádná nacpaná kapsa nedávala tušit, že by měl svazky bankovek ještě u sebe.

Schoval je ve svém domě, řekl si Lupin. Musí si být svou skrýší jist. Určitě je to starý podvodník, který ošidil berní úřad, když likvidoval pozůstalost po své ženě. Tihle lidé si nezaslouží žádný soucit.

Vzal si ho stranou a prohlásil:

"Už jsem to promyslel, pane Gaverele, koupím ten dům."

"Výborně," řekl Gaverel a předal klíče od své vily neteřím.

Odcházeli všichni společně. Gaverel zcela určitě neměl marokénovou aktovku.

O dva týdny později podepsal Lupin šek. Byla to prostá záloha prodávajícímu, skutečná cena Clair-Logis byla stokrát zaručená ve svazcích bankovek ukrytých ve vile Orangerie. Lupin nespěchal s pátráním po skrýši domnívaje se, že najít skrýš, kterou vymyslel držitel podvodně získaných bankovek, nebude pro něj nic těžkého. Skrýš je nedobytná tehdy, když nikdo neví, jaký poklad je v ní uložen. A to Lupin věděl.

Především začal hledat architekta, který by mu dal do pořádku Clair-Logis. Pomohla mu náhoda. Jednoho dne dostal dopis od doktora, který mu kdysi prokázal nedocenitelnou službu1. Ten doktor věděl, kdo je Lupin, a znal jeho proměny a stále se měnící adresy. Doktor Delattre mu psal:

"Milý příteli,

byl bych velmi rád, kdybyste se mohl ujmout mladého muže jménem Félicien Charles. Je to diplomovaný architekt a já se o něho zajímám. Má talent..., atd."

Lupin toho mladého muže pozval. Připadal mu bázlivý, zdrženlivý, chtěl se zalíbit, ale nevěděl jak na to. Byl to docela hezký, asi osmadvacetiletý hoch, velmi inteligentní a šikovný. Okamžitě pochopil, co se od něj žádá, a slíbil, že se postará o zařízení i vybavení Logis a že dá dohromady i zahradu. Bydlet bude zatím v levém pavilónu.

A měsíce ubíhaly.

Lupin se tu objevil asi jen třikrát nebo čtyřikrát.

Představil Féliciena Charlese sestrám a při té příležitosti zjistil, co se u nich děje. Ostatně sám je také rád navštěvoval.

Starší dost těžce onemocněla bronchitidou a museli odložit její sňatek.

Konečně stanovili nový termín - 9. červenec.

Strýček Gaverel se měl obřadu také zúčastnit. Lupin právě cestoval po Holandsku a rozhodl se přijet asi osm dní předem, aby se mohl včas zmocnit kýžených svazků bankovek.

Jeho plán byl jednoduchý. Všiml si, že je možné přitáhnout loďku z vedlejšího pozemku až na konec veřejné cesty, vedoucí mezi dvěma zdmi až k rybníčku. Takovým způsobem se jedné noci dostane do zahrady Orangerie a pronikne až do domu.

Jakmile bude mít bankovky v kapse, zformuje balíček do původního tvaru, aby vypadal stejně jako předtím. Filip Gaverel, který si naplánoval na návštěvu u svých neteří pouhých čtyřiadvacet hodin, se jistě spokojí s tím, že se jen podívá, zda je balíček na svém místě. Určitě nebude kontrolovat jeho obsah. Krádež bude tedy odhalena nejdřív někdy na začátku října.

Když však Lupinův automobil dorazil ráno na místo, dověděl se Arsene, že předcházejícího večera se tady, na líbezném břehu malého jezírka, odehrálo strašlivé drama s nečekaně tragickým koncem.

II ZABÍJENÍ

Nejprve je třeba poznamenat, že oběd ve vile Clématites, poslední oběd před těmi strašlivými hodinami, v nichž jedna tragédie stíhala druhou, probíhal v největší pohodě. Obě dívky a oba mladíci, na které číhal tak neblahý osud, byli veselí, bezstarostní, prostě šťastní, zamilovaní mladí lidé. Všechny bouře nemívají předehru v podobě varovných znamení. Tahle bouře vypukla zčistajasna, z klidného nebe. Žádná předtucha netísnila srdce příštích obětí.

Smáli se, radostně si vyprávěli o svých plánech, o tom, co bude pozítří, co bude příští týden. Sestry Gaverelovy bydlely od smrti svých rodičů, tedy asi sedm osm let, ve vile Clématites samy. Pečovala o ně stará hospodyně Amélie, která je znala od narození, a její manžel Eduard, jediný sluha v domě.

Starší z obou sester se jmenovala Elisabeta. Byla to vysoká, světlovlasá dívka s tváří trochu příliš bledou po právě překonané nemoci a něžným, nevinným úsměvem. Obracela se hlavně na svého snoubence Jeroma Helmase. Tenhle krásný hoch s upřímným obličejem neměl v současné době žádné postavení. Byl sirotek a po své matce zdědil domek ve Vésinetu, u hlavní silnice do Paříže. Než se s Elisabetou zasnoubil, dlouho se s ní přátelil a mladší sestru Rolandu znal od dětství a tykal jí. Teď s nimi ve vile Clématites obědval.

Rolanda byla o hodně mladší než její sestra. Byla temperamentnější, měla v sobě víc skutečné krásy, její půvab byl vášnivější a přitom tajemnější. Zcela určitě si to myslel druhý mladý muž z této společnosti, Félicien Charles. Dívka ho přitahovala, bez ustání ji pokradmu pozoroval, jako by se bál podívat se jí přímo do tváře. Byl do ní zamilován? Rolanda sama by na tuhle otázku nedokázala odpovědět. Patřil k lidem, u kterých nikdy nepoznáte, co si myslí, jejichž tvář nevyjadřuje skryté myšlenky ani pocity.

Po obědě se všichni čtyři odebrali do salónu, rozlehlé místnosti, která přesto působila útulným dojmem díky spoustě bibelotů, knih a nápaditě rozestavěnému nábytku. Veliké anglické dokořán otevřené okno vedlo na úzký trávník oddělující vilu od rybníčku. Na nehybné vodní hladině se zrcadlily siluety mohutných hustých stromů, jejichž spodní větve se dotýkaly svých vlastních odrazů na vodní ploše. Když jste se trochu naklonili, mohli jste po pravé straně, asi o šedesát metrů dál, vidět druhý dům, Orangerii, kde bydlel strýc Filip. Obě zahrady od sebe odděloval jen nízoučký živý plot, ale pruh trávníku byl nepřerušený a obtáčel celý rybník.

Elisabeta a Rolanda se chvílemi držely za ruce. Zdálo se, že se nesmírně milují. Hlavně Rolanda dávala neustále najevo svoji oddanost, ale také neklid. Elisabetino zdraví vyžadovalo po tak těžké nemoci stálé ohledy.

Rolanda nechala sestru se snoubencem a usedla ke klavíru. Zavolala k sobě Féliciena Charlese, který se právě chystal odejít.

"Jistě mě omluvíte, slečno, ale dnes jsme obědvali později a moje práce začíná každý den v určitou hodinu."

"Copak nemáte žádné volno?"

"Ale ano, ale právě proto, že mám naprostou volnost, musím být přesný. A potom, pan d'Averny přijede už zítra ráno a velmi časně. Celou noc bude cestovat v autě."

"To jsem ráda, že ho zase uvidím!" řekla. "Je tak sympatický, tak zajímavý!"

"Jistě tedy pochopíte mou touhu ho uspokojit."

"Ale přesto si sedněte... alespoň na půl minuty..."

Poslechl a posadil se.

"Povídejte mi něco," řekla.

"Mám vám povídat, nebo vás mám poslouchat?"

"Obojí najednou."

"Nemohu přece mluvit, když hrajete."

Neodpověděla. Hrála. Byly to jen úryvky z jakési skladby, ale tak sladké a tak plné touhy, že zněly jako vyznání. Chtěla mu tím naznačit něco, co se odehrává v jejím srdci, nebo ho chtěla povzbudit? Mladík však zachovával mlčení.

"Tak jděte," přikázala mu.

"Mám jít... a proč?"

"Už jsme si dnes dost popovídali," zažertovala dívka.

Byl zaskočený, váhal, ale když příkaz opakovala, odešel. Rolanda pokrčila lehce rameny a hrála dál, pozorujíc přitom Elisabetu a Jeroma, kteří se potichu bavili a dívali se jeden na druhého. Hudba je ukolébávala a snad ještě víc sbližovala. Tak uběhlo dvacet minut.

Nakonec se Elisabeta zvedla a řekla:

"Jerome, teď je čas na naši každodenní projížďku. Je tak krásné klouzat po vodě v loďce mezi větvemi!"

"Ale je to rozumné, Elisabeto? Ještě nejste úplně v pořádku."

"Ale ano! Naopak, takovýhle odpočinek mi udělá nejlíp."

"Přesto..."

"Přesto je to tak, můj drahý Jerome. Jdu pro loďku a přitáhnu ji až k trávníku. Vy tady zůstaňte, Jerome."

Vyběhla po schodech do svého pokoje jako každý den, otevřela sekretář a podle svého zvyku napsala pár řádek do deníku. Později v něm budou číst její poslední slova.

"Jerome mi připadal trochu roztržitý, skleslý. Zeptala jsem se ho na příčinu. Odpověděl mi, že se mýlím, a když jsem naléhala, odbyl mě vyhýbavou odpovědí.

"Nic mi není, Elisabeto. Vždyť co bych si mohl přát víc, než teď mám? Vezmeme se a můj sen, který sním už celý rok, se konečně vyplní. Jen..."

"Jen?"

"Někdy mi dělá starost naše budoucnost. Víte, že nejsem bohatý, a i když je mi skoro třicet let, nemám žádné postavení."

Položila jsem mu ruku na ústa a smála jsem se:

"Ale zato já jsem bohatá... Samozřejmě, nemůžeme si dovolit příliš rozmařilý život, ale přesto na tom budeme dobře... Ale proč vám na tom najednou tak záleží?"

"Ale to kvůli vám, Elisabeto, já sám nemám velké potřeby."

"Ale já také ne, Jerome! Spokojím se s málem. Třeba s tím, že budu šťastná, víc nechci," smála jsem se. "Vždyť je přece domluveno, že budeme žít tady a čekat, až nám dobrá víla přinese poklad..."

"Ach, já nevěřím příliš na poklady," řekl Jerome.

"Ale jak to? Náš poklad přece skutečně existuje! Vzpomínáte si, co jsem vám vyprávěla... Starý přítel našich rodičů, jakýsi vzdálený bratranec, kterého nikdo z rodiny neviděl už léta a který o sobě nepodává žádné zprávy, nás přesto velmi miluje... Kolikrát mi naše Amélie říkala:

‚Slečno Elisabeto, vy budete jednou velmi bohatá. Váš příbuzný Georges Dugrival vám odkáže celé své jmění, ano, vám, Elisabeto. A prý teď stůně.' Tak vidíte. Jerome..."

Jerome zašeptal:

"Peníze... peníze... budiž. Ale já bych chtěl nějakou práci. Toužím po tom, Elisabeto, abyste měla manžela, který by vám dělal čest, na kterého byste mohla být hrdá..."

Víc už neřekl. Ale já jsem se jen usmívala. Jerome... můj drahý Jerome, copak musí myslet na budoucnost dva lidé, kteří se milují tak, jako my dva?"

Elisabeta položila pero. Skončila svoji každodenní zpověď. Ustrojila se, napudrovala, na tváře si dala trochu růže, zkontrolovala uzávěr perlového náhrdelníku, který zdědila po matce a nikdy ho neodkládala, a sešla do zahrady svého strýčka Filipa. Už jí zbývaly jen tři dřevěné schůdky, u nichž byla přivázána loďka.

Jerome zůstal po Elisabetině odchodu bez pohnutí sedět na pohovce a roztržitě poslouchal Rolandiny klavírní improvizace.

Náhle přestala hrát a oslovila ho:

"Je mi tak dobře, Jerome. A vám?"

"Mně také," odpověděl.

"Elisabeta je tak skvělá! Kdybyste jen věděl, jak dobrá a ušlechtilá je vaše budoucí žena! Ale brzy to poznáte, Jerome."

Znovu se obrátila ke klavíru a prudkými údery zahrála vítězný pochod, jako by chtěla vyjádřit své obrovské štěstí.

Náhle znovu přestala hrát a prudce se otočila.

"Někdo křičel... Slyšel jste to také, Jerome?"

Zaposlouchali se.

Zvenčí, z klidné plochy trávníku a nepohnuté hladiny jezírka, sem vstupovalo jen ticho. Rolanda se patrně zmýlila. Znovu položila obě ruce na klaviaturu a znovu zazněly akordy vítězství a radosti.

Za okamžik vyskočila.

Zvenku se ozýval křik, teď si tím byla naprosto jistá.

"Elisabeta..." zamumlala a vrhla se k oknu.

Staženým hlasem ze sebe vypravila:

"Pomoc!"

Jerome už byl u ní.

Naklonil se z okna a uviděl, jak na břehu jezírka, u schůdků vedoucích do vody, drží jakýsi muž Elisabetu za krk. Elisabeta ležela na trávě s nohama ve vodě. Jerome zařval hrůzou a chystal se vyskočit ven, aby dohnal Rolandu, která už utíkala po trávníku.

Ten člověk se k nim otočil. Pustil svou oběť, sebral cosi ze země a utekl zahradou vily Orangerie.

Jerome najednou změnil plán. Vběhl do sousední místnosti a sundal ze zdi karabinu. Věděl, že je nabitá, protože obě sestry se s ní trénovaly ve střelbě.

Vyběhl na schodiště vévodící zahradě. Tam se zastavil. Ten člověk stále utíkal. Teď už byl před domem a zřejmě chtěl doběhnout do zeleninové zahrady v Orangerii, odkud se dalo vyjít přímo na hlavní cestu.

Jerome zamířil. Ozval se výstřel. Muž se vrhl do záhonu květin, upadl, několikrát sebou škubl a zůstal nehnutě ležet. Jerome se vrhl do zahrady.

Doběhl k Rolandě, která klečela na trávníku a objímala sestru. "Žije?" zeptal se.

"Srdce už nebije," odpověděla Rolanda mezi vzlyky. "Ne, ne, to není možné...! Musíme ji zachránit..." křičel Jerome.

Vrhl se na nehybné tělo, ale ještě dřív, než se přesvědčil, zda dívka ještě žije, vypravil ze sebe s hrůzou v očích:

"Její náhrdelník... nemá ho... ten muž ji škrtil, aby jí vyrval perly... Ó, to je hrůza...! Je mrtvá..."

Vyskočil a běžel jako šílený k zastřelenému muži. Starý sluha Eduard utíkal s ním, zatímco Rolanda a Amélie zůstaly u nešťastné oběti. Jerome našel vraha ležícího na břiše uprostřed záhonu květin. Kulka prošla mezi lopatkami a musela zasáhnout srdce.

S Eduardovou pomocí ho obrátil na záda. Tomu individuu bylo něco mezi padesáti a pětapadesáti lety. Oblečen byl chudě, na hlavě měl špinavou čepici, bledý obličej lemovaný rozježenými vousy.

Jerome ho prošacoval. V umaštěné náprsní tašce bylo pár papírů a mezi nimi dvě vizitky se jménem napsaným rukou: Barthélemy.

V jedné kapse saka objevil sluha náhrdelník z velkých vzácných perel, který ukradl Elisabetě.

Výkřiky a výstřel bylo slyšet v blízkém okolí obou vil. Lidé se okamžitě seběhli k tomuto místu, dívali se přes zeď, otvírali vrata a zvonili na dveře vily. Také telefonovali na policejní komisařství v Chatou a na četnickou stanici. Zakrátko pořádková služba vystrnadila všechny, kdo na místě činu neměli co dělat. Policisté přistoupili k prvnímu vyšetřování.

Jerome Helmas se zhroutil vedle své mrtvé snoubenky a křečovitě tiskl na oči sevřené pěsti. Když její tělo odnesli do domu, ani se nepohnul. Když pro něj poslala Rolanda, která překonala svou bolest a s jakousi divokou energií oblékala Elisabetino tělo do jejích svatebních šatů, odmítl přijít. Nechtěl spatřit svoji mrtvou snoubenku, nechtěl nahradit ve své mysli její nádherný obraz ze šťastných dnů minulosti její nynější, tolik změněnou podobou.

Félicien Charles se vrátil do vily Clématites hněd, jak se dozvěděl, co se tam přihodilo. Rolanda ho nepřijala. Félicien se tedy pokoušel vytrhnout Jeroma z jeho strnulosti a snažil se ho zapojit do pátrání. Přivedl ho k mrtvole vraha, kterou mezitím položili na nosítka. Vyptával se ho, jestli už toho muže někdy viděl. Chtěl vědět, jak se celé drama odehrálo. Ale Jeroma nic nezajímalo, nic ho nedokázalo vymanit z otupělosti.

Když se nakonec do hry vložili i policisté a začali ho zahrnovat otázkami, utekl Jerome do salónu, kde viděl Elisabetu naposledy, a už odtamtud nevyšel.

Večer Rolanda neopustila pokoj své sestry. Sluha Eduard přinesl Jeromovi něco k jídlu a ten bez valného zájmu něco pojedl. Udolaný únavou pak usnul těžkým spánkem. Později v noci vyšel do zahrady, procházel se tam za měsíčního svitu a nakonec se vrhl na trávník a znovu usnul uprostřed květin na vlhké trávě.

Když začalo pršet, vrátil se do domu. Na úpatí schodiště potkal Rolandu. Právě sestupovala dolů, celá se třásla, byla naprosto zoufalá. Beze slova si stiskli ruce. Zdálo se, že pro tyhle dva už neexistuje nic, jen jejich bolest. K jedné hodině v noci odešel.

Rolanda se vrátila do Elisabetina pokoje, aby u mrtvé spolu s Amélií probděla noc. Voskové svíce plakaly. Svěží vítr vanoucí od vody rozechvíval jejich plamen.

Dost silně pršelo. Začalo svítat. Na bledém nebi sem tam zasvitla ještě hvězda a mráčky se pomaloučku začaly zlatit prvními paprsky vycházejícího slunce.

V tuhle chvíli našel cestář na zkratce vedoucí do Chatou Jeroma Helmase. Ležel napůl v bezvědomí napříč cesty na svahu zmáčený deštěm a sténal. Límeček měl potřísněný krví.

O chvilku později objevil mlékař na jiné cestě, kudy v tuto hodinu ještě nikdo nechodí, dalšího zraněného, který dostal do hrudi ránu nožem. Tenhle mladík byl oblečen do černých sametových kalhot a saka téže barvy, měl kravatu s širokým uzlem a bílými puntíky. Vypadal jako umělec. Měl vysokou, mohutnou postavu.

Byl velmi těžce raněn. Nehýbal se. Ještě dýchal a jeho srdce slabě tlouklo.

III RAOUL ZASAHUJE

Celé dopoledne bylo jindy klidné a ospalé městečko Vésinet svědkem neobvyklého hemžení. Stále někdo přijížděl a odjížděl, objevovali se četníci, inspektoři v civilu i uniformovaní policejní agenti, burácely motory, sousední ulice byly zacpané, míhali se tu reportéři a fotografové. Jeden volal na druhého. Zkrátka bylo tady nezvykle rušno. Jediným klidným místem byla zahrada i samotná vila Clématites. Tam měli podle strohého příkazu přístup pouze policisté. Žádní zvědavci, žádní novináři. Mluvilo se tady potichu z úcty k mrtvé a k Rolandině smutku.

Když Rolandě řekli o tom, že Jerome Helmas se stal obětí přepadení, propukla v pláč:

"Má ubohá sestra... má ubohá Elisabeta..."

Přikázala, aby Jeroma odvezli na blízkou kliniku. Druhého zraněného dopravili tamtéž. Mrtvola Barthélemyho, který uškrtil Elisabetu, odpočívala zatím v garáži a čekala, až ji převezou do márnice na hřbitově.

K jedenácté hodině seděl vyšetřující soudce pan Rousselain v pohodlném zahradním křesle vedle státního žalobce a bojoval se spánkem, poslouchaje detailní výklad o čtyřnásobném vésinetském dramatu z úst vrchního inspektora Goussota.

Pan Rousselain byl malý človíček s velkým břichem, silnými stehny a dost špatným trávením, což ovšem nebylo zcela bez příčiny. Patnáct let vykonával funkci vyšetřujícího soudce na venkově a byl tam naprosto spokojen. Neměl pražádnou ctižádost dostat se do velkého města. Venku ho držela jeho velká vášeň - rybolov. Naneštěstí projevil při vyšetřování případu v zámku ďOrsacq2 tolik taktu, obratnosti a předvídavosti, že na sebe upozornil vyšší místa a ke své velké lítosti byl jmenován vyšetřujícím soudcem v Paříži. Sako z černé vlny a šedivé kalhoty, které se mu varhánkovatěly a připomínaly vývrtku, svědčily o jeho naprosté nedbalosti ve věcech oblékání. Navzdory svému zjevu však to byl jemný, chytrý člověk, usuzoval samostatně a nezávisle a někdy se dokonce projevil jako fantasta a snílek.

Vrchní inspektor Goussot, který měl určitě lepší pověst než opravdové zásluhy, právě končil svůj výklad hlasem, který soudce Rousselaina definitivně probudil:

"Na závěr to tedy shrnu: slečna Gaverelová byla napadena v okamžiku, kdy se shýbala, aby uchopila řetěz poutající

loďku. Ten útok byl tak prudký, že tři dřevěné schůdky vedoucí do vody se prolomily. Musím také poznamenat, že slečna Gaverelová byla zmáčena až po pás. Pak následoval boj na břehu, ukradení perlového náhrdelníku a nakonec útěk útočníka, který měl rovněž obě nohy mokré. O tom člověku, kterého vyšetřili lékaři a teď leží v garáži, kde si ho můžete prohlédnout, nevíme nic kromě toho, že se jmenuje Barthélemy. Jeho tvář a oblečení však potvrzují zcela jasně, že jde o tuláka. Vraždil kvůli perlám. Nic víc zatím o něm nevíme."

Vrchní inspektor Goussot vydechl a pokračoval ve výkladu s uspokojením člověka, který se dokáže vyjadřovat plynně a nehledat přitom slova:

"A teď k těm druhým dvěma. Pan Jerome Helmas zastřelil jednou ranou vraha, kterému by se jinak zcela určitě podařilo uprchnout. To je jediný bod, v němž máme naprosto jasno. Jeho ostatní výpověď, kterou učinil na lůžku po svém vlastním zranění a při naprostém vyčerpání, je velice nejasná. Vraha své snoubenky neznal. Nočního útočníka, který ho napadl, nepoznal a vůbec netuší, proč byl napaden. A dále, nevíme zatím vůbec nic o totožnosti druhého zraněného a ani o tom, jakým způsobem byl napaden. Zatím tedy musíme předpokládat, že v obou případech šlo o stejného útočníka."

Policistův výklad přerušil čísi hlas:

"A nemůžete, pane vrchní inspektore, připustit, že té noci nešlo o drama mezi třemi muži, tedy mezi útočníkem a dvěma oběťmi, ale o záležitost týkající se pouze dvou mužů? Co když byl pan Jerome Helmas přepaden, bránil se, a přitom svého útočníka zranil, a ten se potom odplazil těch tři sta čtyři sta metrů až na místo, kde klesl?"

Všichni se zájmem vyslechli překvapující hypotézu, kterou právě vyložil neznámý pán. Všichni si ho udiveně prohlíželi. Kdo to je? Bylo jasné, že vyšel z vily Clématites a že vyslechl závěry inspektora Goussota. Ale jakým právem sem vnikl?

Vrchní inspektor, rozčilený a dotčený, že někdo postavil proti jeho závěrům svoji domněnku, se zeptal:

"A kdo jste vy, pane?"

"Raoul d'Averny. Můj dům je nedaleko odtud, proti jezeru. Několik týdnů jsem nebyl v Paříži, vrátil jsem se až dnes ráno a dověděl jsem se, co se tady stalo, od mladého architekta, který bydlí u mne a pracuje na úpravě mé vily. Félicien Charles byl přítelem slečen Gaverelových a včera s nimi obědval. Před hodinou jsem ho doprovodil ke slečně Rolandě a domníval jsem se, že se snad nedopustím žádné indiskrétnosti, když se trochu projdu po zahradě a vyslechnu vaše pozoruhodné dedukce, pane vrchní inspektore. Vy jste skutečný mistr ve vyšetřování."

Nepopsatelný úsměv na Raoulově tváři a jeho potměšilý výraz by každého jiného na inspektorově místě varoval a vzbudil v něm přinejmenším pocit, že si z něj někdo tropí šašky. To však nebyl inspektorův případ. Goussot byl příliš nafoukaný a přesvědčený o své důležitosti, příliš jistý si sám sebou, než by něco takového dokázal připustit. Raoulův kompliment mu polichotil. Spokojil se s tím, že tomu sympatickému amatérovi ukáže, kde je jeho místo.

"To, co napadlo vás, napadlo samozřejmě i mne, milý pane," pravil s úsměvem. "Zeptal jsem se na to pana Helmase, a ten mi odpověděl: "A jakou zbraní bych na něj zaútočil? Vždyť jsem žádnou neměl. Bránil jsem se, jak to šlo, kopanci a pěstmi."

Ano, pan Helmas mi řekl, že ranou pěstí do obličeje zahnal svého protivníka na útěk, ale to už byl sám raněn. To snad je dostatečně jasná odpověď, ne, pane? Prohlédl jsem si samozřejmě toho druhého raněného. Nenese žádné stopy ran ani na obličeji, ani jinde. Tedy..."

Teď se uklonil Raoul:

"Výtečné uvažování, pane inspektore."

Vyšetřující soudce Rousselain, kterému se Raoul patrně zalíbil, se zeptal:

"A nevšiml jste si ještě něčeho jiného, co byste nám chtěl sdělit, pane d'Averny?"

"Ano, ale není to nic zvláštního. Bojím se, abych nezneužil..."

"Jen mluvte, mluvte... prosím vás o to. Máme co dělat s velmi složitým případem a každá maličkost může mít ve vyšetřování značnou důležitost. Posloucháme vás..."

"Tak tedy," začal Raoul d'Averny, "příčina, proč slečna Gaverelová spadla do vody, je patrně jasná, že, byly to schůdky, které povolily pod její vahou. Já jsem si ty schůdky prohlédl. Byly upevněné na dvou dost pevných kůlech zapuštěných na dno rybníčku. Ty kůly povolily pod tlakem z velmi jednoduchého důvodu, byly totiž ze tří čtvrtin naříznuté."

Po těch slovech se ozvalo zasténání. Rolanda opustila salón a přišla k pánům, opírajíc se o rámě Féliciena Charlese. Vyslechla vše, co pan d'Averny říkal. Zavrávorala.

"Je to možné?" vypravila ze sebe.

Inspektor Goussot se vymrštil a vrhl se ke schůdkům. Zvedl jeden z kůlů, který pan d'Averny vytáhl na břeh, a přinášel ho k soudci:

"Není pochyb. To naříznutí je velmi čisté, zřetelné a čerstvé."

Rolanda poznamenala:

"Moje sestra tam chodila celý týden denně ve stejnou dobu pro loďku. Ten, kdo ji zabil, to tedy věděl? On to tedy připravil dopředu?"

Raoul zavrtěl hlavou.

"Nemyslím si, že to bylo tak, slečno. Vrah ji přece nemusel házet do vody jen proto, aby jí ukradl náhrdelník. Stačil prudký útok na břehu, dvě tři vteřiny... pak by utekl..."

Vyšetřující soudce pronesl se zájmem:

"Podle vás tedy připravil tuhle strašlivou léčku někdo jiný?"

"Ano, jsem o tom přesvědčen."

"A kdo? A proč?"

"To nevím."

Pan Rousselain se neubránil lehkému úsměvu:

"Tak se nám ten případ nějak komplikuje. Vrazi jsou tedy dva. Jeden zamýšlel slečnu Gaverelovou zabít, druhý to pak skutečně provedl, lépe řečeno využil situace. Ale kudy se sem vlastně dostal? A kde se skrýval?"

"Tam," odpověděl Raoul a ukázal prstem na vilu Orangerie strýčka Filipa Gaverela.

"V tom domě? Ale to je vyloučené. Podívejte, všechna okna a dveře v přízemí jsou zavřené a opatřené pevnými okenicemi."

Raoul odvětil nedbale:

"Všechna okna a dveře sice mají okenice, ale všechny nejsou zavřené."

"Ale jděte."

"Okenice u skleněných dveří úplně napravo, vidíte, není zavřená. Obě křídla byla zevnitř násilím otevřena a potom jen přivřena, aby nevzniklo podezření. Račte se tam podívat, pane inspektore."

"Ale jak se to individuum dostalo do domu?" zeptal se Rousselain.

"Bez pochyby hlavními dveřmi, které vedou do ulice."

"Měl tedy falešné klíče?"

"Patrně."

"A tohle místo si vybral, aby mohl sledovat slečnu Gaverelovou a pak ji přepadnout? To je ale hodně zvláštní."

"Mám na to jistý názor, pane vyšetřující soudce. Ale počkejme, až se vrátí pan Gaverel. Slečna Rolanda mu včera večer posílala telegram do Cannes, kde je na návštěvě u svého syna. Čekáte jeho příjezd každou chvilku, že, slečno?"

"Už by tu měl být," přisvědčila Rolanda.

Dlouho bylo ticho. Autorita Raoula ďAverny zapůsobila na všechny, kdo ho poslouchali. Vše, co říkal, vypadalo pravděpodobně, i když plné rozporů.

Inspektor Goussot zkoumal skleněné dveře v Orangerii, které skutečně nebyly zavřené. Policisté se polohlasně bavili. Rolanda tiše plakala. Félicien se střídavě díval na Rolandu a na pana d'Averny.

Raoul po chvíli znovu začal mluvit:

"Řekl jste, pane vyšetřující soudce, že tenhle případ je komplikovaný. To je pravda, složitost tady přesahuje únosnou míru. A v takových případech jsem vždycky nakloněn nevěřit tomu, co vidím a co se mi nabízí, a snažím se věci zjednodušovat. Skutečnost je totiž vždycky prostá. Život nikdy nevytvoří podobnou motanici. Je to téměř nemožné. Osud se nebaví tím, že by chystal zápletky jako na divadle. Ve dvanácti hodinách jedna léčka, jedno téměř utopení, jedno uškrcení, jedna krádež, jedna mrtvá, potom dvě další nástrahy, které by mohly vést k dalším dvěma mrtvým! A to všechno je naprosto nesourodé, hloupé, absurdní, nelogické. Ne, opravdu, to je příliš... A proto..."

"A proto?"

"A proto si kladu otázku, jestli tímhle propletencem nevede jasná linka, která odděluje fakta: jedna jsou napravo, druhá nalevo... krátce, jestli místo jedné přebujelé a těžko vysvětlitelné záhady, místo jednoho nepravděpodobného případu tu nemáme případy dva. A tyhle dva naprosto normální případy se v jednom bodě náhodou sešly. Jestli tomu tak je, nám pak bude stačit objevit bod, v kterém se linie obou případů stýká, a pak už se v tom trochu vyznáme."

"Ale, ale," usmíval se pan Rousselain, "vstupujeme, jak se zdá, do říše fantazie. Máte nějaký důkaz, o který byste se mohl ve svých dohadech opřít?"

"Žádný," řekl Raoul d'Averny. "Ale důkazy mají někdy menší cenu než logika."

Odmlčel se. Každý přemýšlel. Ozval se hluk automobilu, který zastavil za vilou Clématites. Rolanda vyběhla naproti strýci Gaverelovi.

Spolu vstoupili do místnosti, kde ležela mrtvá, a potom sešel pan Gaverel k pánům. Několika slovy ho zasvětili do situace. Raoul d'Averny mu ukázal otevřené dveře v jeho vile a řekl:

"Je pravděpodobné, pane Gaverele, že k vám někdo vnikl."

Gaverel zbledl:

"Někdo vnikl? Ale s jakým úmyslem?"

"Aby kradl. Máte přece v domě cenné předměty, nebo hotovost..."

Strýc Gaverel zavrávoral.

"Cenné předměty...? Hotovost...? Ale ne... A pak, jak by to mohl vědět? Ne, ne, nemohu tomu věřit..."

Jako šílený se rozběhl k Orangerii a křičel:

"Ne! Nechoďte sem... Ať sem nikdo nechodí."

Doběhl k pootevřeným dveřím v přízemí Orangerie a zmizel uvnitř.

Uběhly dvě minuty. Pak byly slyšet výkřiky. Ještě několik vteřin a Gaverel se objevil. Lomil rukama a nakonec se zhroutil na prahu, kde ho všichni očekávali.

Blábolil:

"Ano... je to tak... okradli mě... objevili skrýš... To je strašné... jsem zničen... objevili skrýš... Je to vůbec možné?...Všechno mi vzali..."

"Ukradli vám toho hodně?" zeptal se vyšetřující soudce. "Na kolik to odhadujete?"

Gaverel se zvedl. Byl smrtelně bledý, jako by se zhrozil toho, že se jim přiznal.

"Ano, hodně... Ale týká se to jen mne... Spravedlnost ať se zabývá jen jedinou věcí: okradli mě... ať najdou viníka... Ať mi vrátí, co vzal..."

Raoul d'Averny a inspektor Goussot vstoupili dovnitř. Hned v hale zkonstatovali, že zámek u hlavních dveří vedoucích na ulici byl vylomený, přesně jak d'Averny předpokládal, a že dveře držely zavřené jen díky bezpečnostní závoře zastrčené zevnitř.

Vrátili se do zahrady a Raoul se zeptal Rolandy:

"Říkala jste mi, slečno, že když jste včera vyskočila oknem ze salónu, všimla jste si, že vrah vaší sestry se na útěku zastavil a něco sebral."

"Ano, je to tak..."

"A co to bylo?"

"Skoro jsem to neviděla..."

"Byl to balíček?"

"Ano, myslím... že ano... malý balíček... schoval ho v běhu dovnitř do saka."

Co se stalo s tím balíčkem? Sluha Eduard, kterého hned zavolali a který je naprosto mimo podezření, potvrdil, že u mrtvého nic nenašel.

Všichni dotazovaní, policisté i ostatní, kdo se na místě od včerejška vyskytovali, vypověděli jednoznačně, že žádný balíček nenašli.

Filip Gaverel začínal doufat...

"Najdou ho," říkal, "jsem přesvědčen, že ho policie najde."

"Aby ten balíček mohli najít," odsekl Rousselain, "museli by o něm něco vědět."

"Byl to balíček v šedivém plátně."

"A co obsahoval?"

Gaverel se rozlítil:

"To se týká jenom mne! To je moje věc... Jestli jsem chtěl schovat bankovky nebo dokumenty, udělal jsem to. Nikoho jiného se to netýká."

"Takže to byly bankovky?"

"Ne, ne, to jsem přece neřekl," bránil se Gaverel, rozzlobený čím dál víc. "Proč tvrdíte, že to byly bankovky? Ne... dopisy to byly... Dokumenty, které mají pro mne nedozírnou cenu."

"Tak tedy?"

"Tak tedy, byl to malý balíček v šedivém plátně. Chci, abyste ho našli. Hledejte balíček v šedivém plátně."

"Ať je to jak chce," promluvil Raoul po chvíli ticha, "tady máte důkaz. Předcházející noci vnikl lupič Barthélemy do tohoto domu. Po dlouhém hledání našel balíček. Jak se dostal z domu ven? Halou a dveřmi vedoucími do ulice? Ne, ve dne by riskoval, že ho někdo překvapí. Tak tedy otevře skleněné dveře do zahrady v domnění, že zahrada u neobydleného domu bude prázdná a že využije vrátek v zelinářské části. Ale právě v tu chvíli přichází z vily Clématites Elisabeta. Ti dva se museli střetnout. Dívka vykřikne, ten výkřik ve vile zaslechnou. Co se stane pak? Lupič se k ní vrhá. Ona utíká. Setkají se u schůdků do vody. Zbytek už známe."

Inspektor Goussot znovu pokrčil rameny.

"Je to možné..., ale já u toho nebyl."

"Já také ne..."

"Myslím, že nic nám nedokazuje, že se věci odehrály takto a že Barthélemy skutečně nepřipravoval atentát na slečnu Gaverelovou."

"Opravdu, nic to nedokazuje," přiznal Raoul.

Už bylo pozdě. Soudcův náměstek se musel vrátit do Paříže a žaludek pana Rousselaina se začínal hlásit o svá práva. Potichu se vyptával sluhy, zda není v okolí nějaká dobrá restaurace.

"Pane vyšetřující soudce," oslovil ho Raoul d'Averny, "prokažte mi prosím tu čest a přijměte moje pozvání, myslím, že u mne se nenajíte tak špatně..."

Pozval také vrchního inspektora, ten však ve špatné náladě odmítl. Nechtěl přerušit své vyšetřování. Rolanda vzala Raoula d'Avernyho stranou a řekla mu vzrušeně:

"Pane..., mám k vám důvěru... Má sestra musí být pomstěna... slibte mi to... Tolik jsem ji milovala..."

Přisvědčil:

"Vaše sestra bude pomstěna. Ale já se domnívám, že hlavně vy mi můžete pomoci..."

Díval se jí přímo do očí a opakoval:

"Rozumějte dobře, slečno, vy jediná mi skutečně můžete pomoci... Musíme vyřešit velmi složitý problém a zatím nevíme jak. Myslete na to neustále. Uvažujte, zda vaše sestra neměla nějakého nepřítele, jestli něco v jejím životě nemohlo vzbudit žárlivost nebo nenávist... Jestli na něco přijdete, řekněte mi to. Já jsem vám zcela k dispozici... Uvidíte, povede se nám to."

IV INSPEKTOR GOUSSOT ÚTOČÍ

Oběd, který se podával u Raoula a jehož se účastnil také Félicien Charles, doslovně nadchl pana Rousselaina. Rozplýval se nadšením a překypoval komplimenty.

"Ó, ta langusta...! To skvělé sauterneské víno...! A ta slípka...!"

"Znám vaši slabost, pane vyšetřující soudce," pravil Raoul d'Averny.

"Jděte! A jak jste se o ní dověděl?"

"Řekl mi to jeden můj přítel, Boisgenet. Měl tehdy co dělat v tom slavném případu na zámku ďOrsacq, kde jste se tak vyznamenal."

"Já? Ale kdež! Nechal jsem jen věcem volný průběh."

"Ano, znám vaši teorii. Když jde o drama z vášně, sami účastníci dramatu rozptylují postupně temnoty vyšetřování právě svými nespoutanými city, které nedokáží ovládat."

"To je naprostá pravda. Škoda jen, že to není zrovna tenhle případ. Krádež peněz, krádež náhrdelníku... to není nic zajímavého."

"Kdo ví? Ještě je tady ta léčka nastražená na Elisabetu Gaverelovou."

"Ano, ta léčka v podobě naříznutých schůdků do vody. Ale vy opravdu věříte v tuhle teorii? Že jde o dva různé případy?"

"Hlavně ve mně, pane vyšetřující soudce, nehledejte detektiva-amatéra zahleděného do svých dedukčních schopností... Ne... Hodně jsem četl... ale nikdy detektivky, ty mě strašlivě nudí... Četl jsem "Zprávy ze soudních dvorů"... a rozbory skutečných zločinů. Z četby jsem si odnesl jistou zkušenost a názory... někdy správné, někdy naprosto pomýlené... Každopádně se o tom dokážu bavit a omračovat policisty druhé třídy... jako třeba toho statečného inspektora Goussota. Pravda je ďábelsky neproniknutelná! Jediná úplně jasná věc v tomhle případě," dodal se smíchem, "je to, že pan Filip Gaverel v žádném případě nechce, abychom se dověděli, že schovával bankovky. Ale i kdybychom připustili, že se balíček najde, k čemu mu bude? Určitě bude prázdný."

"Jistě," přisvědčil soudce Rousselain, "první starostí zloděje bude balíček rozpárat a podívat se na obsah. A najít bankovky se skutečně asi nepodaří."

Félicien mlčel. Po celý oběd pozorně poslouchal Raoula d'Avernyho, ale ani jednou se nezamíchal do rozhovoru.

Ke třetí hodině odvedl pan Rousselain své dva společníky znovu do zahrady vily Clématites, kde se sešli s vrchním inspektorem Goussotem.

"Á, pan inspektor. Máte něco nového, vrchní inspektore?"

Goussot nasadil vrcholně lhostejný výraz tváře.

"Nic zvláštního. Byl jsem na klinice poptat se na stav pana Jeroma Helmase, mluvil jsem tam s lékaři. I když jeho život není v nebezpečí, nedovolili mi, abych ho pořádně vyslechl. Jen mi stačil říct, že to individuum, které ho sledovalo a nakonec napadlo, vyběhlo ze slepé uličky vedoucí k rybníku."

"A nůž, jímž byl zločin spáchán?"

"Není k nalezení."

"Co ten druhý zraněný?"

"Jeho stav zůstává stále vážný a lékaři se neodvažují cokoli předvídat."

"Nemáme o něm žádné informace?"

"Žádné."

Vrchní inspektor udělal dramatickou pauzu a pak jakoby mimochodem utrousil:

"Vlastně... zjistil jsem něco dost zvláštního."

"A co?"

"Ten člověk, kterého tady v noci napadli, byl v zahradě už včera."

"Co říkáte? V téhle zahradě?"

"Ano, v téhle."

"Jak se sem dostal?"

"Nejdřív vnikl do vily, využívaje přitom pana Féliciena Charlese, který tam šel po vraždě slečny Elisabety navštívit její sestru Rolandu. Ten člověk se svezl s ním."

"A pak?"

"Pak se vmísil mezi lidi, jež přivolal výstřel a kteří se tam nahrnuli všemi možnými způsoby, než byl nastolen pořádek."

"Jste si tím jistý?"

"Mám svědectví lidí, které jsem vyslýchal na klinice."

"Bez pochyby je to náhoda, že se do vily dostal ve stejnou dobu jako vy," obrátil se vyšetřující soudce na Féliciena.

"Ničeho jsem si nevšiml," odvětil Félicien,

"Ničeho jste si nepovšiml?" zeptal se Goussot.

"Ne."

"To je ale zvláštní. A přitom vás viděli, jak se s ním bavíte."

"To je možné," odpověděl bez rozpaků mladík, "mluvil jsem se spoustou lidí, kteří tam byli. S četníky, se zvědavci..."

"To jste si nevšiml vysokého mladíka oblečeného jako malíř, s širokou kravatou s bílými puntíky?"

"Ne... nebo možná ano... Nevím... byl jsem tak rozrušený."

Nastala chvilka ticha. Potom pokračoval inspektor Goussot:

"Vy bydlíte v tom pavilónku patřícímu k vile zde přítomného pana d'Avernyho?"

"Ano."

"Znáte zahradníka?"

"Jistě."

"No a ten zahradník vypovídá, že jste včera, v okamžiku, kdy zazněl výstřel, seděl venku..."

"Toje pravda."

"A že jste seděl s pánem, který za vámi už dvakrát nebo třikrát předtím přišel. Ten pán není nikdo jiný, než náš člověk. Zahradník to oficiálně prohlásil před chvilkou na klinice."

Félicien se začervenal, osušil si čelo, chvilku váhal a pak pronesl:

"Nevěděl jsem, že jde o něho. Opakuji vám, že jsem byl natolik rozrušený, že skutečně nemohu říci, jestli přišel do vily Clématites se mnou, a už vůbec ne, jestli byl se mnou včera tady v tom davu."

"Jak se ten váš přítel jmenuje?"

"To není můj přítel."

"Na tom nezáleží. Jak se jmenuje?"

"Simon Lorient. Oslovil mne jednou, když jsem maloval na břehu jezera. Řekl mi, že je také malíř, ale že teď

momentálně nemůže nikde prodat svá díla a že hledá práci. Chtěl, abych ho představil panu d'Avernymu. Slíbil jsem mu to."

"Viděl jste se s ním často?"

"Čtyřikrát nebo pětkrát."

"Kde bydlí?"

"Bydlí v Paříži, ale víc nevím."

Mladík našel ztracenou rovnováhu a působil tak sebevědomě, že vyšetřující soudce zamumlal:

"Všechno vypadá velmi pravděpodobně."

Goussot však nepouštěl kořist.

"Viděl jste ho tedy včera?"

"Ano, u pavilónu, kde bydlím. Myslel jsem si, že až se pan d'Averny vrátí, budu mu ho moci představit."

"No a co později, když už jsem nechal vyklidit zahradu?"

"To už jsem ho neviděl."

"On však přesto bloumal kolem domů u rybníka. V sousední hospodě pořádali večeři, a jsou si téměř jistí, že ho tady včera večer zahlédli. Schovával se ve stínu."

"O tom nic nevím."

"Co jste dělal v tu dobu vy?"

"Povečeřel jsem ve svém pavilónu, jako každý večer mi jídlo přinesla domovnice pana d'Avernyho."

"A potom?"

"Potom jsem šel spát."

"V kolik hodin?"

"Kolem jedenácté."

"Ven už jste nešel?"

"Ne."

"Jste si tím jistý?"

"Naprosto."

Inspektor Goussot se obrátil ke skupině lidí, které už vyslechl. Předstoupil jeden už postarší pán.

Goussot ho oslovil:

"Vy bydlíte, jestli se nemýlím, v jedné ze sousedních vil."

"Ano, tady za zeleninovou zahradou pana Filipa Gaverela."

"Podél vaší vily vede z jedné strany veřejná cesta, po níž se kdokoli může dostat až k rybníku?"

"Ano."

"Prohlásil jste, že asi ve tři čtvrtě na jednu jste přistoupil k oknu, abyste se nadýchal čerstvého vzduchu, a uviděl jste, jak kdosi vesluje po rybníku a potom přistává na místě, kde končí veřejná cesta. Ten člověk vystoupil z loďky na vašem pozemku a přivázal ji ke sloupku, k vašemu sloupku, abych byl přesný. Vy jste toho nočního návštěvníka poznal, není-liž pravda?"

"Ano. Mraky se právě v tu dobu roztrhly a měsíc mu zasvítil přímo do tváře. Hned nato se schoval do stínu. Byl to pan Félicien Charles. Na cestě zůstal dost dlouho."

"A potom?"

"Víc už nevím. Znovu jsem si lehl a usnul jsem."

"Potvrzujete tedy, že šlo o zde přítomného Féliciena Charlese?"

"Myslím, že to mohu potvrdit bez obav, že bych se mýlil."

Inspektor Goussot řekl Félicienovi:

"Z toho vyplývá, že jste strávil noc venku, a nikoli v posteli."

Félicien odvětil s jistotou:

"Nevyšel jsem ze svého pokoje."

"Když jste tedy nevyšel ze svého pokoje, jak mi vysvětlíte, že vás viděli vystupovat z loďky a schovávat se ve slepé uličce? A pan Helmas se domnívá, že viděl útočníka vyjít právě odtamtud."

"Nevyšel jsem ze svého pokoje," opakoval Félicien.

Pan Rousselain zachovával mlčení. Trochu ho vyvádělo z míry, že obědval u stejného stolu jako ten mladík, který se tak neobratně hájí. Podíval se na Raoula d'Avernyho, který beze slova poslouchal celý ten výstup a jen studoval Félicienovu tvář.

Náhle však Raoul zasáhl:

"Pane inspektore, poslouchám vás a čekám, že vyšetřování potvrdí všechny tyhle povídačky a dá jim nějaký smysl. Teď se vás však musím zeptat: kam se chcete dostat výslechem Féliciena Charlese?"

Goussot odsekl:

"Nemám jiný cíl než pospojovat všechny kousíčky pravdy."

"Pane inspektore, kousíčky vždycky spojujeme podle nějaké hlavní, řídící myšlenky, o jejíž pravdivosti jsme přesvědčeni."

"Nemám žádnou takovou myšlenku."

"Ale ano. Dá se lehce uhodnout ze způsobu vašeho vyšetřování. Za prvé: zabýváte se hlavně a jenom druhým dramatem, tedy loupeží bankovek a dvěma nočními útoky; za druhé: jste přesvědčen, že Félicien byl této noci venku, pomocí loďky pronikl do zahrady Orangerie, našel balíček v šedém plátně obsahující bankovky, potom se schoval ve stínu a k jedné hodině z neznámých důvodů napadl snoubence oběti, pana Jeroma Helmase. Dokonce je zřejmé, že si

kladete i otázku, zda náhodou nenapadl i druhého zraněného, Simona Lorienta."

"Žádnou otázku si nekladu, pane," odpověděl suše Goussot. "A navíc nejsem zvyklý, aby se mě někdo vyptával."

"Jen jsem si dovolil povšimnout si," pokračoval Raoul d'Averny, "že podezíráte Féliciena Charlese a Simona Lorienta ze spoluviny. Ale v případě, že by byli skutečně spolčeni, jak mohl být Félicien Charles současně Lorientův komplic i vrah?"

Goussot neodpověděl. Raoul pokrčil rameny.

"Tohle podezření není podloženo důkazy, neobstojí."

Inspektorovo mlčení zakončilo celý výstup. Nahoře na schodišti se objevila Rolanda, velmi krásná ve smutečních šatech. Všechno vyslechla.

Zavěsila se do svého strýce a odcházela na kliniku za Jeromem Helmasem.

Raoul už také nepokračoval dál ve svých vývodech. Po chvilce řekl Félicienovi:

"Pojďme."

Pak se rozloučil s vyšetřujícím soudcem.

Cestou nepromluvil Raoul ani slovo. Po příchodu do vily zavedl mladíka do malé pracovny umístěné až v zadním traktu, za všemi salóny, v rohu zahrady oddělené živými ploty.

Tam ho usadil a řekl:

"Nikdy jste se mne nezeptal, proč jsem vám napsal a pozval vás sem."

"Neodvažoval jsem se, pane."

"Tak tedy ani nevíte, proč jsem vám nabídl, abyste mi tuhle vilu zařídil a abyste tu bydlel?"

"Ne."

"Nejste ani zvědavý?"

"Bojím se, abych nebyl indiskrétní. Na nic jste se mne neptal."

"Ale ano. Ptal jsem se vás na vaši minulost. Řekl jste mi, že vaši rodiče jsou už léta mrtví a že jste měl tvrdý život. Ale cítil jsem, že jste velice zdrženlivý a chcete si za každou cenu uchovat své záležitosti v tajnosti. Nenaléhal jsem tedy. Od té doby jsme my dva spolu vlastně nemluvili, a proto vás vlastně neznám... Dnes..."

Chvilku váhal a pak znovu promluvil, prudce a rozhodně:

"Dnes se mi zdá, že jste zapleten v ošklivém případu, anebo přinejmenším že obtížně dokážete vysvětlit roli, kterou jste v něm, třeba proti své vůli nebo nevědomky, hrál. Můžete se mi se vším svěřit a nenechat si nic pro sebe?"

Félicien pravil:

"Neumím vám vyjádřit, pane, jak velice jsem vám vděčný za všechno, co jste pro mne udělal. Ale nemám, s čím bych se vám mohl svěřit."

"Nemohu říci, že by se mi vaše odpověď nelíbila," řekl Raoul. "Ve vašem věku se z nesnází, v nichž jste se octl, musíte dostat sám. Jestli jste se do něčeho namočil, tím hůř pro vás. Jestli jste nevinný, život vás odškodní."

Félicien se zvedl a přiblížil se k Raoulovi.

"A co si myslíte vy, pane?"

Raoul ho chvilku pozoroval. Mladíkovy oči byly neklidné, jeho tvář nebyla upřímná. Pravil:

"Nevím."

Druhého dne se konal pohřeb Elisabety Gaverelové. Rolanda kráčela statečně až na hřbitov a nespustila oči z otevřeného hrobu.

Postála nad rakví s napřaženou rukou a šeptala slova, kterým nikdo nerozuměl. Bezpochyby svěřovala mrtvé sestře všechen svůj žal a beznaděj a přísahala, že zůstane věrná její památce.

Odešla zavěšena do svého strýce. Ten měl dlouhý rozhovor s panem Rousselainem. I když byl zdrcený a skleslý, stále se držel svého:

"V tom balíčku nebyly žádné bankovky, pane soudce, ale jen dopisy a vzácné dokumenty. Chci, aby mi spravedlnost našla balíček v šedém plátně. To také napíši před odjezdem na jih do své žaloby k soudnímu dvoru."

Raoul d'Averny se procházel kolem rybníka, pak usedl na břehu a dočetl si ranní noviny.

Jedny z nich podávaly detailní zprávu o vyšetřování a podrobně líčily útočný výslech, kterému podrobil Goussot Féliciena Charlese. Patrně se nějaký obratný a odvážný reportér včera schoval na výhodném místě a všechno viděl i slyšel.

"V těchto podmínkách se nedá pracovat," zabručel d'Averny ve špatné náladě.

Vrátil se do své zahrady, odkud zahlédl Féliciena při práci. Prošel halou a dostal se až do malé pracovny, kde tak rád přemýšlel a snil.

Čekala tam na něj žena bez klobouku, oblečená velmi jednoduše, s červeným šátkem kolem krku. Neznámá ukazovala svůj nádherný obličej, kde se zračilo tolik protichůdných pocitů - bolest, zmatek, vztek, nenávist...

"Kdo jste?"

"Milenka Simona Lorienta."

V FAUSTINA CORTINOVÁ A SIMON LORIENT

Řekla to tónem tak agresivním, jako by byl Raoul d'Averny zodpovědný za neštěstí, které se přihodilo Simonu Lorientovi.

Raoul pravil:

"Předpokládám, že jste ráno četla článek v Echu, kde mluví o mém hostu Félicienu Charlesovi jako o možném

viníkovi. Patrně nevíte, kde byste ho našla, tak jste vyhledala mne."

Mladá žena se nedokázala ovládat. Výbuchy vzteku se mísily se vzlyky a odhalovaly prudkou, temnou povahu.

"Jsou to tři dny, co muž, kterého miluji, zmizel. Tři dny ho všude marně hledám, běhám po různých místech jako šílená. A dneska ráno otevřu noviny a tam se dočtu, že se stal obětí nehody... V těch novinách je jeho jméno... Byl zraněný, téměř umírá. Teď už možná nežije..."

"Proč jste přišla sem místo na kliniku?"

"Nejdřív jsem chtěla vidět vás."

"Proč?"

Neodpověděla hned. Přistoupila k Raoulovi zuřivá a přesto vznešená a pronesla:

"Proč? Protože vy jste hlavní viník. Ano, vy! Stačí si přečíst noviny a člověk hned pochopí, kdo je zatím. Félicien Charles? To je jen kompars. Šéf jste vy! Vy jste vymyslel celý případ. Mám intuici, nejistotu... Jakmile jsem dočetla noviny, řekla jsem si: je to on!"

"Já? Vždyť mě neznáte."

"Ale ano, znám vás."

"Vy mne znáte, mne, Raoula d'Avernyho?"

"Ne, vás, Arsena Lupina!"

Raoul byl zaskočen. Nečekal přímý útok, ani to, že mu ta žena vmete jeho pravé jméno do tváře jako urážku. Jak mohla vědět...

Hrubě ji uchopil za ruku:

"Co říkáte, Arsene Lupin?"

"Jen nelžete! K čemu by to bylo? Vím to už dlouho. Simon mi o vás často povídal a řekl mi i vaše druhé jméno, pod nímž se skrýváte, Raoul d'Averny. Dokonce jsem tady byla, jednou večer minulý týden, když jste nebyl doma. Nikdo o tom nevěděl... Chtěl, abych se podívala na dům Arsena Lupina. A já ho před vámi varovala! Říkala jsem mu - nechtěj ho poznat. Přinese ti to neštěstí. Co můžeš čekat od takového dobrodruha?"

Šermovala Raoulovi před obličejem sevřenou pěstí. Její nenávistný pohled a hlas chvějící se pohrdáním byly jedinou výčitkou a urážkou. Raoul ji poslouchal, zachovávaje přitom naprostý klid. Co je tohle za zvláštní historku? Byl se podívat za Simonem Lorientem na klinice. Nezná ho. Z jakého důvodu se s ním ten hoch chtěl seznámit? Jak mohl uhádnout, že Raoul d'Averny je Arsene Lupin? Jakými cestami se asi dostal k tomuto tajemství?

Raoul měl dojem, že mladá žena mu na tyhle otázky nemůže, anebo nechce odpovědět. Měla umíněné čelo a neoblomné oči. Přes všechen svůj vztek neztratila nic ze svého trochu barbarského půvabu. Teď stála bez pohnutí, a přesto byla plná ohně. Její postoj byl neuvěřitelně vznešený. Dokázala uplatnit svou krásu a využít jí, ať už to dělala instinktivně nebo ze zkušenosti. Jemné hedvábí na živůtku prozrazovalo její krásné tvary a zdůrazňovalo harmonickou linii ramen.

Raoulův neskrývaný obdiv ji přivedl do rozpaků. Začervenala se. Schoulila se do křesla, zkřížila paže a rukama si zakryla obličej. Teď byla napůl schovaná, ochablá, vyprchala z ní energie. Plakala.

"Nemůžete vědět, co pro mne znamená... Je celým mým životem... Jestli umře, umřu taky... Nikdy jsem nikoho jiného nemilovala... Vzhlížím k němu, klečím před ním... Zabila bych se, jen abych mu ušetřila trápení. A on mě tak miloval... Chtěli jsme se vzít a odjet někam, hned, jak zbohatneme..."

"Co vám v tom brání?"

"A co když umře?"

Myšlenka na jeho smrt ji znovu vzkřísila. Dokázala v rozpětí několika vteřin měnit své nálady, přecházela z extrému do extrému.

Vrhla se na Raoula.

"To vy jste ho zabil... Nevím sice jak... Ale byl jste to vy... A já se pomstím tak, jak se umíme mstít u nás na Korsice. Ještě než umře, bude si jistý tím, že bude pomstěn. Tu ránu mu zasadil Arsene Lupin. Já to jméno vykřičím všude... Udám vás policii. Ano, a udělám to hned! Ať všichni vědí, kdo skutečně jste... Arsene Lupin, zločinec, lupič... Arsene Lupin!"

Otevřela dveře a chtěla vyběhnout, ječela přitom jako šílená. Zacpal jí rukou ústa a násilím ji přitáhl zpátky do místnosti. Následoval lítý boj. Bránila se přímo zuřivě. Musel ji uchopit za obě ruce, hodit ji do křesla a silou ji držet, aby se znovu nezvedla. Ale jakmile ji cítil tak blízko sebe, chvějící se, pokořenou a přesto plnou pohrdání a nenávisti, zažil najednou pocit závratí a udělal pohyb, jako by ji chtěl políbit.

Okamžitě se však zvedl, rozezlený na sebe pro to hloupé gesto. Ona se začala smát, byl to smích plný vzteku, kterého byla pořád plná.

"Ach, tak vy také! Jste stejný jako ostatní! Žena... té se zbavíme lehce, stačí se jí zmocnit... jako nějaké děvky... Sakra, vždyť je to přece Lupin, takový může všechno...! Patří mu všechny ženy... Ty kašpare, kdyby ses mě jen dotkl, zabila bych tě jako psa!"

Raoul se necítil zlostí.

"Tak už dost těch pitomostí! Nepřišla jste sem proto, abyste mě udala, ani abyste mě zabila. Tak už ksakru mluvte! Co ode mne chcete? Ale rychle, už mě to nebaví!"

Uchopil ji opět za obě paže, přitáhl ji blíž a slabikoval chvějícím se hlasem:

"O tomhle případu nevím nic... Simona Lorienta jsem nebodl... Přísahám vám, že jsem to nebyl já... Tak mluvte... Co ode mne chcete?"

"Aby se Simon zachránil," zašeptala pokořeně.

"Souhlasím. Jakmile mu bude líp, pomůžu mu zmizet. Nebojte se. Do vězení nepůjde."

Zachvěla se.

"On a do vězení? Ale on neudělal nic, proč by ho měli zavírat! Je to čestný člověk! Ne, pomoci mu dokážu jenom já. Jen já ho můžu zachránit tím, že ho budu ošetřovat."

"Tak co tedy chcete?"

"Chci, aby mě přijali na kliniku a abych u něj mohla být ve dne v noci. Čtyři roky jsem pracovala jako ošetřovatelka. Nikdo jiný než já mu nepomůže. Ale musím být u něj už dnes... hned."

Pokrčil rameny.

"Proč jste mi to neřekla hned a ztrácela jste čas zbytečným osočováním?"

"Tak to tedy pro mne uděláte?"

"Ano."

"Hned?"

Chvilku uvažoval a pak slíbil:

"Ano. Navštívím ředitele kliniky. Neodmítne. Zařídím to tak, aby nemohl odmítnout, a požádám ho, aby zachoval mlčení. Nechte mě jednat. Jak se menujete?"

"Faustina... Faustina Cortinová."

"Na klinice udáte jiné jméno a ani neceknete o svých vztazích se Simonem Lorientem."

Ještě mu moc nevěřila.

"A co když nás zradíte?"

"Tak honem, uhánějte," řekl netrpělivě a strkal ji do zahrady.

Šofér náhodou nebyl v garáži. Raoul otevřel dvířka kabrioletu a přikázal:

"Sundejte si ten červený šátek, ať na sebe neupozorňujete. A nastupte si."

Nasedla do vozu.

Vyjel z pozemku jiným východem a dal se k Seině, kterou přejel u Pecqu. Auto se hbitě šplhalo do kopce podél Seiny.

"Kam jedeme?" zeptala se. "Jestli je to nějaká léčka, těšte se!"

Neodpověděl.

V Saint-Germain se zastavil před velkým obchodem s konfekcí a koupil tam plášť a čepec pro ošetřovatelky.

O hodinu později už Faustina vstupovala jako ošetřovatelka na kliniku a byla pověřena speciální péčí o zraněného. Simon Lorient, spalovaný horečkou a vysílený zraněním, ji nepoznal.

Jeho milenka, velice bledá a se staženým obličejem, ale přesto se ovládající, poslouchala pokyny, které jí dával lékař, a šeptala:

"Zachráním tě, lásko moje... zachráním tě..."

Když Raoul vycházel z kliniky, potkal Rolandu Gaverelovou, která právě přinášela do pokoje Jeroma Helmase květiny natrhané na hrobu mrtvé Elisabety. Jerómův stav se zlepšoval. Poplakali si s Rolandou. Horečka už klesla. Nazítří ráno ho měli vyslechnout.

Rolanda jela domů s Raoulem. Zeptal se jí:

"Přemýšlela jste o tom, co jsem vám řekl?"

"Nemyslím na nic jiného. Za každou cenu se chci něco dovědět..."

"No a?"

"Na nic jsem nepřišla. Hledám ve svých vzpomínkách. Hledám ve vzpomínkách Elisabety. Nic."

Když přijeli do vily Clématites, ukázala mu deník své sestry. Zápisy už celé měsíce prozrazovaly jen pocity štěstí a lásky, jen v době nemoci prodchnuté melancholií. Po uzdravení se tam mísila radost z překonání nemoci s nadšením šťastné snoubenky.

"Přečtěte si poslední stránku," řekla Rolanda. "Jak byla klidná a bezstarostná! Mezi nimi a jejich budoucím štěstím nebyly žádné překážky."

Venku pan Rousselain dokončoval poslední výslechy na místě. Zakýval na Raoula. Ten k němu přistoupil.

"S Félicienem to nevypadá dobře."

"Jak to, pane vyšetřující soudce?"

"Důkazy proti němu se hromadí. Poslední mám od sluhy Eduarda a vašeho zahradníka, které jsem teď společně vyslechl. Před čtrnácti dny si sem Eduard v podvečer přišel popovídat se svým přítelem, vaším zahradníkem. Bavili se spolu u živého plotu, který lemuje vaši zahradu. Řeč byla o strýci obou slečen a sluha Eduard pana Gaverela pomlouval.

"Je to typ, který jenom hrabe, jenom hrabe..." říkal. "Je to strašlivý lakomec. Už měl nějaké oplétačky s berňákem. Vím, že si od té doby schovává bankovky doma... To se mu jednou nevyplatí."

O chvilinku později si oba všimli malého plaménku svítícího za živým plotem a ucítili vůni tabáku. Na druhé straně živého plotu seděli dva muži a kouřili... Félicien Charles a Simon Lorient. Všechno slyšeli."

Raoul se zeptal:

"Jak to víte?"

"Právě jsem o tom mluvil s Félicienem Charlesem. Nepopřel to."

"A co z toho vyvozujete?"

"Ó, závěry vyšetřujícího soudce nejsou tak rychlé. Než nějaký učiním, musím projít různými etapami. Každopádně musím předpokládat, že vyslechnutý rozhovor zasel do mozku jednoho z nich semínko, jež klíčilo, a že nakonec pověřili loupeží starého Barthélemyho, který je na takový druh činnosti zvyklý..."

"Načež?"

"Načež následující noci byl balíček v šedém plátně ukraden a potom ztracen. Nato ho jeden z nich znovu v zahradě nalezl a oba přátelé se o něj pohádali s dýkami v rukou."

"Jakou roli hraje v tom všem Jerome Helmas?"

"Roli náhodného diváka, který jednoho z hlavních herců vyruší, a tak se ho dotyčný musí zbavit."

Pozítří ráno se Raoul dozvěděl, že stav Simona Lorienta se velmi zhoršil. Běžel na kliniku.

Pan Rousselain už tam byl i s inspektorem Goussotem. Faustina stála trochu stranou a ukazovala jim záda. Raoul zahlédl její tvář, byla tvrdá a zoufalá beznadějí.

Simon Lorient chroptěl. Jednu chvilku se posadil na lůžku a přejel svýma jasnýma očima všechny přítomné. Uviděl svou milenku a usmál se na ni.

Pak však znovu upadl do agónie a jen tiše sténal, jako malé dítě.

Slyšeli tato slova: "Skrýš... starý našel ten balíček... A pak... hledal jsem... už nic nevím... Félicien..."

Několikrát opakoval: "Félicien... Félicien... Bylo to hezky vymyšlené... Félicien..."

Potom klesl bezvládně na polštář.

Nastalo dlouhé ticho. Raoul zachytil Faustinin nenávistný pohled. Cožpak teď není jasné, že její umírající milenec vyslovil jméno svého vraha?

Pan Rousselain, za nímž stál inspektor Goussot, si vzal Raoula d'Avernyho stranou a řekl mu:

"Lituji, pane d'Averny, Félicien Charles je vaším hostem. Držíte nad ním ochrannou ruku. Ale indicie jsou tak jasné..."

Přesto se zdálo, že váhá. Raoul si však při pohledu na Faustinu pomyslel, že ať je Félicien vinen či nikoliv, vězení ho uchrání před stupidní pomstou krásné Korsičanky. Neprotestoval.

"Nemohu vám to neschválit, pane vyšetřující soudce. Félicien by teď měl být v pavilónu, kde bydlí."

Raoulova autorita pana Rousselaina povzbudila. Pronesl:

"Odvedete ho do vazby, pane inspektore. Ať je mi k dipozici."

VI SOCHA

Raoul věděl od svého služebnictva, že Félicienovo zatčení proběhlo ve vší diskrétnosti a že o něm nikdo neví. Po večeři se tedy odebral do pavilónu, kde až do nynějška mladý muž bydlel. V pavilónu bylo vlastně jen přízemí o dvou místnostech, jedna z nich sloužila Félicienovi jako ateliér a druhou používal jako ložnici, byla u ní i koupelna.

Raoul se usadil v ateliéru a nechal otevřené dveře. Venkovní dveře zůstaly také dokořán.

Blížila se noc, tma pomaloučku houstla. Asi za hodinu zaslechl Raoul klapnout zahradní branku. Nikdy se nezamykala. Čísi kroky se pomaloučku blížily k pavilónku. Teď už ten kdosi kráčel po trávníku. Vyběhl po schodišti a vklouzl do předsíně.

Raoul šel naproti Faustině. Zdálo se, že ho sotva vidí, nechala se dovést k židli a beze slova na ni dopadla.

Po chvilce zamumlala:

"Kde je?"

"Félicien?"

"Kde je?"

"Ve vězení. Vy jste to nevěděla?"

Roztržitě opakovala:

"Ve vězení?"

"Ano. Zarazilo mě, s jakou nenávistí se na něj díváte, a tak jsem se rozhodl, že ho nechám zavřít. Myslím, že jsem neudělal špatně."

Zdrceně pravila:

"Já nevím... nevím... hledám... toho... Kdo zabil Simona Lorienta...? Ach, kdybych jen věděla!"

"Znala jste Féliciena?"

"Ne."

"Tak proč jste sem přišla?"

"Chtěla jsem si s ním promluvit. Určitě bych poznala, jestli to byl on..."

Mluvila tak potichu a s takovou ochablostí, že jí Raoul stěží rozuměl. Zeptal se:

"Jistě víte o určitých věcech... Třeba znáte Barthélemyho, kterého policie ještě nedokázala identifikovat... A co Simon Lorient? Marně hledají jeho bydliště. Sledovali jeho stopu po různých místech na Montmartru, byli ve všech kavárnách, kam chodí umělci. Znají ho tam, ale nikdo neví, kde bydlí. Kde je policejně hlášen? A jaký byl jeho vztah k Félicienovi? Proč zamíchali do celého případu mě? Slyšela jste poslední Simonova slova... V agónii sám sebe obvinil: "Skrýš... starý našel ten balíček... hledal jsem..." Z toho vyplývá, že byli spolčenci... A Félicien také."

Potřásla hlavou, jako by chtěla říci, že Simon není žádný zloděj a že s ní o těchto věcech nikdy nemluvil. Raoul ztratil trpělivost a vykřikl:

"Tak už dost! Simon Lorient mě sledoval. Kroužil kolem mne! Odpovězte mi, Faustino."

Odpovědí mu však bylo jen neproniknutelné ticho. Faustina plakala. Po tvářích jí proudem stékaly zoufalé slzy.

"Nikdy jsem nemilovala nikoho jiného... Je mrtev... už ho neuvidím... je mrtev. Kdo ho zabil? Jak mohu žít a nepomstít ho? Musím ho pomstít... Přísahala jsem..."

Proplakala celou noc, své vzlyky prokládala přísahami o pomstě, které budily Raoula sedícího nedaleko ní.

Ráno se ozvaly zvony blízkého kostela. Zvonily umíráčkem.

"To zvoní za něj," řekla. "Včera jsme se na této hodině domluvili... ještě na klinice... Já jediná se za něj budu modlit. Poprosím ho, aby mi odpustil, že jsem ho ještě nepomstila."

Odešla. Rytmus její chůze byl harmonie sama. Měla dlouhé nohy a krásné tělo.

V té době dospěl Raoul ve svém životě k bodu, kdy ho občas napadaly myšlenky na odpočinek, a nebyly to myšlenky nepříjemné. Ne že by pomýšlel na definitivní odpočinek. Byl ještě mladý a příliš chtivý dobrodružství, než aby se takového života dokázal jen tak vzdát. Ale alespoň si po celé Francii, na Azurovém pobřeží, v Normandii, v Savojsku, v okolí Paříže, připravoval oázy pro svůj eventuální odpočinek. Podobnou oázou mu měla být i vila ve Vésinetu. Umístil tam, stejně jako do jiných obdobných usedlostí po Francii, své staré přátele, kuchařku, zahradníka, domovníka. Měli tady trávit klidný odpočinek jako poděkování za bývalé služby. A tu ho najednou osud vrhl do pochybného dobrodružství, které nevyhledával a vůbec si ho nepřál.

Měl se mu vyhnout? To nemohl. Chtěj nechtěj, musel jednat. A především - a to byl hlavní bod problému - musel objasnit příčinu toho, proč on, nevinná osoba, tichý obyvatel Vésinetu, byl zamíchán do událostí, které byly vymyšleny mimo něj a možná že dokonce proti němu. V podobném případě nejde o náhodu a náhoda také nic nevysvětluje. Vysvětlení musí vycházet z faktů. Ale kde ta fakta hledat? Čím začít?

Raoul se zavřel v Clair-Logis a nehnul se odtamtud celý týden. Nikoho nepřijímal a jen pročítal všechny noviny. Dověděl se, že Félicien byl definitivně obžalován, ale že se zatím neobjevili žádné nové skutečnosti.

Raoul čím dál intenzivněji cítil potřebu odhalit, jakým způsobem a proč ho zapletli do téhle ošklivé historie. Vymýšlel různé hypotézy, ale jeho uvažování vždycky ztroskotalo na překážkách a skončilo ve slepé uličce.

V různých obměnách se mu vracela jediná otázka: proč já? Jestli jde skutečně o dva různé případy - a to bezpochyby ano -, proč mám v jednom z nich hrát já nějakou roli? Kdo a proč chce rušit můj klid ve Vésinetu?

Jednoho dne si na tuto otázku odpověděl:

Kdo? Ale vždyť je to jasné. Félicien!

A uvažoval dál:

Jakým způsobem se sem dostal? Doporučení doktora Delattra bylo pro mne natolik postačující, že jsem se dál nepídil po žádných informacích. Odkud pochází? Kdo byli jeho rodiče? Neublížil jsem jim nějak, třeba nevědomky?

Podíval se do svého adresáře: Doktor Delattre, Alboniho náměstí. Zavolal mu. Doktor byl doma. Raoul skočil do auta.

Doktor Delattre byl suchý vysoký stařec s bílým plnovousem. Přijal ho okamžitě, i když v čekárně byla spousta lidí,

"Zdraví pořád slouží?"

"Přímo skvěle, doktore."

"Co tedy ode mne potřebujete?"

"Informaci. Co je zač, ten Félicien Charles?"

"Félicien Charles?"

"Vy nečtete noviny, doktore?"

"Nemám na to čas."

"Félicien je ten mladý architekt, kterého jste mi asi před šesti nebo osmi měsíci doporučil."

"Ano, ano, máte pravdu... vzpomínám si."

"A co si o něm myslíte?"

"Ale já jsem ho nikdy neviděl!"

"Takže vám ho také někdo doporučil?"

"Určitě... Ale kdo? Počkejte chvilku, nechte mě přemýšlet... Á, už si vzpomínám... Byla to taková zvláštní náhoda. V té době jsem měl sluhu, s kterým jsem byl velice spokojen... Byl to člověk už v letech, inteligentní, diskrétní, dělal mi také trochu tajemníka. Jednou jsem od vás dostal vaši poslední navštívenku a dal mu ji, aby mi přepsal vaši adresu do adresáře. Zvědavě ji pozoroval, jako by poznával rukopis, a pak prohlásil, pamatuji se přesně:

"Tenhle pan d'Averny je náramný chlapík. Pane doktore, nechtěl byste mu doporučit toho mladíka, architekta, o kterém jsem vám vyprávěl, toho, u jehož rodičů jsem kdysi sloužil...?"

Pak sám na stroji naklepal dopis pro vás, jen mi ho dal podepsat. To je celé."

Raoul se zeptal:

"A toho sluhu už nemáte?"

Doktor se rozesmál:

"Všiml jsem si, že mi ukradl pěkně tučnou sumičku, a tak jsem ho propustil. Nikdy jsem nezažil takové zoufalství: "Pane doktore, prosím vás. Nepropouštějte mne, nevyhazujte mne na ulici... Tady se ze mne stal zase slušný člověk... Mám strach vás opustit... nevyhánějte mne... Zase se dostanu na špatnou cestu.""

"Jak se jmenoval, doktore?"

"Barthélemy."

Raoul nehnul brvou. Čekal, že uslyší tohle jméno.

"A ten řečený Barthélemy měl nějakou rodinu?"

"Dva syny, takové pobudy, jednou mi to ve slabé chvilce přiznal. Hlavně jeden z nich, který se potlouká po dostihových závodištích a po barech v Grenelle."

"Byli za ním někdy tady?"

"Nikdy."

"Nikdo za ním nechodil?"

"Ano, víckrát jsem ho překvapil, jak se baví s nějakou ženou ze střední třídy, ale jemnou a královsky krásnou. Jednoho dne, je to asi osmnáct měsíců, přišla ta žena přímo za mnou, napůl šílená, a odvedla mě k nějakému zraněnému

kousek odtud..."

"Můžete mi říci ke komu, doktore?"

"Nedopustím se žádné indiskrétnosti, protože o tom psali v novinách. Jde o jistého Alvarda, slavného sochaře, znáte ho, vystavoval loni v Salónu tu překrásnou Fryné. Ale poslyšte, příteli," dodal doktor, "doufám, že tyhle vaše otázky neskrývají žádný temný záměr."

Raoul odešel se zamyšleným výrazem. Konečně držel v rukách koneček nitě a věděl jistě, že existuje souvislost mezi Barthélemym, Félicienem a Korsičankou a že ta souvislost dovedla Féliciena do Vésinetu.

Poptal se na cestu a vydal se k sochaři Alvardovi, který bydlel asi pět minut cesty odtud. Poslal mu navštívenku.

Za chvilku stál v rozlehlém ateliéru proti ještě mladému muži jemného výrazu, s krásnýma černýma očima. Představil se mu jako milovník umění, který přijel do Francie koupit nějaké umělecké předměty.

Prohlížel si a oceňoval jako skutečný znalec skici, busty, torza, nedokončené sochy a současně nepřestával pozorovat sochaře. Jaké vztahy mohl mít asi s Korsičankou tenhle trochu zženštilý, ale elegantní a jemný muž? Milovala ho?

Koupil dvě malé kouzelné plastiky z nefritu. Potom ukázal na velikou sochu na soklu, přikrytou bílým plátnem:

"A tohle?"

"Tohle není na prodej," prohlásil sochař.

"Je to ta vaše slavná Fryné?"

"Ano."

"Mohl bych ji vidět?"

Alvard odhalil sochu a téměř současně se ozval Raoulův výkřik, který sochař nemohl považovat za nic jiného, než za projev obdivu. Bylo v něm však ještě víc údivu, ba přímo úžasu. Nebylo nejmenších pochyb, že ta socha představovala Faustinu. Byl to její výraz, její obličej, její postava, která se dala tušit pod šaty.

Zůstal před ní dlouho stát neschopen slova, okouzlen, omráčen tou nádherou. Vydechl:

"Škoda! Škoda, že neexistuje žena podobná této."

"Ale ona existuje," řekl Alvard s úsměvem.

"Ano, ale v podání velkého umělce, jakým jste vy. Ve skutečnosti se takové ženy od dob olympských bohyň a řeckých kurtizán po světě nepohybují. Taková dokonalost neexistuje."

"Existuje. Nemusel jsem nic dodávat, stačilo prostě kopírovat."

"Cože, tuhle sochu jste udělal podle modelu?"

"Zcela jednoduše podle modelu. Modelce jsem prostě platil za sezení. Jednoho dne ke mně přišla a řekla mi, že už stála dvěma mým kolegům, ale že její milenec je příšerně žárlivý, a že by tedy chodila ke mně tajně, kdybych s tím souhlasil, protože nechce ublížit milenci, kterého zbožňuje."

"A proč vám stála?"

"Potřebovala peníze."

"On se nic nedověděl?"

"Sledoval ji a jednoho dne, když už se oblékala, vyrazil dveře mého ateliéru, vtrhl dovnitř a napadl mne. Ona běžela pro doktora, nebydlí daleko, tady v sousedství. Zranění naštěstí nebylo vážné."

"Viděl jste ji pak ještě někdy?"

"Až v těchto dnech. Nosí smutek po svém milenci a vypůjčila si ode mne peníze, aby ho mohla slušně pohřbít."

"Bude vám ještě pózovat?"

"Jen na portrét, příležitostně. Jinak ne, přísahala to mrtvému milenci."

"Z čeho bude žít?"

"Nevím. Není to žena, která by se dokázala ponížit."

Raoul dlouze pozoroval krásnou Fryné a zašeptal:

"Nechcete mi ji přenechat za žádnou cenu?"

"Za žádnou cenu. Je to nejlepší dílo mého života. Už nikdy nevytvořím nic s takovým nadšením a s takovou vírou v ženskou krásu."

"V krásu ženy, kterou jste miloval," dodal Raoul v žertu.

"Ano, toužil jsem po ní, mohu to přiznat, protože jsem neměl naději. Byla zamilovaná do jiného. Ale nelituji toho... Fryné mi zůstává."

VII ZANZI-BAR

Na vývěsním štítě se dal místy i přes nánosy barev přečíst někdejší název - Stará hospoda. Dnes se tam skvěl příhodnější nápis - Zanzi-bar. Ale pořád to byla tatáž bezútěšná slepá ulička uprostřed lidové čtvrti Grenelle, v samém lůně továren, blízko vznešené Seiny, která sem přitéká z nejmajestátnějších pařížských zákoutí od chrámu Matky Boží až k Martově poli.

Do Zanzi-baru chodí všichni, kteří se v téhle čtvrti motají kolem dostihů, kteří dělají kvůli dostihům dluhy, sázkaři zvyklí na trávníky, černí bookmakeři, obchodníci se zaručenými tipy.

V poledne, když se končí v továrnách, zažívá hospoda největší nápor a rovněž tak kolem páté hodiny odpoledne, kdy se počítají a vyplácejí peníze.

Večer je tu tajná herna. Občas tu dojde i ke rvačce. Často se tady někdo zpije do němoty. A to je chvíle, kdy se na scéně objevuje Thomas Le Bouc - francouzská zdrobnělina anglického "bookmaker". Thomas Le Bouc hrál tvrdě a vždycky vyhrával. Pil jako duha, ale těžko se opil. Měl dobráckou tvář s krutým výrazem, vždycky plné kapsy peněz, vypadal jako významný muž. Oblečen byl jako pán, na hlavě buřinku, kterou nikdy neodkládal. Považovali ho za muže, "který se vyzná". Ale v čem? To nikdo nedokázal přesně definovat. Ale toho večera ho viděli při práci a všeobecná

úcta k němu ještě vzrostla.

Asi kolem jedenácté hodiny dopadl na jednu židli okolo hráčského stolu jakýsi chlápek neurčitého, mdlého vzezření. Nohy jako by ho odmítaly nést, patrně špatně snášel následky nedávné pitky. Jeho svrchník, odřený a špinavý, však prozrazoval někdejší perfektní střih. Límeček měl sice umaštěný, ale byl to límeček! Ruce měl čisté a přes veškerou zuboženost byl oholen. Zkrátka byl to člověk, který pamatoval lepší časy a teď klesl hluboko na příčce společenského žebříčku.

Objednal si:

"Kmínku!"

"Platí se předem," vyžadoval nedůvěřivý hostinský.

Ten chlápek vytáhl ze zápisníku, kde se dalo zahlédnout víc bankovek, desetifrankovku.

Thomas Le Bouc neváhal. Nabídl mu:

"Zahrajeme si poker s kostkami?"

Hned se také představil:

"Thomas Le Bouc."

Následovala stejně zdvořilá odpověď podbarvená lehkým anglickým přízvukem:

"Gentleman. Ale já s kostkami nehraju."

"A co tedy?"

"Obyčejný poker, s kartami."

Výsledek však byl po této hře stejný, jako kdyby hráli s kostkami.

Gentleman žádal odvetu. Po několika hrách přišel o dvě stě franků.

Mezitím zaplatil a vypil druhou kmínku. Mohla za to kmínka nebo jeho smůla? Poplakal si. Pak se zvedl a odvrávoral.

Thomasovi zatleskali za vítězství, ale bylo v tom málo nadšení. Obehraný Gentleman byl sympatický. Vypadal nóbl.

Druhý den nato přišel znovu. Prohrál dalších dvě stě franků, rozplakal se a odešel.

Když přišel další den, byl tak opilý, že neudržel karty v ruce. Teď bylo vidět, že za jeho lítostivé stavy nemohou ani tak prohrané peníze, ale spíše sklenice kmínky, protože znovu vzlykal a přitom blábolil spoustu nesmyslných vět, z nichž však několik slov připadalo Thomasu Le Boucovi tak zvláštních, že do Gentlemana vpravil rychle ještě tři kmínky a sám jich vypil stejný počet, i když mu tenhle likér, zvlášť v kombinaci s jiným alkoholem, nedělal zrovna dobře.

Odešli spolu silně vrávorajíce a usedli na lavičce na bulváru Emila Zoly, kde oba usnuli.

Když se probudili, byli schopni trochu souvislejší debaty. Thomas Le Bouc. který byl na tom lépe a hlavně sledoval jistý cíl, vzal svého druha kolem krku a začal přátelsky:

"Už je dobře, kamaráde, co? Moc chlastáš, hochu, a pak vykládáš blbosti, které by tě klidně mohly přivést do kriminálu."

"Já a do kriminálu!" zaprotestoval nepříliš přesvědčivě Gentleman.

"Ale jo! Co je s tím Vésinetem? V hospodě jsi o tom pořád něco mlel."

"Vésinet?"

"Jo, Vésinet. S tím má přece co dělat policie. Jsou toho plné noviny. Tys tam štípnul ty prachy?"

"Toje ale drzost!"

"Tak ty jsi je neštíp?"

"Ne, já jsem je od někoho dostal."

"A od koho?"

"Od jednoho chlápka."

"Chlápka z Vésinetu?"

"Ne."

"A byl jsi vůbec v tom Vésinetu?"

"Ano."

"Kdy?"

"Před válkou."

"Děláš si ze mne legraci... Ty prachy, co máš, snad nejsou předválečný?"

"Ne."

Asi po dvaceti minutách povídání a vysvětlování prohlásil Gentleman:

"Máš pravdu, Le Boucu, není to tak dávno, co jsem tam byl."

"Je to tak deset, dvanáct dní?"

"To je možné."

"Jak se ten tvůj chlápek jmenuje?"

"To ti nemůžu říct, Le Boucu."

"Nemůžeš?"

"Ne, on mi to zakázal."

"Proč ti ty prachy dal?"

"Jako odměnu."

"Jako odměnu za to, co jsi udělal?"

"Ne. Za to, co budu muset udělat."

"A co to je?"

"To už nevím."

Následovaly další nekonečné diskuse. Nakonec dovrávorali oba kumpáni na hlavní třídu a zašli do jednoho baru, kde

Gentleman vypil ještě dvě kmínky pod podmínkou, že Le Bouc vypije také dvě. Pak z hospody odešli a za mohutného vyzpěvování doklopýtali až na nábřeží.

Sestoupili až na dolní hráz Seiny, kde přistávají nákladní lodě. Gentleman se sesul mezi hromady písku. Thomas si šel umýt obličej a namočil ve vodě svůj kapesník pro Gentlemana.

Ten už dýchal po tom osvěžení líp a Thomas začal znovu naléhat. Potřeboval dostat z Gentlemana odpověď. Teď šel na to jinak: snažil se nejdřív probudit opilcovo myšlení.

"Snažím se ti to vysvětlit... V jedné vile ve Vésinetu ukradli balíček v šedivém plátně, který měl obrovskou cenu. A ten balíček se ztratil. Dali ti pět set franků, abys ho našel?"

"Ne."

"Ale ano. Ten vysoký mladík s puntíkovanou kravatou..."

"Ne, tak to není... Žádný balíček a žádná puntíkovaná kravata..."

"Ty lžeš! Proč by ti teda dávali těch pět set franků?"

"Nedali mi pět set franků."

"A co ti teda dali?"

"Pět tisíc franků."

"Pět tisíc franků!"

Thomas Le Bouc zažíval nesmírné vzrušení. Pět tisíc franků! A on se nemůže dobrat pravdy. Utíkala mu mezi prsty jako voda. Jeho opilost se stupňovala a byl to on, kdo se teď zcela hloupě rozplakal a začal se svěřovat. Slova mu unikala proti jeho vůli, zněla jako nářek.

"Poslouchej... starý kamaráde... Jednali se mnou jako hajzlové... ano, přesně tak, starý Barthélemy i Simon... Celou dobu mě drželi stranou podniku. Řekli mi jenom: "Najmi náklaďák a čekej na nás u chatouského mostu... Až tam budeme hotovi, připojíme se k tobě..." A pak se nechali zabít. Ale já na to na všechno kašlu. Nemluvme už o tom... Je tu ještě jiná věc..."

V té tmě se Gentleman trochu zvedl na jedné ruce a očima, v nichž nebyla ani známka po jakékoli opilosti, si prohlížel v mlhavých odlescích noci uplakanou tvář Thomase Le Bouca.

"Jaká jiná věc? Jaká?" zamumlal. "O čem to mluvíš, Le Boucu?"

"O jedné akci, kterou spolu chystali, mělo to být něco fantastického. Vím o tom dost, ale ne úplně všechno. Vím, proti komu to bylo namířeno, ale neznám jeho nynější jméno, ani kde teď bydlí... Daly by se na tom vydělat stovky tisíc... Stovky tisíc... Ach, kdybych jen věděl."

"Ano..." zašeptal Gentleman, "kdybys věděl! Pomohl bych ti."

"Pomohl bys mi, určitě, viď?" fňukal Le Bouc.

"Ksakru, to víš, že jo. Dokonce ti můžu pomoct už teď... Existujou firmy, agentury, které ti můžou pomoct..."

"A ty nějaké znáš?"

"Jestli je znám! Tak jsem vydělal těch svých pět tisíc franků!"

"Řekl jsi mi, že ti je dal nějaký chlápek."

"Chlápek z agentury... Řekl mi: "Gentlemane, jakýsi pán chce vědět, co to je zač, ten Félicien, kterého právě zabásli. Dej se do toho. Dostaneš ještě jednou tolik, až něco zjistíš.""

Thomas Le Bouc vyskočil. Félicienovo jméno ho probudilo z opilosti.

"Co to tu vykládáš? Ty se máš zabývat tím Félicienem?"

"Ano, tím, co je teď ve vězení. A za tím pánem půjdu já sám."

"Za tím, který ti poslal těch pět tisíc?"

"Ano."

"Ty s ním máš schůzku?"

"S jeho šoférem. Ten mě k němu doveze."

"Kde se s ním máš sejít?"

"Na náměstí Svornosti, před sochou Štrasburku."

"A kdy?"

"Za tři dny... Ve čtvrtek v jedenáct hodin dopoledne. Šofér bude držet v ruce Journal... Tak vidíš, že ti můžu pomoct."

Thomas Le Bouc si stiskl hlavu oběma rukama, jako by chtěl zadržet své myšlenky, nebo jim dát nějaký tvar, pochopit, poznat. Félicien...? Pán s pěti tisíci... Nebyla to slibná stopa?

Zeptal se:

"Kde ten pán bydlí?"

Gentleman stěží vyslovoval:

"Asi ve Vésinetu... Ano... bydlí ve Vésinetu."

"Určitě ti řekli, jak se jmenuje?"

"Ano... Taky noviny o něm psali v souvislosti s tím případem... něco jako Taverny... d'Averny..."

Gentlemanův hlas byl čím dál unavenější. Teď už nic neříkal.

Le Bouc se ze všech sil snažil uklidnit svůj rozbouřený mozek. Všechno bylo tak nejasné. Ale přesto se v těch temnotách rýsovaly dva nebo tři body, kterých se mohl zachytit. Okolo těch bodů se teď točily jeho myšlenky.

Vedle Bouca klímal s hlavou na prsou Gentleman. Noc byla teplá a tmavá, tma ještě houstla těžkými mračny. Na vodě tančila světla upoutaných nákladních člunů. Na druhé straně řeky se rýsovala linie temných domů, černá masa Trocadéra a oblouky mostů. Na nábřeží nebyl jediný chodec.

Thomas Le Bouc vsunul lehounce ruku pod Gentlemanovo sako a pátral v jeho kapsách. Ve vnitřní kapse vestičky, která byla zavřená spínacím špendlíkem (to byla práce ho otevřít), ucítil v prstech tuhý papír bankovek. Vytáhl je. Na

neštěstí se píchl dost hluboko o špendlík a škubl sebou.

Gentleman se v tu ránu probudil a i když možná ani nevěděl, co se vlastně přihodilo, ohnul se a schoulil se. Le Bouc se už nerozpakoval a napnul všechny své síly, aby vyprostil paži, kterou protivník svíral oběma rukama.

Gentlemanův odpor byl mnohem silnější, než Thomas předpokládal. Jeho nehty se mu zatínaly do masa, jako by ho chtěly rozedrat. A navíc začala oběť volat o pomoc.

Le Bouc dostal strach. Ze všech sil setřásl protivníka a hodil ho na zem. Ten zůstal ležet bez hnutí, patrně byl zcela vyčerpaný. Ale Le Bouc byl příliš v ráži, než aby se zastavil. Nebyl moc opilý, a tak mu došlo, že se tady tomu druhému svěřoval. Dovádělo ho do stavu zuřivosti, že nevěděl, co všechno mu napovídal. Vyprostil ruku a teď oba dva klečeli proti sobě na břehu řeky. Le Bouc se rozhlédl kolem.

Nikde nikdo.

Strčil do Gentlemana a ten padl do prázdna. Le Bouc zůstal několik okamžiků vyděšený, poplašený z toho. co vlastně proti své vůli provedl. Proč to udělal? Aby Gentlemana okradl? Nebo aby mu zabránil jít na schůzku s tím pětitisícovým pánem?

Viděl, jak se Gentleman ponořil, pak na chvilku vyplaval, mlátil rukama ve vodě, pak se znovu potopil, ještě jednou se objevil na hladině a pak definitivně zmizel.

Le Bouc se vrátil domů.

Gentleman plaval pod vodou asi minutu po proudu řeky. Když si byl jistý, že už ho Le Bouc nemůže vidět, vynořil se na hladinu a plaval podél nábřeží mocnými rozmachy vynikajícího plavce, jakým skutečně byl. Vylezl z vody kousek před Grenelleským mostem. Jeho šofér už na něj čekal. Nastoupil do auta, převlékl se a ujížděl k Vésinetu. Ve tři hodiny ráno už Raoul ležel ve své posteli ve vile Clair-Logis.

VIII THOMAS LE BOUC

Vyšetřování nijak nepokročilo. Nazítří ráno potkal Raoul vyšetřujícího soudce, který byl ve velmi dobrém rozmaru jako vždy, když se blížila chvíle, kdy bude těžko rozluštitelný případ uložen ad acta.

"Všimněte si dobře," řekl, "že jsme ještě nikam nedospěli. Krucifix nikam! Ještě jsou body, jichž se můžeme zachytit, a stopy, které je třeba ověřit. Goussot je velmi důvěřivý. Ale já jsem jako ta sestra Anna na vrcholku věže. Nevidím žádný světlý bod."

"O tom Barthélemym nemáte žádné přesnější informace?"

"Žádné. Fotografie jeho mrtvoly, které jsme otiskli ve všech časopisech, jsou velmi nepřesné. Živému člověku se podobají jen velmi málo. Kromě toho, Barthélemy určitě navštěvoval místa velmi pochybná, kde se nikdo nepřetrhne, aby spolupracoval s policií. I kdyby ho někdo poznal, mlčí ze strachu, aby se do něčeho nenamočil."

"Takže jste nepřišli na žádné spojení mezi ním a Simonem Lorientem?"

"Ani na nejmenší. Tím spíš, že Simon Lorient měl falešné jméno a že nevíme, odkud přišel."

"Ale přesto vyšetřování odhalilo, že navštěvoval různá místa, viděli ho v hospodách, kavárnách... a v jedněch novinách psali, že ho často doprovázela velmi krásná žena."

"To všechno jsou velmi mlhavé informace. O té ženě nevíme vůbec nic přesného. Tihle lidé se z pochopitelných důvodů skrývají a často mění svou totožnost."

"A co můj mladý architekt?"

"Félicien Charles? Ten je také samé tajemství. Žádné doklady. Žádné osobní údaje. Vojenská knížka v pořádku, popis osoby odpovídá, ale v rubrice místo a datum narození najdete - "neznámé"."

"A jak to vysvětluje?"

"Nic neříká. O své minulosti zachovává naprosté mlčení."

"A co přítomnost?"

"Pořád totéž: "Nikoho jsem nezabil. Nic jsem neukradl." Když mu řeknu - a jak vysvětlíte tohle, nebo tamto - prohlašuje: "Já nemám co vysvětlovat. Všechno popírám." Na druhé straně zase všichni potvrdili, že k vám nedostával žádnou korespondenci."

"Žádnou," pravil Raoul. "Já o jeho životě a minulosti také nic nevím. Potřeboval jsem architekta a aranžéra. Jeden přítel, už ani nevím který, mi dal jeho jméno a adresu. Byla to adresa rodinného penziónu, kde přechodně bydlel. Napsal jsem tam a on přijel."

"Přiznejte, pane d'Averny, že kolem Féliciena Charlese je pořád dost mlhavá atmosféra," dokončil rozklad pan Rousselain.

Následujícího dne zaklepal Raoul na dveře vily Clématites a sluha mu řekl, že slečna je v zahradě.

Pak ji uviděl. Mlčky cosi šila před domem. Nedaleko od ní odpočíval na pohovce Jerome Helmas. Ještě pořád byl v péči kliniky, ale už mohl občas vycházet. Hodně zhubl. Pod očima měl černé kruhy a propadlé tváře svědčily o přestálé únavě.

Raoul tu nezůstal dlouho. Zdálo se mu, že se dívka hodně změnila, možná ještě víc psychicky než fyzicky. Vypadala uzavřeně a vzdorně. Na půl úst odpovídala na Raoulovy otázky. Jerome nebyl o nic hovornější. Oznámil svůj blízký odjezd. Lékař mu nařídil, aby zbytek léta prožil někde v horách. Ostatně neměl ani moc chuti zdržovat se tady. Vésinet stále oživoval jeho bolest.

Ať se Raoul d'Averny obrátil na kterou chtěl stranu, narážel na tytéž překážky. Vyšetřování stagnovalo. U lidí se setkal jen s mlčením a nedůvěrou. Félicien Charles, Faustina, Rolanda Gaverelová, Jerome Helmas, všichni mlčeli. Pohrouženi do sebe zachovávali svá tajemství, odmítali svěřit se se svými dojmy a přispět tak k odhalení pravdy.

Ale příští čtvrtek ráno se měla odehrát velká partie. Přijde Thomas Le Bouc? Jestlipak ho nějaká předtucha a nebo

prostě správné uvažování nepřivedlo na stopu pravé totožnosti Gentlemana, který ho chtěl tímto způsobem dostat do Clair-Logis? Během těch dvou dnů určitě vystřízlivěl. Nevětřil léčku?

D'Averny doufal, že se nic takového nestalo, a ve smluvenou dobu poslal svého šoféra na určené místo pevně přesvědčen o tom, že Thomas Le Bouc nepojal nejmenší podezření vůči blábolům opilého Gentlemana a že teď určitě na schůzku přijde. A pak, Le Bouc měl ještě jeden dobrý důvod proč nezmeškat schůzku. Zabil Gentlemana. Určitě chtěl, aby mu ten zločin vynesl o něco víc než jen pár bankovek ukradených v kapse oběti.

Raoul uslyšel známý zvuk motoru. Auto vjíždělo do zahrady. Raoul, který se usadil ve své pracovně a dal služebnictvu pokyny, teď napjatě očekával příští okamžiky. Konečně dojde k setkání, které si tak toužebně přál a na jehož uskutečnění vynaložil tolik úsilí! Je tady Thomas Le Bouc, jediný člověk, který mu může dát informace o spiknutí proti Arsenu Lupinovi, člověk, který pokračoval v plánu připraveném Barthélemym a Simonem Lorientem.

Raoul si přendal revolver z kapsy u kalhot do kapsy u saka, aby ho měl po ruce. Tohle opatření bylo nezbytné. Thomas Le Bouc byl nebezpečný člověk.

"Vstupte," zvolal, když uslyšel zaklepání svého sluhy. Dveře se otevřely. Vstoupil Le Bouc, ale byl to jiný Le Bouc, člověk z vyšší společenské třídy. Měl čistý oblek, na kalhotách puky a zánovní klobouk. Stál vzpřímeně, jeho hranaté tělo se neslo rovně.

Oba muži se několik vteřin pozorovali. Raoul nabyl okamžitě přesvědčení, že Le Bouc nepoznal ve svém hostiteli Gentlemana ze Zan-zibaru, že ho ani nenapadla souvislost mezi tím chudákem, kterého hodil do vody, a majitelem Clair-Logis Raoulem d'Averny.

Raoul ho oslovil:

"Vy jste ten člověk, kterého jsem prostřednictvím jisté agentury najal, aby mi zjistil něco o životě Féliciena Charlese?"

"Ne."

"Ale, ale... A kdo tedy jste?"

"Jsem někdo, kdo přišel místo něho."

"A s jakým záměrem?"

Thomas se otázal:

"Jsme sami? Nevyruší nás někdo?"

"Bojíte se, aby nás někdo nevyrušil?"

"Ano."

"Proč?"

"Protože vám chci říci některé věci, které může slyšet jen jediný člověk na světě."

"A kdo je ten člověk?"

"Arsene Lupin! "

Le Bouc při vyslovování těch dvou slov zvedl hlas, aby vyvolal co největší zděšení. Od začátku si vybral roli protivníka a teď začínal útočit. Jeho tón i postoj o tom jasně hovořily. Lupin se ani nepohnul. Na tomtéž místě vyslovila toto jméno Faustina, a Faustina měla styky se Simonem Lorientem stejně jako Thomas Le Bouc.

Odvětil prostě:

"V tom případě jste na správné adrese. Jsem Arsene Lupin. A vy?"

"Mé jméno by vám nic neřeklo."

Thomas Le Bouc byl trochu vyvedený z míry nečekaným Raoulovým klidem a hledal jiný způsob, jak jím otřást.

Raoul zazvonil. Vstoupil šofér. Řekl mu:

"Vezměte tomu pánovi klobouk, má ho dosud na hlavě."

Le Bouc pochopil lekci, podal klobouk sluhovi, který ho odnesl, a rozzlobeně, sarkasticky zvolal:

"Manýry velikýho pána, co? No jo, Arsene Lupin... stará šlechta! Pořád ňákej titul v kapse. Ale tohle není nic pro mě. Já nejsem pán a v kapse nemám žádnej titul. Tak laskavě sestupte vo stupínek níž. Bude se nám líp mluvit."

Zapálil si cigaretu a zašpičkoval:

"To je neštěstí, co? Kruci! Kolem furt samí markýzové a vévodové a teď najednou musíme jednat s chlapem, kterej má pro strach uděláno..."

Raoul stále stejně ledově klidný odvětil:

"Když mám co dělat s markýzy a vévody, snažím se být co nejzdvořilejší. Když mám ale před sebou obchodníka s prasaty, chovám se k němu..."

"Chováte se k němu?"

"Jako Lupin."

Jediným pohybem mu urazil cigaretu od úst a řekl ostře:

"Tak a teď to honem rychle vysyp. Nemám čas. Co chceš?"

"Peníze."

"Kolik?"

"Sto tisíc."

Raoul hrál překvapeného:

"Sto tisíc! To mi tedy můžeš nabídnout něco mimořádného!"

"Nic."

"Tak mi tedy vyhrožuješ?"

"To spíš."

"Tak tedy obyčejné vydírání?"

"Přesně tak."
"Co když ti nedám ty peníze, ublížíš mi?"
"Ano."
"A jak?"
"Udám tě."
Raoul zavrtěl hlavou.
"Máš to špatně vypočítané. Na takové obchody mě neužije."
"Ale ano."
"Nic ti nedám. A dál?"
"Napíšu na prefekturu. Odhalím, že pan Raoul d'Averny, který se zapletl do událostí a zločinů ve Vésinetu, není nikdo jiný než Arsene Lupin."
"A co pak?"
"Pak tě zašijou, Lupine."
"A co dál? Jak dostaneš těch sto tisíc?"
Raoul pokrčil rameny.
"Ty hlupáku! V hrsti mě můžeš mít, jen když budu na svobodě a budu mít z něčeho strach. Najdi si něco jiného."
"Už jsem našel."
"A co?"
"Féliciena."
"Máš proti němu nějaké důkazy? Je zapleten do loupeže? Do vraždy? Hrozí mu galeje? Popraviště? A ty si myslíš, že si z toho něco dělám?"
"Když si z toho nic neděláš, proč jsi dal pět tisíc franků za informace o něm?"
"To je něco jiného. Ale je mi úplně jedno, jestli je ve vězení nebo někde jinde. Houby mi na tom záleží. Víš, kdo dal Féliciena zavřít? Já."
Nastalo ticho. Raoul si všiml sotva znatelného úsměvu na Le Boucových rtech. Pocítil lehký neklid.
"Proč se směješ?"
"To nic... jen jsem si na něco vzpomněl."
"Nač?"
Raoulův neklid se rozplynul. Měl dojem, že se konečně něco doví, že z temnot minulosti vystoupí něco, co osvětlí tuhle podivnou historii.
"Na co sis vzpomněl? Mluv."
Le Bouc ze sebe pomalu vysoukal:
"Znal jsi doktora Delattra?"
"Ano."
"To je ten, co ho tví komplicové kdysi unesli na venkov do jedné hospody, kde jsi umíral. Co tě operoval a zachránil, je to tak?"3
"Ty znáš tuhle starou historku?" zeptal se Raoul udiveně.
"A ještě spoustu jiných. Takže doktor Delattre ti doporučil mladého Féliciena?"
"Ano."
"Tak tedy věz, že doktor Delattre ho vůbec neznal a jednal na doporučení svého starého sluhy, jistého Barthélemyho, kterého zabili v Orangerii."
"Dosud jsi mi neřekl nic nového."
"Jen trpělivost. Nebude to dlouhé. Ale musíš se dovědět všechno. Tak tedy Barthélemy k tobě poslal Féliciena."
"Félicien o tom věděl?"
"Jistě."
"A proč to udělali?"
"Abys klopil."
"V tom případě jim to nevyšlo, protože Barthélemy je mrtvý a Félicien ve vězení."
"To jo, ale teď jsem na řadě já. Přebírám štafetu. Proto jsem tu."
"Ale já pořád nic nechápu. Oč jde?"
"Klid. Vyprávím ti to odzadu. Tak teda už patnáct let sledoval Barthélemy zdálky život Féliciena Charlese. Félicien studoval, aby získal diplom architekta. Předtím byl příručím v hokynářství, ještě předtím byl děvečka pro všechno v nějakém úřadě, ještě předtím pomáhal někde na venkově v garáži. A to už jsme v době, kdy se s ním Barthélemy setkal na jednom statku u Poitou. Félicien tam byl vychováván spolu se statkářovými dětmi."
Raoula to vyprávění zajímalo čím dál víc a už začínal tušit, kam chce jeho protivník dojít. Zeptal se:
"Féliden samozřejmě o tomhle všem ví, i když odmítl při vyšetřování cokoliv prozradit?"
"Pravděpodobně."
"Ale jak to věděl Barthélemy?"
"Dověděl se to od ženy statkáře. Muž jí zemřel a Barthélemy se stal jejím přítelem. Ta žena mu řekla, že dítě k nim kdysi přivezla nějaká dáma a dala jim dost slušnou částku na jeho výchovu."
Raoul d'Averny se začal chvět a nemohl říci proč. Zašeptal:
"V kterém to bylo roce?"
"Jo, to já nevím."
"Ale věděla by to ta žena?"

"Už je mrtvá."
"A Barthélemy to věděl?"
"Je mrtvý."
"Ale mluvil, protože ty o tom víš."
"Jo, jednou mi to celé vykládal."
"V tom případě mluv. Kdo byla ta žena? Matka toho dítěte?"
"Ne, nebyla to jeho matka."
"Nebyla to matka?"
"Ne, unesla ho."
"Proč?"
"Myslím, že z pomsty."
"A jaká byla, ta žena?"
"Velmi krásná."
"Bohatá?"
"Vypadalo to tak. Cestovala autem. Řekla, že se ještě vrátí. Ale nikdy už se neobjevila."
Raoulovo vzrušení narůstalo.
Zvolal:
"Ale tak mluv! Musela o tom dítěti něco říci. Jeho jméno! Félicien?"
"Ne, na Féliciena ho pokřtila ta statkářka... vlastně mu dala dvě křestní jména... jednou mu říkala Félicien, podruhé Charles..."
"Ale já chci vědět to pravé!"
"To ta žena neznala."
"Ale věděla snad jiné věci," křičel Raoul.
"Možná... možná..., ale nic neřekla."
"Lžeš! Vidím dobře, že lžeš! Ona věděla a nemlčela."
"Ona nevěděla nic. Ale Barthélemy, když s ní žil, pátral. Auto mělo o deset kilometrů dál, v sousedním městě poruchu a ta dáma se tam musela zastavit a shánět náhradní součástku. A v opravárenské dílně si jeden mechanik vzpomněl, že pod jedním sedadlem našel dopis. Ta dáma se jmenovala hraběnka de Cagliostro."
D'Averny vyskočil:
"Hraběnka de Cagliostro!"
"Ano."
"A co se stalo s tím dopisem?"
"Barthélemy ho tomu mechanikovi šlohnul."
"A ty jsi ho viděl?"
"Barthélemy mi ho přečet."
"A vzpomínáš si..."
"Na to, co v něm bylo, ne."
"Na co tedy?"
"Na jméno."
"Na jaké jméno?"
"Na jméno otce toho dítěte."
"Řekni mi ho. Hned, slyšíš?"
"Raoul."
Raoul skočil na toho muže a uchopil ho za ramena.
"Ty lžeš!"
"Přísahám."
"Lžeš! Vymýšlíš si. Raoul, to nic neznamená. Je sto tisíc Raoulů v celé Francii. Raoul a jak dál?"
"Raoul de Limésy... Skoro jako ty... Raoul d'Averny. Jméno pro Lupina."
Raoul zavrávoral. Tehdy si dával říkat Raoul de Limésy! Ach, ta hrůza! Ze stínu se vynořila celá ta strašlivá tragédie z dávné minulosti. Bylo možné, že by Félicien...?
Všechno se v něm bránilo přijmout tuhle domněnku. Řekl potichu:
"To jsou kecy. Vymýšlíš si a říkáš, co tě napadne."
"Nemohl jsem si vymyslet jméno Limésy."
"Kdo ti ho řekl?"
"Barthélemy."
"Barthélemy byl podvodník a lhář. Neznal jsem ho. On neznal mě."
"Ale ano."
"Jak to?"
"Pracoval pro tebe."
"Co mi to tu vykládáš?"
"Byl to jeden z tvých bývalých kompliců."
"Barthélemy?"
"Nejmenoval se tak dřív."
"Jak se tedy jmenoval?"

"August Daileron a Lupin z něj udělal šéfa soudních zřízenců na ministerstvu v době, kdy byl v čele Sureté."4

IX ŠÉF

Raoul sklopil hlavu. Vzpomínal. August Daileron patřil k nejoddanějším komplicům první poloviny jeho dobrodružného života. Raoul ho bez obav zasvěcoval do svých nejtajnějších podniků. Od případu v ministerské radě o něm neslyšel.

A najednou se z Augusta Dailerona vyklube Barthélemy, zamíchá se svému bývalému šéfovi do života a takhle mu ho zkomplikuje!

Chvilka snění, které Raoul propadl, ještě znásobila odvahu Thomase Le Bouca. Cítil se vítězem a prohlásil sebevědomě:

"Tak, teď je to za dvě stě tisíc. A ani o sou míň."

Familiárním, spikleneckým tónem dodal:

"Teď už je ti to jasný, viď? Odmítal jsi klopit, když šlo o tebe, ale teď jde o synáčka, a to je jiný kafe, co? Ale jestli mi nevysolíš tři sta tisíc... (jo, slyšíš dobře, to je za tři sta tisíc), popovídám si s vyšetřujícím soudcem o různých maličkostech z Félicienova života a dokážu, že Félicien je syn Raoula d'Avernyho, tedy Arsena Lupina. Je to prosté jako jedna a jedna. To zíráš! D'Averny je Lupin a Félicien je syn Lupina, který si vzal pod jménem barona de Limésy slečnu..."

Raoul zvedl hlavu a ostře ho přerušil:

"Mlč! Zakazuji ti vyslovit to jméno."

To jméno však přesto znělo Raoulovi v hlavě. V duchu znovu prožíval celé své tragické dobrodružství, čistou a něžnou lásku, kterou cítil ke Clarisse d'Étigues, i nespoutanou vášeň k Josefíně Balsamové, hraběnce Cagliostrové, nelítostné a kruté stvůře... Připomněl si, jak divoce s ní bojoval... a potom se oženil s Clarissou... A pak? Po pěti letech se jim narodilo dítě, které bylo zapsáno do matriky pod jménem Jean de Limésy. Den po jeho narození zemřela matka na následky porodu a dítě zmizelo. Unesli ho lidé hraběnky Cagliostrové.

Byl to Jean de Limésy, kterého ta hrozná osoba svěřila jednoho dne statkářce v Poitou? Že by ten Jean, kterého se tolik nahledal a v němž chtěl najít vzpomínku na něžnou Clarissu d'Étigues, mohl být Félicien? Ta zvláštní, rozporuplná osobnost, která se k němu vetřela, aby proti němu komplotovala? Byl to jeho syn, jeho vlastní syn, kterého nechal zavřít do vězení? Nadhodil:

"Domníval jsem se, že Cagliostrová je mrtvá."

"No a co, hlavně že dítě žije. Je to Félicien."

"Máš důkazy?"

"Ty si najde spravedlnost," odsekl Le Bouc.

"Máš důkazy?" opakoval Raoul.

"Je jich spousta a nevyvratitelných. Barthélemy je neúnavně shromažďoval. Chápeš to, ne? Tohle byl jeho životní tah! Tím, že toho kluka dostal k tobě, držel tě v šachu. Plánoval si, že ti jednou vmete do tváře to, co teď já:

"Vytáhni mě z bídy, nebo vydám spravedlnosti tebe a tvýho syna... tebe a tvýho syna!"

"Máš důkazy?" opakoval Raoul potřetí.

"Barthélemy mi jednou ukázal obálku. Bylo tam všechno, co se mu podařilo během těch dlouhých let sehnat."

"Kde je ta obálka teď?"

"Myslím, že ji má bývalá Simonova milenka, jakási Korsičanka, dobře si s ní rozuměl."

"Můžu se s tou ženou setkat?"

"Těžko. Já sám jsem ji neviděl od Simonovy smrti. Mám dojem, že ji taky hledá policie."

Raoul se odmlčel na dost dlouhou dobu. Potom zazvonil na sluhu.

"Oběd je připravený?"

"Ano, pane."

"Přidejte jeden příbor."

Strkal Le Bouca před sebou do jídelny.

"Sedni si."

Le Bouc byl trochu v rozpacích, ale nechal si to líbit. Byl ostatně přesvědčen, že obchod už byl uzavřen, a rozhodl se, že konečná výše požadované sumy bude čtyři sta tisíc franků. Raoul d'Averny se zhroutil pod tím nečekaným útokem a určitě se nezmůže na odpor.

Raoul jedl velmi málo. I když se nezhroutil, jak se domníval jeho protivník, rozhodně měl velké starosti. Celý případ mu připadal strašně rozsáhlý a musel ho probrat ze všech stran, aby dospěl k co nejlepšímu řešení. Problém měl dvě strany a proto řešení musí mít rovněž dvě strany. Nejdřív je třeba objastnit případ Félicien. A musí to udělat rychle a dobře, aby se zbavil hrozby Thomase Le Bouca. Přešli do jeho pracovny.

Ještě půl hodiny zachovával mlčení. Le Bouc se pohodlně rozložil v křesle a labužnicky vychutnával tlusté havana, které si vybral v krabici na doutníky. Raoul chodil po místnosti sem tam s rukama za zády a přemýšlel.

Nakonec Le Bouc pronesl:

"Všechno jsem dobře zvážil a myslím, že udělám dobře, když budu od tebe chtít pět set tisíc franků. Je to rozumná cena. Ostatně, pojistil jsem se. V případě, že mě budeš chtít oblafnout, dá jeden můj kamarád na poštu dopis, ve kterém tě udávám. Tak vidíš, nedá se nic dělat. Mám tě v hrsti. Tak nesmlouvej. Pět set tisíc. A ani o sou míň."

Raoul neodpověděl. Vypadal klidně a už ne tak zamyšleně. Měl výraz člověka, který se právě k něčemu rozhodl a nemíní couvnout.

Za deset minut pohlédl na hodiny na svém stole. Pak se posadil k telefonu, sundal sluchátko a vytočil číslo.

Když dostal spojení, zeptal se:

"Je to policejní prefektura? Dejte mi laskavě kancelář pana Rousselaina."

A hned na to:

"Tady je Raoul d'Averny. Jste to vy, pane vyšetřující soudce? Dobře, děkuji vám... Ano, ano, mám něco nového. Teď je tady u mě jakési individuum, které se aktivně účastnilo těch vésinetských dramat... No, ještě se nepřiznal, ale je v takové situaci, že to určitě udělá... Lepší bude, když si pro něj pošlete... Inspektor Goussot? To je dobrý nápad! Ne, nemějte strach, neuteče... Leží na zemi svázaný... Děkuji vám, pane vyšetřující soudce."

Raoul zavěsil.

Thomas Le Bouc poslouchal se vzrůstajícím úžasem. Smrtelně bledý vykoktal:

"Ty jsi šílenec! Co to má znamenat? Ty chceš vydat mne! Ale to současně zničíš Féliciena!"

Raoul vypadal, že ho neposlouchá. Jednal, jako by tu Le Bouc vůbec nebyl, a on choval se podle plánů, které se Le Bouca vůbec netýkaly. Šlo jen o Raoula d'Avernyho, ne o Thomase Le Bouca.

Le Bouc byl bez sebe. Vytáhl revolver a zamířil:

"Šílence je třeba zabít," řekl.

Ale nevystřelil. Kdyby zabil d'Avernyho, z koho by ždímal peníze? Možná že by d'Averny ten útok uvítal a poslal k otcům jeho, Le Bouca. Ne. Tohle všechno je buď blafování, nedorozumění nebo omyl. V každém případě mají dobrou půlhodinu, aby si všechno vysvětlili.

Zapálil si druhý doutník a zažertoval:

"Tohles' zahrál dobře, Lupine. Pověst o tobě nelhala. To, co mi vyprávěl Barthélemy... Bylo to docela slušné. Ale na mě to neplatí. Tak přece uvažuj, Lupine. I když mě vydáš policii, vydáš člověka, který jim poví o Lupinovi. Jinak nic. Doplatíš na to jenom ty. Proč si myslíš, že na mě policie něco má? Já jsem, kamaráde, čistej jak lilie. Žádnej škraloup!"

"Tak proč jsi tedy tak zelený? A proč se neustále koukáš na hodiny?" zeptal se Raoul.

"Ne víc než ty, můj milý. Opakuju ti, že jsem muž bez poskvrny."

"Tak se otoč, ty muži bez poskvrny. Vezmi klíč a otevři sekretář. Tak. Vidíš tam tu kartotéku? Podej mi ji. Díky. Mám své kartotéky vždycky pěkně po ruce. Tvoje karta je v tahle."

Raoul hledal a počítal písmena, P Q R S T. "Á, už tě mám, jsi tady pod písmenem T."

"Pod písmenem T?"

"No jistě... zařadil jsem tě jako Thomase."

Vzal do ruky kartu a četl nahlas:

"Thomas Le Bouc alias Thomas Bookmaker. Výška: l m 75 cm. Obvod hrudníku: 95 cm. Knírek jako kartáček. Ustupující čelo. Výraz vulgární, někdy až krutý. Stálé bydliště: ulice Hardevoux 24 ve čtvrti Grenelle; má byt nad uzenářkou, s kterou spí. Oblíbená vůně: bílý šeřík. V prádelníku má dvoje hedvábné spodky nebeské modři a čtyři páry ponožek. Tak co, souhlasí, Thomasi Le Boucu?"

Thomas pohlížel na Raoula zděšenýma očima.

"Pokračuji," řekl Raoul. "Jmenovaný Thomas Le Bouc byl bratr pochybného malíře Simona Lorienta a oba byli syny starého Barthélemyho, lupiče z Orangerie."

Thomas Le Bouc se zvedl.

"Co to má znamenat? To jsou kecy!"

"To všechno je pravda a policie to hravě potvrdí. Bude jí stačit poohlédnout se v místě tvého bydliště a trochu vyzpovídat tvou uzenářku a lidi v Zanzi-baru, kde jsi jako doma."

"No a co?" zvolal Le Bouc, který se pořád ještě snažil odporovat, i když byl značně vyvedený z míry a notně vyděšený.

"Co se podle tebe stane? Myslíš si, že za tohle všechno mě můžou odsoudit?"

"Alespoň zabásnout."

"Ale to na tom budeme stejně!"

"Ne, mýlíš se, protože všechno, co jsem teď říkal, je pouhá část toho, co vím, a to ne zcela podstatná. Připravil jsem ji pro spravedlnost a nechám ležet na tomhle stole až do příchodu vrchního inspektora Goussota. Mám však ještě něco lepšího..."

"A co?" zeptal se Le Bouc nejistým hlasem.

"Jde o tvou návštěvu... Jsou tu jisté detaily... jisté činy, které jsi spáchal... a na které mohu jemně navést policii. Vím o tom dost."

Thomas Le Bouc sevřel pevněji revolver křečovitě staženou rukou. Pomaloučku couval k francouzskému oknu vedoucímu do zahrady u garáže. A blábolil:

"To jsou cancy...! Blafuješ... to je typická lupinovština... není na tom ani slovo pravdy. Ani jeden důkaz."

Raoul k němu přistoupil a pravil laskavě:

"Nech tu pistoli... A nemysli si, že utečeš... Ostatně, vždyť se nehádáme! Jen se bavíme. Máme na to ještě dobrých patnáct minut. Poslyš. Je pravda, že jsem ještě neměl čas nashromáždit skutečné důkazy. Ale pro Goussota a jeho kolegy to bude hračka. Máme přece ještě jednu novinku. Co? Nevíš, o čem mluvím? Vždyť je to teprve tři dny... Že bys byl tak zapomnětlivý? Nešlo přece o žádnou prkotinu!"

Thomas Le Bouc zbledl jako stěna. Ten zločin byl ještě příliš čerstvý a vzpomínka na něj příliš hrozivá. Raoul upřesnil:

"Nezapomněl jsi, doufám, na toho milého hocha, jemuž říkali Gentleman a kterého agentura najala, aby pro mne pracoval? Jakpak se to stalo, že jsi tady místo něj?"

"To on mě o to požádal..."

"Neříkáš pravdu. Telefonoval jsem do agentury. Neviděli ho už pár dní... Od neděle večer... Tak jsem ho začal hledat.

A víš, kde jsem skončil? V Zanzi-baru, ve tvém revíru. V neděli v noci jste odešli spolu a měli jste toho hodně upito. Od té doby o něm nikdo neví."

"To ještě nedokazuje..."

"Ale ano. Dva svědci tě poznali, jak s ním jdeš po nábřeží."

"A pak?"

"Pak? Pak vás slyšeli dole u Seiny... Prali jste se... Ten člověk křičel o pomoc... Mám jména těch svědků..."

Le Bouc už neprotestoval. Ani ho nenapadlo se zeptat, proč ti neviditelní svědkové nezasáhli nebo se alespoň neobjevili. Ale nebyl schopen myslet. Byl úplně ochromený strachem.

Raoul ho nenechal vydechnout. "Takže budeš muset vysvětlit těm pánům od policie, co jsi udělal se svým kamarádem a jak se utopil. Protože on se utopil. Včera večer našli jeho mrtvolu... vylovili ji o kousek dál... u Labutího ostrova."

Le Bouc si otřel rukávem čelo. Patrně si vzpomínal na poslední minutu toho dramatu. Připomněl si, jak se opilec chvilku zmítal na hladině a pak zmizel a černá voda se nad ním uzavřela. Přesto se snažil namítat:

"Nikdo nic neví... nic neviděli..."

"Zatím možná ne, ale všechno se dozví. Gentleman upozornil svého šéfa a kolegy z agentury. Toho rána jim řekl:

"Kdyby se mi něco stalo, ať hledají jakéhosi Thomase Le Bouca. Mám z něj strach. Najdou ho v Zanzi-baru v Grenelle."

Tak jsem také já našel tvé stopy..."

Raoul cítil, že se jeho protivník konečně zhroutil. Veškerý odpor ustal. Le Bouc prožíval svou úplnou, absolutní porážku. Byl naprosto bezmocný, neschopný sebemíň uvažovat a pochopit, kam ho Lupin silou své vůle chce dovést. Byl zralý bezhlavě poslechnout jakýkoli jeho rozkaz. Nevedla ho k tomu jen úzkost zločince, který ví, že je odhalen, ale cítil najednou svou podřízenost. Byl v rukách člověka, který měl právo rozkazovat. Stál před svým šéfem. Raoul mu položil ruku na rameno a donutil ho si sednout. Řekl mu shovívavě a srdečně:

"Je ti jasné, že neutečeš, viď? Mí sluhové jsou na místě a hlídají tě. Věř mi, proti Lupinovi nic nezmůžeš. Když mě ale budeš poslouchat, vytáhnu tě z toho a ještě na tom hodně vyděláš. Ale musíš mě poslouchat a neodmlouvat. Chci od tebe odvahu a upřímnost. Odpověz. Máš čistý rejstřík?"

"Ano."

"Nejsi zapletený v nějaké špinavé aféře zlodějny nebo loupeže?"

"V ničem, o čem by se vědělo."

"Nikdo tě nepodezírá a nikdo tě nikdy nebude moci obvinit?"

"Nikdo."

"Nemáš záznam na antropometrickém oddělení Identifikační služby?"

"Ne."

"Přísaháš?"

"Přísahám."

"V tom případě jsi můj člověk. Za pár minut je tady Goussot se svými lidmi. Necháš se odvést."

Le Bouc sebou vyděšeně trhl:

"Ty jsi se zbláznil!"

"Co ti to udělá, když se necháš chytit policií? Mám tě přece v hrsti já, a to je mnohem horší! Jenom změníš věznitele, to je všechno. A prokážeš mi službu."

"Prokážu ti službu?" zeptal se Le Bouc a v očích mu zablesklo.

"Jistě, a služba takového kalibru se slušně platí! Je jediný způsob, jak se dovědět, jestli je Félicien můj syn: zeptat se ho. Musím ho vidět za každou cenu. Jestli je můj syn, vem na to jed, že ho ve vězení nenechám!"

"Ale to se nemůže podařit!"

"Ale ano. Mají jenom podezření a nepřímé důkazy. Nic opravdového. Tvé zatčení a přiznání úplně rozloží celou stavbu jejich obžaloby."

"Jaké přiznání?"

"Co jsi dělal během toho dne, kdy starý Barthélemy loupil, a té noci, kdy byl tvůj bratr Simon zraněný?"

"Podle dohody s nimi jsem najal dodávku a čekal u Chatou pro případ, že by mě potřebovali. Asi kolem půl jedné v noci už jsem si řekl, že se vrátili domů jinými cestami, a odjel jsem."

"Dobře. Může ti někdo dosvědčit, v kolik jsi se vrátil?"

"Ano. Když jsem vracel dodávku do garáže, bavil jsem se tam s nočním hlídačem. Bylo chvíli po jedné."

"Výborně. Takže takhle to celé vyklopíš při výslechu. Řekneš, že jsi čekal u Chatou. Ale před půlnocí, slyšíš, před půlnocí jsi byl neklidný a šel jsi se podívat do Vésinetu. Toulal ses kolem Orangerie a pak jsi došel slepou uličkou až k rybníku, tam sis přitáhl loďku a jel ses podívat, co se děje před Orangerií. Protože jsi neviděl ani Barthélemyho, ani Simona, a nepotkal jsi je ani na ulici, vrátil ses do dodávky. To je všechno."

Thomas Le Bouc pozorně poslouchal. Zavrtěl hlavou.

"To je dost nebezpečné! Můžou mě obvinit ze spoluviny. Uvažuj: když budu mluvit o Orangerii a o projížďce v loďce, bude jasné, že v tom jedu taky."

"Jen pasivní spoluvina. Šest měsíců vězení. Důležité pro tebe bude, že můžeš dokázat, že ve chvíli, kdy byli napadeni tvůj bratr a Jerome Helmas, byl už jsi zpátky v Paříži."

"Ano, ale dostanu nejmíň dva tři roky. A Félicien bude na svobodě."

"No jistě. Jakmile už si soudce nebude jistý, že to byl Félicien, koho viděli v loďce, a že bys to mohl být ty, kdo se potloukal kolem Orangerie a hledal peníze, všechna podezření proti Félicienovi, už tak dost křehká, se rozplynou."

Le Bouc ještě jednou zaváhal a pak pronesl:
"Dobře. Jen ještě jedno..."
"A to?"
"Všechno záleží na ceně. Riskuju víc, než se zdá."
"Taky tě za to zaplatím. Víc, než je skutečná cena..."
"Kolik?"
"Sto tisíc dostaneš toho dne, kdy bude Félicien propuštěn. Sto tisíc, jakmile budeš na svobodě sám. Obě sumy dostaneš najednou."
Le Boukovy oči pomrkávaly. Koktal:
"Dvě stě tisíc... to už je slušná sumička."
"Za tu můžeš být počestným mužem. Koupíš si uzenářství někde na venkově nebo v cizině. Víš dobře, že služba u Lupina má stejnou cenu jako jistina Francouzské banky."
"Věřím ti. Ale přece... můžou nastat komplikace."
"Jaké?"
"Co kdyby se přece jen domákli něčeho z mé minulosti a dostali mě na galeje?"
"Dostal bych tě odtamtud."
"To je nemožné!"
"Hlupáku! A když měl tvůj otec malér v prezidentské kanceláři a já jsem ho udal, neosvobodil jsem ho celé Paříži před nosem, a to ještě v ten den, který jsem sám předem veřejně označil?"
"To je pravda. Ale budeš mít dost peněz?"
"Jsi jako dítě."
"Takový útěk stojí hodně."
"S tím si nedělej starosti."
"Tisíce a stovky! Cena za útěk a náhrada, kterou jsi mi slíbil, to stojí moc... Jsi si toho vědom?"
"Otoč se ještě jednou... Hmátni na dno mého sekretáře, v téže zásuvce, jako je kartotéka... Už to máš?"
Thomas Le Bouc poslechl a vytáhl balíček v šedém plátně.
"Co to je? Páni, balíček v šedém plátně," vykoktal.
"Podívej... nařízl jsem plátno... vidíš ty svazky bankovek? Jsou to peníze strýce Gaverela, které starý Barthélemy vyslídil v Orangerii."
Le Bouc zavrávoral a dopadl na jednu z židlí.
"Do pr...! Krucinálfagot, co je tohle za člověka!"
"Musí být peníze na dobré živobytí a pro kamarády, když potřebujou pomoc."
"Ale jak jsi mohl..."
"Bylo to jednoduché. Přijel jsem nazítří ráno a domyslel jsem si, že Simon Lorient musel určitě ten balíček najít v zahradě nebo někde jinde a že se patrně marně pokusili mu ho vzít. Běžel jsem na místo, kde ho našli zraněného. Nemýlil jsem se. Balíček se válel v trávě, dost daleko od něj, a nikdo si ho nevšiml... Nechtěl jsem, aby se ztratil."
Thomas Le Bouc byl naprosto přemožen. Vypravil ze sebe, tentokrát už s uctivým vykáním:
"Ach, vy jste tedy opravdový šéf!"
A ve spontánním gestu natáhl obě zápěstí.
"Policejní auto tady bude co nevidět. Svažte mě, šéfe. Máte pravdu, jsem váš člověk. Sloužil pod vámi otec, bude sloužit i syn. Ale že jsme byli pěkní pitomci, když jsme si mysleli, že můžeme jít proti vám!"
"To je pravda... Ale tvůj otec býval kdysi správný chlap... Dověděl jsem se, že se pokoušel o nemožné, aby se stal znovu poctivým."
"Ano, ale ta záležitost s Félicienem ho soužila. To Simon ho nutil, aby do toho šel, a Simon ho taky donutil k té věci v Orangerii.
"Krádež, budiž, to přijímám," řekl tehdy. "Vydírání, proč ne, to mě baví a navíc budeme bohatí, ale žádná vražda, jasné?"
"A přesto zabil. Uškrtil Elisabetu Gaverelovou."
"Chcete vědět, co si o tom myslím, šéfe? Myslím, že starý zabil náhodou. Nechtěl. Naopak, běžel k té dívce, aby ji zachránil, když spadla do vody. Ano, aby ji zachránil... On byl takových kousků schopen. Ale pak, když ji vytáhl, uviděl ten perlový náhrdelník a ztratil hlavu."
"Ano, také se domnívám, že to tak bylo," pravil Raoul. Slyšeli přijíždět auto. Raoul ještě řekl:
"Hlavně neprozraď pravé jméno otce. Ta stará historka z prezidentské kanceláře by krásně zapadla do té dnešní a přivedla by pozornost na Lupina. A toho bych se rád vyvaroval. Už takhle je moje situace v téhle záležitosti dost zapeklitá. Buď tedy opatrný a drž se té verze, kterou jsme si domluvili. Ani slovo o něčem jiném. Když nebudeš vědět, co odpovědět, mlč. A počítej se mnou, kamaráde."
Přistoupil k němu a řekl přátelsky:
"A ještě něco: nedělej si nic z toho, že jsi zabil Gentlemana."
"Proč?"
"Gentleman jsem byl já."
Thomas Le Bouc padl do rukou inspektora Goussota v jakémsi vytržení blízkém extázi. To, jakým způsobem se zmocnil Lupin balíčku s penězi, jeho odvaha a dokonalost, s jakou zahrál Gentlemana, a nečekaná radost z toho, že není vrah, uvedla Le Bouca do stavu naprosté oddanosti a nadšení... přímo se vznášel. S takovým ochráncem se nemá čeho obávat. Přišel do Clair-Logis s úmyslem všechno tu převrátit a odcházel odtud do vězení jako člověk, který dosáhl

velikého vítězství a touží ještě toto vítězství zdvojnásobit tím, že obalamutí justici a prokáže tak službu svému dobrodinci.

"Blahopřeji vám, pane d'Averny," řekl Raoulovi inspektor Goussot zářící radostí. "Tak tedy tenhle pán je zapletený do našeho případu?"

"A jak! Je to bratr Simona Lorienta!"

"Ó, jeho bratr! Ale jakým zázrakem jste se ho zmocnil?"

"Ach," povzdechl Raoul skromně, "to není moje zásluha. Ten pitomec se mi sám vydal."

"Co vlastně chtěl?"

"Chtěl mě vydírat..."

"A kvůli čemu?"

"Kvůli Félicienu Charlesovi. Přišel mi říct, že Félicien byl komplicem jeho bratra Simona Lorienta a nakonec zabil Simona, aby mu ukradl balíček v šedém plátně. A chtěl po mně pěknou sumičku. Asi se domníval, že budu stát o to, aby tohle tajemství zůstalo tajemstvím. Místo toho jsem zatelefonoval panu Rousselainovi. Zmáčkněte ho, pane vrchní inspektore, jsem přesvědčen, že z něj dostanete přiznání, které vám přinese užitek i slávu."

Na prahu dveří se Thomas Le Bouc vlečený policií obrátil k Raoulovi a mistrně předváděje zuřivý vztek, křikl:

"Tohle mi zaplatíte, pane!"

"Ano, rád. Dokonce mi to bude činit potěšení."

Le Bouc vyšel a pohvizdoval si.

Raoul poslouchal kroky vzdalujících se mužů. Auto nastartovalo a odjelo.

Proti svému zvyku neudělal ani jedno gesto, kterým vždy dával najevo radost z vítězství. A přitom, jaký to byl úspěch, poslat Thomase Le Bouca do vězení! Místo toho zůstal mlčky a zamyšleně sedět. Myslel na Féliciena zavřeného v cele. Byl to jeho syn? Podaří se mu ho osvobodit? A kdo vlastně byl, tenhle podezřelý syn, potměšilý komplic Barthélemyho a Simona Lorienta?

X "JÁ, HRABĚNKA DE CAGLIOSTRO PŘIKAZUJI..."

Jedné neděle za úmorného vedra zastavil Raoul v jisté ulici v Chatou, městečku těsně sousedícím s Vésinetem. Dům, který hledal, byl dvoupatrový, položený mezi ulicí a zelinářskou zahradou táhnoucí se podél Seiny. Nabízel zařízené pokoje k pronajmutí. Raoul prošel kavárnou, vystoupil do druhého patra a kráčel polotemnou chodbou až k místnosti číslo pět. Zaklepal, a když nikdo neodpovídal, vstoupil tiše dovnitř.

Faustina seděla na prostém železném lůžku, které spolu s prádelníkem, dvěma židlemi a stolem tvořilo veškerý nábytek této podkrovní místnosti. Faustina spala.

Nechtěla opustit Vésinet. Její nesmiřitelná touha po pomstě ji stále přikovávala k místu, kde Simon Lorient zemřel. Na klinice si ji nechali jako ošetřovatelku, ale protože pro ni neměli ubytování, najala si pokoj tady. Vracela se sem každý večer a trávila tu neděle.

Toho dne musela usnout při práci, když si spravovala blůzu, protože měla nahá ramena, blůza jí ležela na kolenou a v ruce ještě držela náprstek a jehlu s nití. Z okna bylo vidět klidnou řeku prosvítající větvovím stromů v zahradě.

Kolem Faustiny se všude, na posteli i na stole, povalovaly různé noviny, všechny rozložené, což dokazovalo, že jejich čtenářka věnuje značnou pozornost událostem posledních dnů. Raoul mohl i na dálku číst titulky: "Zatčení bratra Simona Lorienta. První výslechy. Oba bratři jsou syny starého Barthélemyho."

Znovu pozoroval Faustinu. Připadala mu stejně krásná, jako když mluvila, usmívala se, hýbala se. Možná ještě krásnější, protože její spánkem zklidněné rysy v sobě měly nesmírnou čistotu. Připomněl si nádhernou sochu Fryné od sochaře Alvarda.

Mezi dvěma mraky pronikal oknem sluneční paprsek. Raoul nespouštěl Faustinu z očí. Přiblížil se k ní a čekal, až se paprsek dotkne spící tváře a zavřených očí. Jakmile se to stalo, otevřela pomalu víčka ztěžklá dlouhými řasami.

Neměla čas se probrat, protože ji Raoul uchopil za ramena. Povalil ji na lůžko a zabalil do přikrývky, takže jí znehybnil paže i nohy.

"Ani slovo, nezkoušejte křičet," zabručel.

"Ty zbabělče, zbabělče," sténala a snažila se vymanit z jeho sevření.

Zakryl jí rukou ústa.

"Mlč! Nepřicházím jako tvůj nepřítel. Nemáš se čeho bát, jestli mě poslechneš."

Zuřivě sebou zmítala a snažila se mu vymknout, i když jí jeho ruka zacpávala ústa. Pomalu však její odpor slábl. Raoul se nad ní skláněl a opakoval:

"Nechci ti nic udělat. Nejsem tvůj nepřítel. Chci jen, abys mě poslouchala a odpovídala mi. Jestli to neuděláš, bude s tebou zle."

Znovu ji uchopil za ramena a přidržel ji na zádech. Naklonil se k jejímu obličeji a říkal potichu:

"Viděl jsem Simonova bratra Thomase Le Bouca. Dlouho jsem si s ním povídal. Přiznal se mi, že věděl pravdu o Félicienovi. Ten zbytek mi musíš říct ty. Znáš mě, Faustino, já neustoupím. Buď budeš mluvit, a to hned, anebo... anebo..."

Jeho tvář ztvrdla a zhrozivěla. Faustininy rty se vyhnuly ústům, která se k nim blížila.

"Mluv, Faustino, mluv," řekl změněným hlasem.

Viděla těsně u sebe Raoulovy nelítostné oči. Dostala strach.

"Nechte mě," zašeptala. Byla přemožená.
"Budeš mluvit?"
"Ano."
"Teď...? Bez vytáček a řekneš mi všechno?"
"Ano."
"Přísahej to na hlavu Simona Lorienta."
"Přísahám."
Pustil ji a přistoupil k oknu, otáčeje se k mladé ženě zády.
Když se upravila, vrátil se k ní, chvilku ji pozoroval s lítostí, jako by mu právě unikla krásná kořist, a pak začal rozhovor. Jeho otázky byly rychlé a přesné.
"Thomas Le Bouc se domnívá, že Félicien je můj syn."
"Neznám Thomase Le Bouca."
"Ale přes Simona Lorienta jsi se seznámila s jeho otcem, starým Barthélemym?"
"Ano."
"Měl k tobě důvěru?"
"Ano."
"Co víš o jeho tajném životě?"
"Nic."
"A o životě Simona Lorienta? O jeho plánech?"
"Nic."
"Nevíš ani o jejich intrice spřádané proti mně?"
"Ne."
"Ale řekli ti, že Félicien je můj syn?"
"To mi řekli."
"A nepodali ti žádný důkaz toho tvrzení?"
"Nežádala jsem ho. Vůbec mi na tom nezáleželo."
"Ale mně na tom záleží," řekl Raoul s křečovitě staženou tváří. "Já musím vědět, jestli je můj syn nebo ne. Buď hráli pouze komedii a využívali pár informací, které náhodou nashromáždili, nebo to všechno je pravda a oni to dobře věděli a chtěli mě vydírat. Nemohu žít v nejistotě... Nemohu..."
Zdálo se, že ji udivilo vzrušení, které se Raoul snažil marně ovládat. Přesto pronesla znovu důrazně:
"Já nic nevím."
"Možná. Ale také můžeš něco vědět, nebo mě alespoň můžeš přivést na nějakou stopu."
"A jak?"
"Thomas Le Bouc přiznává, že ti Barthélemy předal obálku, kde byly nějaké dokumenty."
"Ano, ale..."
"Ale?"
"Jednoho dne, když si je znovu přečetl, přede mnou ty dokumenty spálil a neřekl mi proč. Nechal si jen jeden papír, který strčil zpátky do obálky. Tu pak zapečetil a svěřil mi ji do opatrování."
"A jaké ti dal instrukce?"
"Řekl mi jen: "Někam to schovejte. Uvidíme později, co s tím.""
"Můžete mi ji ukázat?"
Váhala.
Raoul naléhal:
"Proč byste to neudělala? Barthélemy je mrtvý. Simon Lorient také. A Thomas Le Bouc mi tohle všechno sám řekl."
Dlouho uvažovala, čelo měla pokrčené, pohled roztržitý. Potom chvilku hledala v zásuvce prádelníku. Ze svazku dopisů vytáhla jednu obálku, bez váhání ji roztrhla a vytáhla složený papír.
Přečetla si těch několik řádek, jako by se chtěla přesvědčit, jestli je má Raoulovi dát.
Při čtení sebou trhla. Předala papír beze slova Raoulovi.
Byla to jen jedna věta, nebo spíš dvě, a formulované jako kategorický rozkaz, který šéf bandy dává svým lidem. Rukopis byl vysoký, těžký, široký, rázný. Jak by Raoul na první pohled nepoznal písmo té, kterou kdysi nazýval "pekelnou stvůrou"? A jak by nepoznal její bezohledný a pohrdavý způsob, kterým dávala i ty nejkrutější rozkazy?
Třikrát si přečetl ty strašné řádky:
"Udělat z dítěte zloděje a vraha. Později ho postavit proti jeho otci. "
A podpis, vysoký, jakoby rozseknutý dvojitým mečem.
Raoulova bledost mladou ženu velmi překvapila. Ta bledost byla důsledkem nevýslovného utrpení, připomínky hrůz prožitých v minulosti, která přimíchala do dnešních dnů tragickou hrozbu. Se zvědavostí blížící se sympatii pozorovala teď zmučenou Raoulovu tvář a vnímala jeho úsilí ovládnout se.
"Nenávist... pomsta," skandoval. "To ty dobře znáš, Faustino... Ale tahle žena, to bylo něco jiného než nenávist a pomsta... V ní byla potřeba páchat zlo, posedlost zlem... Bylo to zrůdné ztělesnění pýchy a zloby... Ještě do dnešních dnů přetrvává její dílo... To dítě, které měli vychovat proti mně, udělat z něj zločince... Nikdy v životě jsem neměl z ničeho strach. Ale na ni nemohu pomyslet bez hrůzy. Myšlenka na to, že znovu začíná ten strašlivý boj..."
Faustina k němu přistoupila, chvilku váhala a pak pronesla dutě:
"Minulost se nevrátí... Hraběnka Cagliostrová je mrtvá."
Raoul k ní přiskočil a pravil rozechvěle:

"Co říkáš...? Je mrtvá...? A jak to víš?"
"Je mrtvá."
"To mi nestačí. Viděla jsi ji? Znala jsi ji?"
"Ano."
Vykřikl:
"Ty jsi ji znala! Je to možné? Jak je to zvláštní! Dvakrát nebo třikrát mě napadlo, jestli náhodou nejsi její vyslankyně... jestli nepokračuješ v jejím ničivém díle proti mně."
Zavrtěla hlavou:
"Ne. Nikdy mi neřekla ani slovo."
"Mluv."
"Byla jsem ještě dítě. Je to už patnáct let... Nějací lidé ji přivezli do mé vesnice na Korsice a ubytovali ji v malém domě. Byla napůl šílená, ale její šílenství bylo tiché, klidné... Nenápadně mě k sobě lákala. Ale nikdy nic nepovídala... Hodně plakala a slzy si neosušovala. Byla ještě krásná..., ale nemoc ji velmi rychle zpustošila... a jednoho dne, je to šest let.... jsem bděla u jejího úmrtního lože."
"Jsi si tím jistá?" zeptal se vzrušeně. "Řekla ti své jméno?"
"Ve vsi ho všichni znali... A kromě toho..."
"Kromě toho...?"
Znala jsem ho od starého Barthélemyho a Simona Lorienta, kteří ji všude hledali a našli ji tam u nás, krátce před její smrtí. To tehdy, během těch několika týdnů, jsme se do sebe zamilovali, Simon a já. A pak mě odvezl do Paříže..."
"Proč ji hledali?"
Chvilku byla nejistá, a pak vysvětlovala:
"Už jsem vám řekla, že jsem nevěděla nic o tajném životě Simona a jeho otce... Dnes chápu, že dělali špatné věci, ale skrývali to přede mnou. Přesto jsem postupně z různých narážek pochopila Félicienův příběh... ne celý, protože ani oni sami nevěděli všechno."
Raoul se zeptal:
"Barthélemy ho našel na tom statku v Poitou?"
"Ano."
"Kam ho odložila Cagliostrová?"
"To není tak jisté... Simon se domníval, že dopis, který našel ten mechanik, mohl napsat jeho otec."
"Ale odkud tedy je ten rozkaz, který máš..., to psala zcela určitě Cagliostrová, odkud tedy je?"
"To Simon nevěděl."
"Ale ten rozkaz se týká dítěte vychovávaného tou statkářkou, tedy Féliciena Charlese?"
"Ani tohle není úplně jasné. Barthélemy o tom nic přesnějšího nikdy neřekl. Simon a on našli stopu Cagliostrové a vylodili se na Korsice. To je všechno."
"A jejich cíl?"
"Cílem Barthélemyho bylo vždycky, dnes si to uvědomuji, předložit vám dokumenty dokazující, že Félicien je váš syn."
"A pak ze mě tahat peníze. Ale co Félicien? Věděl o tom plánu? Hrál s nimi? Souhlasil s tím, že se u mě usadí? Stal se tím, co chtěla Cagliostrová? Je lupič, je zločinec?"
"To nevím," řekla upřímně. "To byla součást jejich tajného života a já jsem nikdy nemluvila s Félicienem Charlesem."
"Jediný člověk, kterého se na to mohu zeptat, je on sám," řekl Raoul, "jedině od něj se mohu všechno dovědět."
Chvilku se odmlčel a pak dokončil myšlenku:
"To já jsem nechal zavřít Thomase Le Bouca, ostatně, on s tím souhlasil. Teď momentálně mate justici a rozmetává podezření, které mají proti Félicienovi. Jestli ho osvobodí, jak doufám, řekni, Faustino, nebudeš se mu chtít pomstít?"
"Ne," odpověděla upřímně. "Ne, jestli nezavinil smrt Simona Lorienta. To je pro mne nejdůležitější. Musím neustále myslet na pomstu. Zdá se mi, že Simon nenajde po smrti klid, jestli zločin na něm spáchaný nepotrestám."
Rozhovor skončil. Raoul podal Faustině ruku, ale ona mu svoji nenabídla.
"Budiž," řekl. "Vím, že mi nechcete dát ani důvěru, ani přátelství, ale alespoň nebuďme nepřáteli, Faustino. Co se mne týče, jsem vám vděčný, že jste promluvila..."

Raoul se vrátil do Clair-Logis a vycházel odtamtud jen na krátké procházky po Vésinetu a blízkém okolí. Několikrát si všiml Jeroma Helmase, který patrně odložil svou cestu do hor, jak buď přichází do vily Clématites, nebo odtamtud odchází. Také ho viděl ve společnosti Rolandy Gaverelové. Oba mladí lidé kráčeli vedle sebe ulicí bez jediného slova.
Raoul je zdálky pozdravil. Neměl dojem, že by s ním Rolanda toužila mluvit.
Jednoho dne Raoula zavolal vyšetřující soudce. Pan Rousselain byl značně vyvedený z míry, protože Thomas Le Bouc nevybočoval z úzkého rámce své obhajoby, který mu Raoul vymezil. Ani jednou nechybil. Jeho výpovědi se neodchýlily jedna od druhé ani v nejmenším a šikovné otázky páně Rousselainovy ho nikterak nezviklaly. "Udělal jsem to... udělal jsem ono... O tom ostatním nic nevím."
"Ta Charlesova i Le Boucova prohlášení jsou neproniknutelná," neskrýval své rozpaky pan Rousselain. "Dobře připravené fráze a zatvrzelé mlčení. Nikde ani skulinka, kterou by vniklo do celého případu trochu světla. Vypadá to, že odříkávají naučené lekce. Víte, jaký mám dojem, pane d'Averny? Všechno vypadá tak, jako by se nějaká vyšší síla snažila nahradit Féliciena Charlese Thomasem Le Boucem."
Pan Rousselain se díval na Raoula, který si pomyslel:
Ten člověk není hloupý!

Pan Rousselain pokračoval:

"Zvláštní, co? Začínám už věřit tomu, že Félicien není vinen. Ale ještě nejsem přesvědčen o tom, že Le Bouc, který se tak krásně obviňuje, se skutečně projížděl v noci po jezírku. Poslal jsem pro majitele té loďky. Konfrontoval jsem ho s Félicienem i s Le Boucem. Jeho výpověď už zdaleka není tak určitá. Tak co teď?"

Nespouštěl z Raoula oči. Raoul pokyvoval souhlasně hlavou. Nakonec soudce pronesl, změniv náhle téma rozmluvy:

"Vy jste velmi dobře zapsán na nejvyšších místech, pane d'Averny, víte to?"

"Ach," usmál se Raoul, "měl jsem několikrát příležitost prokázat těm pánům službu."

"Ano... říkali mi to... ale neuvedli žádné podrobnosti."

"Někdy, až budete mít chvilku čas, pane soudce, povím vám ty podrobnosti. Můj život nepostrádá jisté paradoxnosti."

Zdálo se, že se všechno obrací k dobrému a spousta problémů se vyjasňuje. Také Faustinina role v tomto příběhu ztratila svou tajemnost. Velmi křehké pouto ji kdysi spojilo s Cagliostrovou a láska k Simonovi Lorientovi ji přivedla do Francie. Zcela mimovolně se tak zapletla do machinací starého Barthélemyho a jeho syna. Byla to jen zamilovaná dívka, která neměla jiný cíl než pomstít muže, jejž milovala.

Jistota, že Cagliostrová už nežije, Raoula těšila a nic nedokazovalo, že ten hrozný rozkaz, který kdysi podepsala, se skutečně týká Féliciena. Podnik, který nedokázala přivést k úspěšnému cíli ona, zcela určitě nedokázali úspěšně dokončit její sluhové druhého řádu - Barthélemy a jeho synové. Pravda byla taková, že Raoul d'Averny teď, v tuto chvíli, kdy osud poslal k otcům Barthélemyho a Simona Lorienta, neměl v podstatě žádný prostředek, jak se dopátrat pravdy. Je Félicien jeho syn nebo ne? Nikdo na světě to nevěděl.

Tak utekly tři týdny. Jednoho rána se Raoul dozvěděl, že proti Félicienu Charlesovi bylo zastaveno soudní stíhání.

V jedenáct hodin mu Félicien volal a žádal ho o dovolení ujmout se během dne znovu svých povinností v domě.

Po obědě se Raoul procházel kolem velkého jezera a všiml si Rolandy a Jeroma, kteří seděli na lavičce na ostrově. Bylo krásné srpnové počasí oživené lehkým severním větříkem, který ani nepohnul větvemi stromů.

Poprvé Raoul viděl, že se mladí lidé spolu baví. Hlavně Jerome mluvil velmi naléhavě. Rolanda mu naslouchala, odpovídala krátce a pak znovu poslouchala nespouštějíc oči z květin, které držela v ruce.

Po chvilce se odmlčeli. Za minutu se Jerome otočil k dívce a pronesl několik slov. Kývla, pohlédla na něj a lehce se usmála.

Raoul se vrátil do Clair-Logis beze spěchu, ale přece jen trochu vzrušen před setkáním s tím neznámým člověkem, který najednou zaujímal v jeho životě tolik místa, ale k němuž ho přesto nic nepřitahovalo. Nikdy k Félicienovi nepociťoval žádné zvláštní sympatie. Teď mu byl sympatický ještě míň, když hrozila možnost, že si mladík bude osobovat nějaké právo na jeho lásku.

V žádném případě nehodlal Félicienovi stisknout ruku a dovolit mu okamžitě pokračovat v práci. Ne. Nejdřív si s ním chtěl pohovořit a pak pokračovat v životě, jaký vedli předtím, aby mohl Féliciena zdálky podle libosti pozorovat. Nešlo o to, jestli Félicien je jeho syn či nikoli, ale o to, jestli se mu jako jeho syn hodlá představit. Jedním slovem, jestli byl Félicien komplicem Barthélemyho a Simona Lorienta a zda se účastnil spiknutí proti němu. Zatím všechno nasvědčovalo tomu, že ano. Ale pořádný důkaz mu mohly poskytnout jen skutky a slova toho mladíka.

"Přijel už pan Félicien?" zeptal se zahradníka.

"Před čtvrt hodinou, pane."

"Je zdráv?"

"Pan Félicien vypadal dost rozrušeně. Okamžitě se zavřel ve svém pavilónu.

"To je zvláštní," zamumlal d'Averny.

Běžel k pavilónu.

Dveře byly zavřené na závoru.

Zneklidněn oběhl domek, pokusil se otevřít okno. Nepodařilo se mu to, tak k němu alespoň přiložil ucho.

Zevnitř se ozývalo sténání.

Rozbil sklo a otočil zevnitř kličkou. Prudce rozhrnul závěsy a jediným skokem se octl uvnitř místnosti.

Félicien klečel u židle se sklopenou hlavou a tiskl si na krk zkrvavený kapesník. Na zemi u nohou mu ležel revolver.

"Je zraněný!" vykřikl Raoul

Mladík se pokusil odpovědět, ale místo toho omdlel.

Raoul k němu rychle přiskočil, poslechl mu srdce, prozkoumal zranění i revolver a řekl si:

Chtěl se zabít. Ale ruka se mu chvěla, takže to zranění není vážné.

Ošetřoval Féliciena a při pohledu na jeho bledý obličej se mu na rty drala spousta otázek: "Jsi můj a Clarissin syn? Jsi zloděj a vrah, komplic dvou mrtvých banditů? A proč ses chtěl, ty nešťastníku, zabít?"

O pět minut později už bylo kolem zraněného několik sloužících.

"Venku ani muk!" rozkázal Raoul.

Napsal na papír několik slov:

"Faustino,

Félicien se pokusil o sebevraždu. Neříkejte nikomu nic a přijeďte ho ošetřovat. Nechci k němu volat doktora. Na klinice řekněte, že vás někdo potřebuje jako ošetřovatelku k nemocnému.

D'Averny."

Zapečetil list a poslal s ním šoféra na kliniku. Když auto přivezlo Faustinu, čekal ji Raoul přede dveřmi do pavilónu.

"Vy dva jste se nikdy nesetkali?"

"Ne."
"Simon Lorient s ním o vás nemluvil?"
"Ne."
"Nepřišel na kliniku během těch dní, kdy Simon bojoval se smrtí?"
"Ano. Ale vůbec si mě nevšiml, rozhodně ne víc než kterékoli jiné ošetřovatelky."
"Dobrá. Neříkejte mu, kdo jste, ani kdo jsem já."
Vstoupila dovnitř.

Druhá část
PRVNÍ Z OBOU DRAMAT

I ZÁSNUBY

Během šesti týdnů se situace postupně vyvinula směrem, který ji úplně změnil. Bylo to přesně tak, jak Raoul d'Averny předpokládal už na samém začátku. Šlo o dvě různá dramata, jež se dílem náhody v jednom bodě zkřížila. Na jedné straně je tu Raoul d'Averny, který se vydá po stopě pána nesoucího si svazek bankovek, koupí dům ve Vésinetu se záměrem pokrýt všechny náklady spojené s domem i se stěhováním krádeží zmíněných bankovek. Jeho osoba přivede na toto místo Barthélemyho a jeho syna, kteří připravují vydírání Raoula a při té příležitosti jen tak mimochodem odcizí svazek bankovek v Orangerii.

Na druhé straně se téhož dne - a to je ten bod, kdy se oba případy střetly - odehrává naprosto nezávislé drama, které přivede Elisabetu Gaverelovou před tutéž Orangerii právě ve chvíli, kdy Barthélemy ukončil svůj neblahý lup. V tu chvíli se všechno promíchá do neproniknutelně tajemného propletence, před nímž je justice bezradná jako poutník uprostřed temného lesa.

"Dnes už je všechno jasné, alespoň pro mne," říkal si Raoul. "Ty dva případy jsou od sebe striktně oddělené. Ten druhý (Barthélemyho vydírání) skončil smrtí Barthélemyho a Simona, zatčením Le Bouca a Faustininým vyznáním. Ten první (případ sester Gaverelových, který mě zajímá jen velmi okrajově) pokračuje a jeho řešení je v nedohlednu. Zbývá Félicien, jehož těžce definovatelná úloha byla do jisté míry důležitá v prvním i druhém případu."

A opakoval si zamyšleně:

"Zbývá Félicien: objekt a základní podmínka vydírání, jehož strůjci jsou mrtvi... temná, znepokojivá osoba; vypadá chladně a nezúčastněně a peripetie Barthélemyho hry jeho roli nijak nevysvětlila. Mohu ji odhalit, jen když se mi podaří rozmotat případ obou sester. Jakou úlohu v něm hrál? Co je vlastně zač? Člověk se nezabíjí pro nic za nic. Nese v sobě tedy tajemství natolik závažné, že je ochoten se kvůli němu dostat až na samý práh smrti. Kdo vlastně je? Kdo je? A co mi chce?"

Jak pozorně si ho Raoul prohlížel při každé návštěvě v pavilónu! A jak se nemohl dočkat chvíle, až s ním bude moci promluvit! Horečka opadla a Faustina už mu nemusela vyměňovat obvazy. Ale Félicien zůstával ochablý, unavený, jako by příčinajeho strašlivého pokusu přetrvávala a stále ho nutila trpět.

Jednoho rána si Faustina, která spala v ateliéru, vzala Raoula stranou.

"Dnes v noci ho někdo přišel navštívit."

"A kdo?"

"Nevím. Slyšela jsem nějaký hluk a chtěla jsem vstoupit dovnitř. Dveře ale byly na zástrčku. Dlouho si šeptali, také tam chvílemi bylo ticho. Pak ta osoba odešla, a já jsem ji ani nezahlédla."

"Takže nevíte vůbec nic?"

"Nic."

"Škoda."

V každém případě mohl Raoul v následujících dnech konstatovat, že výsledek noční návštěvy se dostavil: z Féliciena se stal úplně jiný člověk. Vypadal jinak, choval se jinak. Usmíval se. Povídal si s Faustinou. Chtěl dokonce udělat její portrét a plánoval si práci.

Raoul už neváhal. O tři dny později navštívil mladého muže v pavilónu, kde pracoval, sedl si k němu a začal:

"Jsem rád, že jste se zotavil, Féliciene, a doufám, že naše vztahy budou stejně dobré jako před tou nehodou. Možná že by mohly být i lepší, ale v tom případě musíme spolu mluvit otevřeně. Tak tedy: pan Rousselain se rozhodl propustit vás na svobodu vzhledem k faktům, která se při vyšetřování dověděl. Je tady však ještě něco, co se vztahuje speciálně k vám a ke mně."

A zeptal se přátelsky a laskavě:

"Proč jste mi, Féliciene, neřekl, že vás vychovávala hodná venkovanka na statku u Poitou?"

Mladík se začervenal a zašeptal:

"Není lehké přiznat, že jste nalezené dítě..."

"Ale... co bylo předtím...?"

"Nevzpomínám si na nic. Moje adoptivní matka, která mi byla skutečnou matkou, zemřela, aniž by mi cokoli odhalila. Navíc mi předala jistou peněžní sumu, kterou jí svěřila jedna dáma... a ta také podle všeho nebyla má pravá matka."

"Vzpomínáte si na to, že se v posledních letech na statku usadil jakýsi muž?"

"Ano... byl to přítel... nebo spíš příbuzný..."

"Jak se jmenoval?"

"Nikdy jsem to přesně nevěděl, alespoň teď si na to nevzpomínám."

"Jmenoval se Barthélemy," řekl Raoul.

Félicien sebou trhl.

"Barthélemy...? Ten zloděj? A vrah?"

"Ano, byl to otec Simona Lorienta. Od chvíle, kdy se s vámi setkal, nespustil vás ten člověk z očí. Věděl přesně, co děláte v Paříži a kde bydlíte. A konečně to byl také on, kdo mně vás doporučil prostřednictvím jednoho mého přítele."

Félicien vypadal užasle. Raoul ho nespouštěl z očí, číhal na každé jeho gesto a na každou jeho reakci ve snaze zachytit i nejmenší známku neupřímnosti nebo přetvářky. "

"Proč?" zeptal se mladík. "Z jakého důvodu to dělal?"

"Nevím. Je zřejmé, že Barthélemy vás umístil do mé blízkosti s jistým záměrem a jeho syn Simon sem přišel, abyste mu pomohl uskutečnit plán namířený proti mně. Ale jaký to byl záměr a jaký plán, to se mi nepodařilo zjistit. Simon Lorient se o tom před vámi nezmínil?"

"Ne... Vůbec ničemu nerozumím."

"A co se týče vás, vy jste chtěl vždycky v tomto domě jen pracovat?"

"Co bych tu měl dělat jiného?" zeptal se Félicien.

Raoul byl spokojený. Félicien mluvil pravdu. Neúčastnil se té vyděračské akce, a kdyby přece jen něco věděl, což bylo téměř vyloučeno, nehodlal ve vydírání pokračovat.

"Ještě jednu věc, Féliciene. Thomas Le Bouc se sám přiznal, že on byl tím mužem, kterého viděli v loďce toho večera, kdy došlo k vraždě a k loupeži. Neudivilo vás jeho přiznání?"

"Proč by mě mělo udivit?" odpověděl Félicien."Já jsem v loďce nejel. Spal jsem."

Tentokrát byl však tón jeho hlasu jiný. Uhýbal očima. Na tvářích se mu objevil ruměnec.

Lže, pomyslel si Raoul, a jestli lže v téhle záležitosti, lže i ve všem ostatním.

Vyskočil a přešel několikrát místnost. Dvojakost tohohle mladíka byla naprosto zřejmá. Byl to podvodník a lhář. Dříve nebo později začne uplatňovat svá synovská práva a začne vyhrožovat jako jeho komplicové. Raoul už nedokázal ovládnout svůj vztek a zamířil ke dveřím. Ale Félicien ho zastavil a pravil úzkostným hlasem:

"Vy mi nevěříte, pane d'Averny. Ne... cítím to... Myslíte si, že jsem v noci vnikl do domu, zmocnil se balíčku s bankovkami a možná i zranil a zabil svého komplice Simona Lorienta. Když je to tak, raději půjdu."

"Ne," vyštěkl Raoul hrubě. "Naopak vás žádám, abyste zůstal do doby, než se všechno vysvětlí a než bude mezi námi jasno... Ať už v jakémkoli smyslu."

"Ale vždyť přece pravda je nesporná. Jinak by mě pan Rousselain nebyl pustil."

Raoul zvolal prudce:

"Rozhodnutí pana Rousselaina nic nedokazuje. Propustil vás díky falešné výpovědi Thomase Le Bouca, kterého jsem našel a zaplatil mu, aby to udělal. Ale vaše úloha je od začátku nevysvětlitelná. Ani na chvilku jsem u vás necítil upřímnost, nedokázal jste se ani spontánně rozčilit nad nespravedlivým uvězněním. Všechny své činy, i ty nejtěžší a nejzávažnější, schováváte ve stínu. Třeba ta vaše sebevražda! Vrátíte se sem, abyste se se mnou rozloučil a abyste mi něco vysvětlil. A pak vás tu najdu téměř v agónii s revolverem v ruce. Proč?"

Félicien neodpovídal, což d'Avernyho dovádělo k těžko skrývané zuřivosti.

"Mlčíte... stále jen mlčíte... anebo uhýbáte, vymlouváte se, jako u vyšetřujícího soudce. Tak už konečně odpovězte, ksakru! Jestli nás něco odděluje, je to právě ta stěna mlčení, kterou jste mezi námi postavil. Vyklopte všechno, jestli chcete, abych vám věřil. Jinak tápu, snažím se něčeho dopátrat, představuju si leccos a možná vám i křivdím! A to si přejete?"

Uchopil mladíka za ramena:

"Ve vašem věku se člověk může zabít pouze z lásky. Zjistil jsem si, co jste dělal celý den před tím, než jste se pokusil spáchat sebevraždu. Zdálky jste sledoval Rolandu Gaverelovou a Jeroma Helmase, kteří se vydali na procházku k jezeru. Pak usedli na lavičku... vy jste je pozoroval. Viděl jste totéž, co já. Chovali se k sobě důvěrně, což nemohlo nikoho nechat na pochybách o jejich vztahu. Pak jste se vyptával mého zahradníka, a ten vám potvrdil, že se takhle procházejí každý den. Hodinu na to jste vzal do ruky revolver. Je to tak?"

Félicien poslouchal s křečovitě staženým obličejem.

"Pokračuji," řekl Raoul. "Rolanda Gaverelová se nevím jak dověděla o vašem pokusu. Celá pobláznéná vás běžela navštívit tu noc před třemi dny. Prosila vás, abyste neumíral, a ujišťovala vás, že vaše podezření byla scestná. Její vysvětlení vás upokojilo do té míry, že od té noci jste šťastný a rychle se uzdravujete. Říkám to dobře?"

Tentokrát se zdálo, že mladík už nemůže ani nechce skrývat pravdu. Otázky byly příliš naléhavé. Přesto chvilinku váhal, asi nad způsobem, jakým odpoví. Konečně řekl:

"Pane d'Averny, nikdy jsem se nesešel s Rolandou Gaverelovou od toho dne, kdy se odehrálo to hrozné drama. Osoba, která mne v noci navštívila, nebyla ona. K Rolandě chovám pouze přátelství. Taková návštěva by ji mohla kompromitovat. A navíc mi její sluha přinesl dopis, v němž mi oznamuje, že učinila velké rozhodnutí."

Félicien podal Raoulovi dopis a ten četl se vzrůstajícím údivem:

"Féliciene,
neštěstí spojilo Jeroma Helmase a mne. Ani pro jednoho z nás není jiné útěchy, než že budeme společně věrně oplakávat Elisabetinu památku. Mám dojem, že ona sama chce, abychom se sblížili a založili novou domácnost na místě, kde byla tak šťastná a kde snila, že bude ještě šťastnější.

Ještě neznám přesný den našeho sňatku. Mám vám vysvětlovat, že mě mnoho věcí odrazuje, že si kladu spoustu otázek, že do poslední chvíle budu váhat? Ale jak mám žít? Nemám už sílu čelit všemu sama.

Vy jste ji znal, Féliciene. Přijďte zítra do vily Clématites a řekněte mi, že můj krok schvalujete.

Rolanda."

Raoul dočetl dopis a pravil pomalu:

"Směšná záležitost! Ta osůbka našla opravdu dokonalý způsob, jak zůstat věrná památce své sestry! Jen se na ni jděte podívat, Féliciene, a podpořte ji. Práce tady nespěchá, stejně potřebujete pár dní odpočinku."

Vyšli spolu před pavilón.

Raoul chvilku přemýšlel a pak se naklonil k mladíkovi:

"Nemohu vám zamlčet, co mě už několikrát napadlo: ti dva mohli být domluvení."

"To je přece jasné," poznamenal Félicien udiveně. "Museli se domluvit, když jsou zasnoubeni."

"Ano, ale já mám na mysli dohodu, která trvá již delší dobu."

"Jakou dobu? Od kdy?"

Slabiku po slabice vyslovoval Raoul pečlivě tu hroznou větu:

"Od doby, kdy ještě žila Elisabeta Gaverelová."

"Co tím chcete říct?"

"Tím chci říct, že vražedný útok na Elisabetu Gaverelovou dva měsíce před jejím sňatkem je věc přinejmenším podivná."

Félicien zvolal s výrazem krajního odporu:

"Pane d'Averny, vaše podezření je naprosto neslýchané! Znal jsem obě dívky a vím, jak Rolanda svou sestru milovala... Ne, ne, nikdo nemá právo obviňovat ji z tak nesmírné podlosti!"

"Nikoho neviním, jen kladu otázku, kterou si člověk v těchto souvislostech těžko může nepoložit."

"Ale proč?"

"Díky tomu dopisu, Féliciene. Je v něm tolik nevědomostí..."

"Rolanda je naprosto upřímné a ušlechtilé stvoření."

"Rolanda je především žena... žena, která právě začala zapomínat."

"Jsem si jist, že nikdy nezapomene."

"Ne, ale zakládá své manželství a domácnost v podmínkách..., které jí jistě nejsou nepříjemné," zažertoval Raoul.

Félicien se zvedl a řekl vážně:

"Už nic neříkejte, pane d'Averny, moc vás o to prosím. Rolanda je mimo jakékoli podezření."

Raoul mu vrátil dopis a udělal několik kroků po trávníku. Měl dojem, že když bude vytrvalý, podaří se mu proniknout do té tajemné a uzavřené povahy, kde cítil vášeň a vzpouru. Chtěl v rozhovoru pokračovat, když tu zaslechl, jak kdosi otvírá branku u vchodu.

"A sakra," zamumlal. "Vrchní inspektor Goussot. Copak k nám asi přivádí toho posla zlých zpráv?"

Inspektor se blížil rychlými kroky ke křoví, u něhož stáli oba muži. Stiskl Raoulovi ruku. Ten se smíchem pravil:

"Copak, ještě od vás nemáme pokoj, pane inspektore?"

"Ale ano," odsekl Goussot žertovným tónem, který u něho nebyl zrovna obvyklý. "Jenom, jak bych to řekl, když měla spravedlnost s někým co do činění, má jaksi stále právo na..."

"Na dozor?"

"Ne, na jakousi srdečnou pozornost. A proto jsem si při vyšetřování našel čas i na vás a přišel jsem se poptat, jak se daří našemu nemocnému."

"Félicien je naprosto v pořádku, že, Féliciene?"

"Tím líp, tím líp," pravil Goussot. "Povídalo se, bylo toho všude plno, že tady došlo k jakémusi výstřelu, snad k sebevraždě... Dokonce jsme dostali i anonymní dopis psaný na stroji. Byla to snůška klepů, kterým jsem neuvěřil ani na vteřinu. Nevinný, který byl právě prohlášen nevinným, se přece nezabíjí."

"To jistě ne."

"Jedině v případě, že by nebyl nevinný, " pravil Goussot.

"O čemž ovšem nikdo nepochybuje."

"Ale ano."

"Jděte! "

"No jistě. Dověděl jsem se například - promiňte, to jsou ty policajtské zvyky - že váš mladý přítel hned, jak vyšel z věznice, někam telefonoval."

"Mně, samozřejmě."

"A potom ještě slečně Rolandě Gaverelové a žádal ji o dovolení, aby ji směl během dne navštívit."

"No a?"

"No a zmíněná slečna ho odmítla přijmout."

"Což znamená?"

"Což znamená, že zmíněná slečna nevěří v jeho nevinu... Jinak by... že?"

Raoul se pousmál:

"To je vše, co jste dokázal vydedukovat z toho svého špinavého špiclování, pane inspektore?"

"No ano."

"V tom případě..."

Raoul ukázal na cestu k brance.

Goussot se ještě na odchodu obrátil tváří k svému protivníkovi:

"A ještě na něco jsem si vzpomněl. V úschovně zavazadel na jednom pařížském nádraží jsme objevili zavazadlo, které patřilo Simonu Lorientovi, a v kapse jednoho obleku jsem našel navštívenku, vidíte? Na její zadní straně můžete shlédnout plánek jistého poschodí domu, kde je křížkem označeno jedno místo. V tom poschodí otec Simona Lorienta, přítele Féliciena Charlese, ukradl bankovky pana Filipa Gaverela."

"A ta navštívenka je na jméno..."
"Félicien Charles."
Inspektor pozdravil Raoula a Féliciena, ještě se otočil a nenuceně, posměšně dodal:
"Jde o důkaz z druhé ruky a zatím nemohu dělat nic jiného, než že si to zapamatuji. Ale kdo ví, třeba bude následovat ještě něco..."
Raoul doběhl inspektora u branky.
"Poslyšte, inspektore! "
"Co mohu pro vás udělat, pane d'Averny?"
"Pro mne nic. Spíš pro sebe. Vidíte tyhle dva sloupky u dveří?"
"No jistě."
"Pro vaše dobro vám radím, abyste nikdy nepřekročil linii, která je spojuje."
"Ale moje postavení policisty..."
"Vaše postavení má cenu jen tehdy, když se budete chovat zdvořile a slušně jako vaši kolegové a ne jako žlučovitý, mstivý policajt. Doufám, že jste mi dobře rozuměl. Buďte zdráv."
Raoul se vrátil k Félicienovi, který se po celou dobu trvání této scénky ani nepohnul a nepronesl jediné slovo.
"Tvrdil jste mi, že jste po svém návratu Rolandu neviděl."
"Odmítla se se mnou setkat."
"A pořád mi chcete namlouvat, že jste se nepokusil vzít si život kvůli ní?"
Mladík neodpověděl.
"A ještě něco," pokračoval Raoul. "Co ta vizitka?"
"Simon Lorient ji tu musel vzít ještě někdy před vaším příjezdem."
"A co ten plánek Orangerie?"
"Ten také musel nakreslit on. Já o ničem nevím."
"A to, že jste v očích policie stále podezřelý, díky těmto faktům, to vás vůbec nezneklidňuje?"
"Ne, pane d'Averny. Zkusili na mne všechno a nic nenašli. Nic jsem neprovedl, a proto jsem klidný."

II TAJEMNÁ NÁVŠTĚVA

Raoul se vzdával. Dostat z Féliciena nějaké vysvětlení bylo prostě nemožné. Žádná hrozba nebezpečí ho nedokázala vyvést z bezstarostného klidu, možná pouze zdánlivého, ale zato naprosto neotřesitelného. Žádné slovo neprozrazovalo jeho tajemství.
Bylo tedy třeba jednat.
Zpočátku však události příliš prostoru k jednání neposkytovaly. Faustina se vrátila na kliniku. Félicien, který do doby jejího odchodu obědval v pavilónu s ní, obědval teď ve vile Clématites a trávil tam celá odpoledne.
Pátého dne se tam vydal i Raoul, aby obhlédl situaci.
Otevřela mu kuchařka a řekla:
"Myslím, že slečna je v zahradě. Pán tam za ní může projít jídelnou."
V hale byly dvoje dveře. Raoul vešel do jídelny. Ale místo aby pokračoval do zahrady, nahlédl tylovými záclonami pověšenými na prosklených dveřích do ateliéru. Naskytl se mu nečekaný pohled.
Na levé straně místnosti, v plném světle, proti Félicienovi sedícímu u malířského stojanu, pózovala Faustina. Ramena měla odhalená, paže nahé.
Raoul pocítil vzrušení a hněv, do kterého se mísila - a to nedokázal zastírat ani sám sobě - žárlivost.
Ta běhna, pomyslel si, co tu proboha dělá? A co jí chce ten rošťák?
Díval se jí přímo do tváře, ale oči mladé ženy hleděly trochu stranou, k otevřeným skleněným dveřím vedoucím na trávník a k rybníku. Ramena, na něž dopadalo světlo, byla krásná, harmonicky vyvážená, jejich bělost zlatilo slunce. Znovu si vzpomněl na zářivou sochařovu Fryné, která mu často nedala spát.
Tiše pootevřel dveře, chtěl je slyšet mluvit. Okamžitě si všiml, že snoubenci Rolanda a Jerome Helmas sedí na okenním parapetu s nohama venku.
Polohlasně si povídali. Félicien na ně občas pohlédl.
Raoul se opět utvrdil ve svém hlubokém přesvědčení, že celé drama dvou vil, Clématites a Orangerie (to první z obou dramat), má své jádro tady, v tomto ateliéru. Byla to jednoznačně záležitost čtyř lidí, kteří tu teď spolu seděli. Hledat někoho jiného by bylo zbytečné. Všichni čtyři herci tragédie hráli svou hru zde. V tomto malém prostoru vřela láska, nenávist, ctižádost i žárlivost. Všichni čtyři vypadali klidní a naprosto soustředění na svou činnost. Ale minulost a budoucnost, zločin a trest stály proti nim jako nesmiřitelní protivníci.
Jak velký podíl měl kdo z nich na té události? Jakou roli mezi snoubenci hrál Félicien, který beze vší pochyby miloval Rolandu?
Jak se Faustina, pouhá ošetřovatelka, dostala do tohoto prostředí a z jakého důvodu ji Rolanda patřící k tak odlišné společenské vrstvě přijímala? Zatím to byly otázky, na něž nikdo nedovedl odpovědět.
Oba snoubenci zakrátko zmizeli v zahradě a Raoul potichu vstoupil. Faustina zrovna pohlédla k malířskému stojanu a nad Félicienovou hlavou spatřila Raoula.
Zrozpačitěla, zčervenala a zakryla si ramena šálem.
"Nenechte se vyrušovat, Féliciene," řekl Raoul. "Bože, máte to ale krásný model!"
"Je obdivuhodná a nejsem jí hoden," přiznal mladý muž.
"Nejste zrovna moc domýšlivý."
"Vůbec ne, před takovou krásou."
Raoul zažertoval:

"A co vy Faustino? Pózovat v tomhle úboru vás baví víc než ošetřovat nemocné na klinice?"

"Teď je tam jen málo nemocných," řekla, "a odpoledne mívám volno."

"A večery a noci také. Jen jich využijte, Faustino. Užívejte svého mládí."

Dostihl v zahradě snoubence a poblahopřál jim k zasnoubení. Přitom nespouštěl oči z Rolandy. Uvědomil si přitom, že Rolandina krása je méně zářivá a méně okázalá než krása Faustinina, ale že má Rolanda totéž smyslné kouzlo ve tváři i v postavě, což je znepokojivější a vzrušivější než krása sama. Jerome Helmas ji bez ustání obdivně pozoroval.

Jerome musel odjet do Paříže a Rolanda s Raoulem ho doprovázeli k zahrádce před Orangerií, kudy se dalo vyjít na ulici. Šli kolem těch neblahých schůdků, jejichž naříznutí zavinilo pád a posléze i smrt Elisabety. Vypadalo to, že mladí lidé nevěnují tomuto předmětu žádnou pozornost. Denně se tady procházeli. Přesto se teď zastavili, bezstarostně jako dva lidé na procházce, a zadívali se na opačný konec rybníka, kde se na hladině kolébala loďka s třemi muži. Byl to Goussot a dva inspektoři, z nichž jeden prohledával bidlem dno rybníka.

" Vyšetřování pokračuje," pravil Jerome. "Hledají zbraň, s níž napadli Simona Lorienta a mne."

Rolanda se zachvěla a zašeptala:

"Copak ten strašlivý sen nikdy neskončí?"

Jerome se rozloučil. Rolanda a Raoul se pomalu vraceli do vily Clématites a Raoul se obrátil na svoji průvodkyni s otázkou, která teď vyjadřovala jeho tajné myšlenky:

"Zůstanete po svém sňatku tady, v této vile?"

Odpověděla:

"Ano, myslím, že ano... Uděláme tady nějaké nezbytné úpravy..."

"Ale nejdřív určitě pojedete na dlouhou svatební cestu."

"Ještě jsme se na ničem nedohodli..."

Položil jí ještě několik otázek a ona odpovídala neurčitě, krátkými větičkami, když tu náhle přerušila Raoulův výslech:

"Někdo zvoní. Nečekám sice žádnou návštěvu..."

Blížili se k venkovnímu schodišti a tu k nim dolehly zvuky hádky, která hrozila zvrtnout se v ostrou šarvátku. Slyšet bylo hlavně hlas sluhy Eduarda. Právě zuřivě vykřikoval:

"Ne, sem nevstoupíte! Dokud budu žít, nevstoupíte do tohoto domu! "

Rolanda přeběhla jídelnu. Félicien a Faustina už byli v hale. U vchodových dveří se starý sluha snažil zadržet staršího pána, který hovořil tichým hlasem:

"Prosím vás, uklidněte se. Chtěl bych mluvit se slečnou Rolandou... Ohlaste mě laskavě."

Rolanda se zastavila na prahu, prohlédla si pečlivě návštěvníka a pravila:

"Nemyslím, že už jsem měla tu čest, pane..."

Beze slova jí podal svoji navštívenku. Letmo na ni pohlédla a viditelně zrozpačitěla.

Naléhal, jako by se bál, že bude odmítnut.

"Musím s vámi mluvit, Rolando... Je to nutné... nemůžete mě odmítnout, je to ve vašem zájmu..."

Byl shrbený, měl úplně bílé vlasy a jemné rysy. Jeho výrazná bledost prozrazovala nemoc a vyčerpání.

Rolanda chvilku váhala a pak přikázala sluhovi:

"Nechte nás, Eduarde... Ano, nechte nás o samotě, přeju si to."

Eduard vztekle opustil místnost. Rolanda se obrátila k pánovi:

"Lituji, že tu není můj snoubenec. Představila bych vám ho."

"Ano, vím, že jste zasnoubená, Rolando..."

"S Jeromem Helmasem."

"Ano... vím... Měl se oženit s vaší sestrou, že?"

"Ano."

Po chvilce pokračoval:

"Kdysi jsem znal jeho matku. To byl ještě dítě."

Vypadalo to, že Rolanda nechce pokračovat v rozmluvě před svědky, neboť pravila:

"Pojďme do mého pokoje, pane, bude se nám tam lépe povídat."

Šla napřed. Stoupal za ní pomalu, namáhavě.

Raoulovi stačil jediný pohled, aby se ujistil, že Félicien a Faustina byli zaskočeni stejně jako on a že návštěvníka vůbec neznají.

Všichni tři tedy vyčkávali, každý se zabýval v duchu vlastními myšlenkami.

Až za dvě hodiny se nahoře na schodišti objevil pán znovu. Rolanda ho podpírala, měla červené oči a vzrušený obličej.

"Kdy tedy přesně bude váš sňatek, Rolando?"

Odpověděla okamžitě a rázně, jako by se právě k něčemu rozhodla:

"Za dvanáct dní. To zrovna stihneme ohlášky."

"Buďte šťastná, Rolando."

Políbil ji na čelo. Plakala, pak se lehce vymanila a dovedla ho ke dveřím.

"Mohu vás doprovodit?" zeptala se.

"Ne, nádraží není daleko. Raději půjdu sám. Brzy na shledanou, Rolando. Byl bych tak rád, kdybyste mě navštívila! Slíbila jste mi to. Ale neotálejte příliš s tou návštěvou, Rolando."

Už se neotočil. Rolanda ho sledovala pohledem, pak zavřela dveře a zamyšleně se vrátila do ateliéru. Raoul nečekal, vyběhl jídelnou a opustil vilu Clématites s jediným záměrem - sledovat toho neznámého a získat o něm nějaké informace. Uviděl ho za chvilinku na ulici, jak se opírá o paži sluhy v šoférské uniformě. Poblíž hlavní silnice parkovalo

jeho auto. Šofér mu pomohl nastoupit a odjeli. Raoul mohl pouze zkonstatovat, že auto bylo značně zaprášené, jako by už mělo za sebou dlouhou cestu.

K sedmé hodině oslovil Faustinu, když vycházela z kliniky.

"Nevíte nic o tom člověku? Rolanda vám nic neříkala?"

"Ne."

"Ksakru! I kdyby vám něco řekla, neprozradila byste ani slovo. Dobrá, pomůžu si sám. Není to nic těžkého. Jen ještě přidám k údajům, které jsem zjistil, trochu dalšího světla. Pokračujeme dobře, Faustino."

Potom dodal ostřejším, agresivnějším tónem:

"A ještě něco. Jakou roli hrajete vy ve vile Clématites? Vypadáte jako domácí přítelkyně. Ale co se za tím skrývá? Co můžete mít společného, vy čtyři? Rozvíjíte své půvaby, abyste popletla hlavu Félicienovi? S tím přestaňte, má milá, a to hned. Nebo se s Félicienem rozloučím a úsilí, které jste vynaložila, přijde jaksi vniveč."

Neurazila se a usmála se na něj:

"Musela jsem snad vynaložit nějaké úsilí na to, abych se líbila vám?"

"To tedy opravdu ne!"

"No vidíte, a přesto se vám líbím."

"A hrozně," dodal už mírným tónem a smál se přitom jako ona. "Možná právě proto ztrácím trochu hlavu."

Toho večera a následujícího rána se Raoul poptával různých lidí a to, co zjistil, ho přivedlo do starobince v Garches. Bylo to asi dvacet minut jízdy autem. Na jeho žádost zavolali do hovorny tatíka Stanislava, ohnutého, třesoucího se stařík. Raoul mu sdělil účel své návštěvy.

"Vy pocházíte z Vésinetu a žil jste tam celých čtyřicet let, z toho třicet let u otce Filipa Gaverela, nynějšího vlastníka vily Orangerie. Nemýlím se, že? Představenstvo Vésinetu vás zařadilo mezi potřebné občany a pověřilo mne, abych vám předal těchto sto franků."

Po pěti minutách nadšených výlevů a hodině povídání o Vésinetu, o jeho obyvatelích, o lidech, kteří navštěvovali Orangerii, o sousedech z vedlejších vil, věděl Raoul přesně to, co potřeboval.

Dověděl se, že otec Elisabety a Rolandy, pan Alexandr Gaverel, bratr strýce Filipa, se špatně snášel se svou ženou. Byl to sukničkář a ona s ním byla nešťastná. Navíc žárlil a asi to nebylo tak úplně bez důvodu, když vezmeme v úvahu pozornost, kterou jeho domácnosti prokazoval jakýsi vzdálený příbuzný paní Gaverelové.

"Zkrátka, hádali se, že to bylo slyšet až bůhvíkam," vyprávěl Stanislav. "A jednou, to byly slečně Elisabetě právě tři roky, vyhodil toho bratrance milostivé paní ze dveří. Předtím se ale v hale poprali a sluha Eduard, to byl můj kamarád, musel svému pánovi pomoci! To bylo křiku! U nás v kuchyni se říkalo, že skutečným otcem slečny Elisabety byl ten bratranec, Georges Dugrival."

"Ale pak se Gaverelovi smířili?" ptal se dál Raoul.

"Jak se to vezme. Jednou to šlo líp, jednou hůř. Asi za tři čtyři roky měli další dceru, slečnu Rolandu. On se pak dal znovu do flámování a po jednom takovém velikém flámu s kamarády v Paříži ho klepla mrtvička."

"A co ten bratranec, ten už se nikdy neukázal?"

"Nikdy. Ale každé léto, až do své smrti, jezdila paní Gaverelová k moři, do Cauburgu. A Cauburg je jen dvacet kilometrů od Caen, kde teď bydlí pan Georges Dugrival, ten její bratranec. V kuchyni se říkalo, že je často potkávali na pláži v Cauburgu spolu. Kuchařka v Orangerii jednou řekla: "Uvidíte, že odkáže všechno své jmění slečně Elisabetě. Je to předem dohodnuto. Ó, slečna Elisabeta bude mít krásné věno!"

Raoul byl svou výpravou nadšený. Čím víc na to myslel, tím byl přesvědčenější o důležitosti získaných poznatků. Do rodinného dramatu a propletence mu začalo pronikat světlo. V tom konfliktu cítil počátek následných temných činů.

Odpoledne a celý následující den strávil ve vile Clématites, kde znovu, i přes srdečné přijetí, kterého se mu tam dostalo, cítil strnulou a patetickou atmosféru jako poprvé. Každý žil jen pro sebe, své vlastní myšlenky a svůj vlastní cíl. Na co všichni ti lidé mysleli? Čas od času si Rolanda a Jerome vyměnili cituplný pohled. A čas od času odlepil Félicien svůj pohled od Faustiny a portrétu, který maloval, a zadíval se dlouze na Rolandu a Jeroma.

V tichu řekla Rolanda svému snoubenci:

"Máte všechny papíry v pořádku, Jerome?"

"Ano, jistě."

"Já také. Dnes máme úterý sedmého. Stanovme den sňatku na sobotu osmnáctého, chcete?"

Jerome ji vzal za ruku a políbil s takovým nadšením, že nebylo pochyb o citech, které k ní chová. Usmála se a zavřela oči.

Félicien pilně pracoval.

Raoul si řekl: Osmnáctého září, to je za jedenáct dní. Zdá se, že v tu dobu všechno propukne. Jejich vášně prozradí pravdu, zatím tak vzdálenou a nejasnou.

O tajemné návštěvě, kterou před pár dny přijala Rolanda, nepadlo ani slovo. Jaký měla účel? Proč byla Rolanda zpočátku tak nepřátelská a na konci tak dojatá a milá? A byl Jerome Helmas do toho tajemství zasvěcený?

V sobotu jedenáctého září byl Raoul pozván do vily Clématites. Ve tři hodiny tam měl přijít pan vrchní inspektor Goussot kvůli něčemu velmi důležitému a Rolanda si přála, aby pan d'Averny a Félicien Charles byli svědky jejich rozmluvy.

Raoul přišel na schůzku přesně, Félicien také, Faustina se neobjevila.

Sdělení, které si připravil pan inspektor Goussot, bylo krátké. Předstíral, že si nevšiml přítomnosti Raoula a Féliciena, a obracel se výhradně k Rolandě a Jeromovi.

"Tady mám několik anonymních dopisů, které k nám denně docházejí. Všechny jsou psány na stroji, ostatně dost

nešikovně, a jsou podávány na poštu ve Vésinetu v noci. Moje pátrání po osobách, jež vlastní psací stroj, se muselo v okolí rozkřiknout, protože jsme dnes ráno našli na skládce odpadků tři kilometry odtud psací stroj staršího data výroby. Naposledy byl použit včera a večer došel na policejní prefekturu tento dopis, jehož obsah si laskavě vyslechněte:

"Podél ulice, kde byl zavražděn Simon Lorient během té strašlivé noci, se rozkládá usedlost již několik měsíců neobývaná, obehnaná zídkou a mřížovým plotem. Mřížovím tohoto plotu byl zpozorován pod listy keřů kapesník. Možná že by bylo dobře ověřit původ toho kapesníku."

Šel jsem po naznačené stopě," pokračoval inspektor Goussot. "Tento kapesník, který zde vidíte, je evidentně špinavý a zmáčený deštěm a rosou. Ale i tak lze lehce rozeznat dlouhou, rezavou nepravidelnou skvrnu, kterou zanechá zakrvácený nůž otíraný o látku. Je na něm vyšito jen jedno písmeno jako na všech kapesnících kupovaných v obchodech. Písmeno F. Když už jste tady, pane Charlesi, můžete mi ukázat svůj kapesník?"

Félicien poslechl a podal mu svůj kapesník. Goussot oba šátky porovnal.

"Na tomhle není iniciála. Ale můžete si všimnout, že jde o stejnou jemnou látku a o stejné rozměry. Děkuji vám. Oba předměty budou předány do laboratoře a tam už zjistí, jestli ty hnědé skvrny jsou opravdu krev.

V kladném případě budeme mít v nikách závažný důkaz proti vrahovi Simona Lorienta a tomu, kdo napadl pana Helmase."

Inspektor už více neřekl, pozdravil snoubence a odešel.

"Můj milý Féliciene," pravil Raoul zvedaje se ze židle, "události přímo pádí kupředu. Policie je nezvratně přesvědčená o vaší vině. Za několik dní bude pan Rousselain nucen zavolat vás do své kanceláře a pak..."

Félicien neodpovídal. Zdálo se, že myslí na něco jiného. Raoul ho v tu chvíli nenáviděl.

Po večeři byl Raoul venku v zahradě a tu zaslechl z ulice lehké zahvízdnutí. Hned na to spatřil ženskou siluetu mířící podél jezera k vile Clématites.

Raoula okamžitě napadlo, že to zahvízdnutí muselo být smluveným signálem. A skutečně, za chvilku vyběhl z ateliéru Félicien. Opatrně otevřel branku a zamířil k ženě.

Raoul proběhl Clair-Logis a vyšel garáží.

Na pěšince lemující jezero uviděl dvě vzdalující se siluety. Noc ještě nebyla tak temná. Poznal Féliciena a Faustinu, kteří spolu živě hovořili.

Zdálky je sledoval.

Přešli můstek a usadili se na stejné lavičce, kde sedávala Rolanda s Jeromem.

Protože k němu seděli zády, mohl se k nim bez obav přiblížit tak na pětadvacet, třicet metrů.

Okamžitě zaznamenal, že Félicien leží Faustině v náručí a jeho hlava spočívá na rameni mladé ženy.

III ÚNOS

První Raoulovou reakcí byla neodolatelná chuť vrhnout se k zamilovaným, hodit Féliciena do vody a uškrtit Faustinu. Dokonce už udělal dva tři kroky směrem k můstku, ale nakonec se ovládl a zůstal tam, kde byl.

Uklidnil se. Nebyla vhodná doba ani místo pro neuvážené, zbrklé činy. Ostatně necítil k Faustině lásku, jen touhu, a bylo by naprosto zbytečné podlehnout ve chvíli, kdy všechno spělo k rozuzlení, nějakému popudu pramenícímu z náhlého selhání nervů. Neuvážené jednání by mohlo znovu zamlžit fakta, která se v Raoulově mozku už krásně začínala řadit a slibovala brzké rozuzlení.

A pak, v této kritické chvíli se před ním zjevil obraz hraběnky Cagliostrové. Jaké vítězství by to bylo pro mrtvou hraběnku, kdyby otec a syn stanuli proti sobě v souboji o jednu ženu! Její pomsta, kterou svěřila osudu, by se tím byla naplnila!

Raoul se vrátil domů. Zavřel za sebou branku a uvedl do chodu zařízení, které normálně nikdy nepoužíval. Jakmile někdo otevře branku, ozve se u něj elektrický zvonek.

Zvonek skutečně zazvonil o půlhodinu později. Félicien se vrátil. Raoul usnul.

Celé dopoledne pak strávil spíláním Félicienovi, kterého nesnášel čím dál víc. V tuto chvíli, tváří v tvář všem zjištěným skutečnostem, se stále silněji přikláněl k názoru, že Rolanda a Jerome jsou spojenci. Plány obou snoubenců měly jistě co dělat s tou historkou o dědictví po Dugrivalovi. Raoul se po krátké procházce naobědval a rozhodl se okamžitě odjet do Caen, kde by se dověděl co nejvíc o Georgesovi Dugrivalovi, a možná by se s ním mohl i setkat. V každém případě ho navštíví v noci, ani o tom ten pán nebude muset vědět.

Právě se chystal nastoupit do auta, když se v Clair-Logis ozval telefon. Jerome Helmas ho na druhém konci drátu úpěnlivě prosil, aby k němu okamžitě přišel. Mladíkův hlas zněl naprosto zoufale.

O deset minut později byl Raoul u něho. Jerome ho očekával na prahu i se sluhou a koktal zajíkavým hlasem:

"Únos...!"

"Koho unesli?"

"Rolandu. To ten bídák ji unesl."

"Který bídák?"

"Félicien Charles."

"To snad ne," zaprotestoval Raoul, který měl stále před očima Féliciena ve Faustinině náručí. "A Rolanda souhlasila?"

"Vy jste se zbláznil," zvolal Jerome pohoršeně. "Unesl ji násilími V autě! Všechno vám vysvětlím... Jen jsem si myslel, že vy jediný byste mohl..."

Vyskočil na sedátko.

"A kudy jel?" zeptal se Raoul.

"Směrem k Saint-Germain. Eduard je viděl. Je to tak, Eduarde?"

"Ano, jeli k Saint-Germain," potvrdil sluha.

To už Raoul startoval auto.

Po třech stech metrech byli na hlavní silnici, po pravé straně přejeli Seinu. Státní silnice číslo 190 vedla směrem do Rouenu, do Normandie...

Jerome cedil mezi zuby, zlostí úplně bez sebe:

"Vůbec nic netušila... Já také ne... Přivezl si z Paříže auto, které si chtěl prý koupit. Využil toho, že jsem byl na zahradě, a nabídl jí, aby si to auto vyzkoušela... Nasedla. Okamžitě nastartoval. Chtěla určitě vystoupit, ale on jí v tom zabránil! Vykřikla, a ten výkřik zaslechl Eduard a já také. Než Eduard přiběhl, bylo už auto daleko."

"Co to bylo za auto?"

"Kabriolet."

"A jaká značka?"

"Nevím. Je světle žluté."

"Jaký mají náskok?"

"Tak asi deset minut."

"Za chvíli je budeme mít. Félicien není dobrý řidič."

Raoul jel směrem k Saint-Germain. Náhle však změnil směr na Versailles.

"Teď pojedeme tak deset dvanáct kilometrů napravo. A na plný plyn."

"Ale proč ta změna?"

"Mám nápad...! Félicien byl vychován v Poitou. Protože nevíme, kam skutečně mají namířeno, předpokládejme, že pojede do kraje, který dobře zná. Myslím, že státní silnice číslo deset bude ta pravá."

"A co když se mýlíte?"

"Snad ne. To bychom měli smůlu."

Přehnali se jako smršť přes náměstí d'Armes ve Versailles a mířili k Saint-Cyr a Trappes.

"Teď už bychom měli každou chvilku ten žlutý kabriolet zahlédnout. Félicien asi jede, co to dá."

"Ale, jste si jistý..."

"Absolutně. Jedeme stodesítkou. Při téhle rychlosti je musíme dohnat ještě před Rambouilletem..."

Byl šťastný z tohohle náhlého vítězství. Jaká krásná pomsta na tom proklatém Félicienovi, kterého už nic nezachrání před porážkou a ostudou!

"Jste si jistý? Jste si opravdu jistý?" neustále se nervózně vyptával Jerome. "Co když jedeme špatně?"

"Vyloučené... Podívejte, nejsou to oni... tam dole... právě vjíždějí do lesa?"

"Ano! Ano!" křičel Jerome.

Podlehl vzrušení a začal chrlit nadávky:

"Ten bídák! Dobře jsem věděl, že ji miluje... Nejmíň dvacetkrát jsem to Rolandě řekl... Vždycky ji miloval... Od začátku se kolem ní točil. Ještě když žila ubohá Elisabeta... To ona si toho všimla první. Miluje ji, pane d'Averny, říkám vám, že ji miluje... ach, ten mizera! Skrývá to, předstírá, že je zamilován do Faustiny, ale já dobře cítím, jak mě nenávidí... jak na mne zuřivě žárlí. Když mu Rolanda řekla, že se budeme brát, marně si hrál na furianta. Třásl se vzteky! Miluje ji... Miluje ji a teď mi ji odváží... Ach, jestli se mu to povede! Ta hrůza! Jeďte přece! Vždyť se vůbec nepřibližujeme..."

V hloubi duše cítil Raoul jakési neurčité zadostiučinění. Ten Félicien byl přece jen formát. Měl mít přece strach! Policie ho podezírala, jeho zatčení bylo na spadnutí, a co on? Myslel jen na to, jak získá Faustinu a unese Rolandu! Místo aby se bránil nebo schoval před nebezpečím, šel do útoku a bylo mu jedno, co se stane. Ten lump měl tedy odvahu!

V Rambouilletu je donutila zpomalit dlouhá dlážděná ulice plná zatáček. Navíc se cesta dělila na dva směry - do Chartres a do Tours.

"Riskneme to," řekl Raoul.

Jerome už nad sebou ztratil veškerou kontrolu.

"Ten zbabělec! Říkal jsem Rolandě, aby si ho nevšímala! Ten pokrytec... lhář... A to nemluvím o tom ostatním... Ano, o tom ostatním... Já mám na všechno, co se stalo v Orangerii, svůj názor... Ach, kdybych ho tak dostal do rukou!"

Zatínal pěsti a hrozil dopředu. Raoul si pomyslel, že tenhle vysoký, statný, dobře stavěný sportovec jistě bez větších obtíží rozdrtí drobnějšího a štíhlejšího Féliciena, který vůbec nevypadal na zkušeného rváče. Ale za nic na světě by Raoul necouvl. Chtěl dovést věc do konce a dostihnout uprchlíka. Přece jen se na něj hněval a přál si jeho porážku.

Náhle se za jednou zatáčkou objevilo asi tři sta čtyři sta metrů před nimi žluté auto. Raoulův vůz jako by zdvojnásobil rychlost. Podobal se dostihovému koni v cílové rovince. Žádná překážka, žádná vzdálenost teď nemohla únosce zachránit před dopadnutím.

Vzdálenost mezi vozidly se rychle zmenšovala. Brzy Raoulův vůz Féliciena předjel a donutil ho zpomalit, i když přitom riskoval nehodu. Nakonec ho asi po padesáti metrech přinutil zastavit na kraji silnice.

Před nimi ani za nimi nikdo nebyl.

"Jen pojď, teď si to spolu vyřídíme!" křičel Jerome Helmas a vyskočil z auta na silnici.

To už Félicien také vystoupil z vozu. Uprostřed silnice stála Rolanda a chvěla se tak, že téměř vrávorala.

Jerome běžel k nim těžkým krokem boxera připraveného na zápas. Chtěl se prát.

Félicien se nehýbal.

Dívka se pokoušela vrhnout mezi ně. Raoul ji uchopil za ramena.

"Zůstaňte tady."

Chtěla se vymanit.

"Ale vždyť oni se budou prát!"

"No a?"
"Nechci... Zabije ho."
"Buďte klidná... Rád bych věděl..."
"To je hrozné... nechte mě."
"Ne," řekl Raoul, "rád bych věděl, jestli bude mít strach..."
Rolanda se kroutila v jeho sevření, ale Raoul ji držel pevně a nespouštěl oči z Féliciena.
Félicien neměl strach. Zvláštní, ale dokonce se zdálo, že se usmívá. Byl to provokující, potměšilý úsměv plný pohrdání a sebejistoty. Bylo to vůbec možné?
Jerome Helmas se zastavil na dva metry od něj a dvakrát křikl:
"Zmiz odtud... zmiz odtud... Nebo..."
Ten druhý pokrčil rameny. Usmíval se ještě víc. Nevypadal na to, že by chtěl utéct.
Ještě jeden krok a ještě jeden. Vší vahou svého silného těla se Jerome vrhl vpřed a vymrštil pěst proti Félicienovu obličeji.
Félicien uhnul hlavou a ustoupil, aby se vyhnul ráně.
Jerome se otočil a pronesl:
"Zůstaňte, kde jste, Rolando, hned to bude vyřízeno."
A začalo boxerské utkání, zuřivé a nelítostné. Félicien stál jako přibitý a neustoupil ani o krůček. Po několika neúspěšných úderech Jerome pochopil, že boxem nad Félicienem nezvítězí, a vrhl se na nepřítele svým mohutným tělem. Pověsil se na něj a tiskl ho ze všech sil. Chtěl ho povalit.
Félicien chvilku odolával, nakláněl se dozadu, už byl skoro zlomený vejpůl. Nakonec nevydržel a upadl, strhl však na sebe Jeroma.
Dívka se stále zmítala v Raoulově náručí a křičela. Raoul jí zakryl ústa.
"Tiše, nemáte se čeho bát... Jestli některý z nich vytáhne zbraň, zasáhnu. Mám to pod kontrolou."
"Ale to je hnusné," blábolila.
"Ne... oni si to musí vyříkat... Ta bitka musí proběhnout až do konce... je to nutné."
Souboj pokračoval. Oba mladíci se teď váleli po zemi, po zaprášené trávě. Na Félicienovi už byla znát únava a zesláblost. Rozuzlení se blížilo. Ale stalo se něco, co nikdo nečekal. Zvedl se Félicien a oprašoval si dlaní oblek, zatímco Jerome zůstal bez hnutí ležet na zemi a sténal.
"A hrome," zasmál se Raoul. "Tohle se mu tedy povedlo!"
Pospíchal k poraženému Jeromovi. Sklonil se k němu a zkonstatoval, že ho jen bolí ruka.
"Za deset minut budete na nohách," řekl mu, "ale radil bych vám, abyste to nechal být. S takovým mizerou člověk nikdy neví."
Félicien se pomalu vzdaloval. Jeho obličej nevyjadřoval ani vzrušení, ani radost, člověk by vůbec nevěřil tomu, že právě porazil muže, který byl jeho nepřítelem a soupeřem v lásce. Minul mlčky Rolandu, nevyčetla mu ani slůvko.
Dívka, osvobozená z Raoulova sevření, teď vypadala úzkostně a nerozhodně. Pozorovala oba muže. Občas pohlédla i na Raoula a rozhlížela se po okolí.
Po silnici se sem pomalu blížilo auto. Bylo to prázdné taxi vracející se do Rambouilletu. Zastavila řidiče, domluvila se s ním a nasedla.
Jerome se zvedl, mávl na ně a nasedl vedle ní. Taxi se rozjelo.
Félicien nedal najevo, že si toho vůbec všiml. Chystal se nasednout do svého vozu, ale Raoul mu zastoupil cestu:
"Blahopřeji vám. To byl krásný hmat džiu-džitsu... klasický... ale dobře provedený... vykloubení paže... Kde jste se to k čertu naučil? A jak dobře boxujete! Ještě jednou vám blahopřeji. Veškeré výhody výšky i váhy byly na straně vašeho soupeře."
Félicien jen lhostejně pokrčil rameny a otevřel dvířka vozu. Raoul ho zadržel.
"Vy mě nepřestáváte udivovat, Féliciene. Co to máte za zvláštní povahu! Milujete Rolandu natolik, že ztratíte hlavu a odhodláte se k únosu, a pak ji klidně přenecháte svému protivníkovi a víc se o ni nestaráte."
Félicien zamumlal:
"Jsou zasnoubeni."
"To ano, ale člověk přece bojuje až do konce, zvlášť když má převahu!"
Félicien se podíval Raoulovi přímo do tváře a pravil zdvořile, ale rozhodně:
"Byl bych bojoval až do konce a možná bych byl tu partii i vyhrál, kdybyste se vy nepostavil na Jeromovu stranu. I pro vás jako pro všechny ostatní jsou tihle dva snoubenci a já jsem jenom vetřelec..., kterého můžeme pronásledovat jako zloděje. Teď nechám běžet věci samospádem... Ať se přihodí cokoli!"
Ta slova byla záhadná jako ostatně všechny činy těch tří mladých lidí, včetně Rolandina chování. Raoul ještě dlouho po Félicienově odjezdu přemýšlel. Nová fakta se řadila k již získaným poznatkům a dostávala nový smysl. Podezření nabývalo jasných obrysů. Pravda se zdála dosažitelná a logická. Jak je vzrušující pronikat závojem mlhy!
Místo aby se vrátil do Paříže, pokračoval Raoul směrem na severozápad. Cítil se lehký a občas se za volantem smál a povídal si sám se sebou:
"To se podívejme! Sportovec! Hotový atlet! Tak pod maskou architekta, který se stará jen o svou práci, jsou také svaly, vůle, odvaha a statečnost? Ale vždyť ten mladík je kouzelný! Pár mých osobních lekcí džiu-džitsu a boxu a udělám z něj skutečnou osobnost! No tak, Lupine, že by to nebyl tak špatný syn? Musíme si na něj ještě posvítit! "
Raoul přidal plyn. Život se mu zase vyjasňoval. Určitě k tomuto pocitu přispívalo i Félicienovo chování.
Nonancourt... Evreux... Lisieux... Bylo kolem osmé, když Raoul vystupoval z auta před velkým hotelem v Caen, vyndal z kufru příruční zavazadlo, které měl stále připravené, a šel se navečeřet.

Téhož večera začal se svým pátráním kolem Georgese Dugrivala, dávného přítele paní Gaverelové a předpokládaného otce Elisabety Gaverelové.

Byla neděle, 12. září. Příští sobotu se Rolanda provdá za Jeroma Helmase.

IV MODRÁ KAZETA

Georges Dugrival žil vždycky v dostatku. Jeho jmění, které pocházelo z účasti v normandských důlních a hutních společnostech, mu dovolovalo věnovat se pouze vlastním zájmům. Byl majitelem hřebčince a malé závodní stáje. Mohl se tak zúčastňovat místních dostihů.

Obýval sám se svými sluhy starý palác, jeden z těch, které ještě můžeme vidět ve starobylém a malebném městě Caen. Čelní fasáda ozdobená sochami z doby regentství Filipa Orleánského, s vysokými okny, jak bylo tehdy obvyklé, vedla do klidné, málo frekventované ulice. Raoul tamtudy několikrát ještě tentýž večer prošel. Ve třech oknech se svítilo i v pokročilou noční dobu. Jedno z nich patřilo domovnické lóži a dvě další v prvním patře byla určitě okna ložnice.

Raoulovou první myšlenkou bylo navštívit Georgese Dugrivala a vyložit mu celou situaci. Ale ráno se dověděl, že pan Dugrival trpí nevyléčitelnou chorobou jater a právě prožívá krizi. Nebyla tedy žádná šance, že by Raoula mohl přijmout. Ta osvětlená místnost byla jeho ložnice. Dva ošetřovatelé o něj neustále pečovali, ve dne i v noci. Domovník nespal, byl stále připravený běžet pro lékaře.

Nedá se nic dělat, řekl si Raoul, musím ho navštívit v noci. Ale kudy se tam dostanu?

Palác byl rozlehlý a zadní průčelí vedlo do dvora se zahradou, který byl od souběžné ulice oddělen vysokou zdí a masivní bránou. Ta zeď měla alespoň pět metrů výšky a ulice patřila k nejrušnějším ve městě. Dostat se tam bylo velmi obtížné, ne-li nemožné.

Nespokojený Raoul se vrátil do hotelu a když procházel vestibulem do jídelny, náhle se zastavil zkoprnělý úžasem. Jeho očím se nabízelo neuvěřitelné divadlo. Okny viděl do restaurace, kde právě obědvali Félicien Charles a Faustina. Živě se spolu bavili.

Jaké temné dílo je sem přivedlo? Co tu dělali tihle dva, které svedly dohromady jisté okolnosti, a jak Raoul tehdy v zahradě zahlédl, pojily je i intimní city.

Chtělo se mu přisednout si k nim a objednat si také oběd. Neudělal to. Cítil, že by byl příliš sarkastický a nepříjemný. A pak, lépe bylo zjistit, z jakého důvodu tihle dva krouží kolem Georgese Dugrivala.

Rychle se najedl nahoře ve svém pokoji a vyptal se číšníka na to, co ho zajímalo.

Párek milenců přijel nočním vlakem a požádal o dva pokoje. Protože byl hotel téměř obsazený, měla dáma pokoj ve druhém patře a pán ve čtvrtém.

Pán byl ráno venku, dáma ještě hotel neopustila.

Raoul sešel do haly. Stále si povídali, nakláněli se k sobě jako lidé, kteří probírají závažné otázky a hledají společně nejlepší řešení.

Raoul se usadil v parku nedaleko hotelu.

O dvacet minut později vyšel z hotelu Félicien. Byl sám.

Mřížovím parku Raoul zahlédl jeho rozhodný výraz. Félicien jistě věděl, co chce udělat, a mířil k cíli bez zaváhání. Určitě znal nejrychlejší a nejjistější prostředek, jak ho dosáhnout. Neztrácel ani minutu.

Směřoval k té části města, kde bydlel Georges Dugrival, ale místo aby se vydal k hlavnímu vchodu, kráčel ulicí, kde byla zeď dvora u zadního průčelí.

Ale, ale, podivoval se Raoul, snad nebudeme přelézat zeď za bílého dne a před očima všech chodců a obchodníků ze sousedství? Pokud vím, nemá v kapse žebřík. A pokoušet se vloupat dovnitř zavřenou bránou je přinejmenším nápadné. Vzbudí to pozornost a bývá to nejlepší cesta na policejní komisařství.

Félicien ale nevypadal na to, že by si takovými úvahami zatěžoval hlavu. Kráčel rychle, jako by před ním nebyly vůbec žádné překážky, ale zase ne tak rychle, aby byl nápadný. Zastavil se přede dveřmi ve vysoké zdi s klíčem v ruce.

Bravo! zvolal v duchu Raoul. Tak tohle je pán, který myslí na všechno! Zjistil, že nejlepší prostředek, jak se dostat nenápadně do cizího domu, je klíč od dveří. Má tedy klíč! Pán se prostě vrací domů. Jak prosté. Kdo by si toho všiml?

Skutečně. Mladík otočil dvakrát klíčem v zámku, potom otočil dvakrát jiným klíčem od horní západky, vstoupil a zmizel Raoulovi z očí.

Raoula napadlo, že se snad Félicien spokojil s pouhým zabouchnutím dveří. Otevřít paklíčem dveře, které nejsou zamknuty na dva západy, to je práce pro začátečníka. Stačí jen mít paklíč a trochu zkušeností. Raoul měl obojí. Napodobil Féliciena. Přešel ulici, vytáhl paklíč, bez námahy otevřel... a... další pán se prostě vrací domů.

Polovina levé části dvora byla zastavěna jakýmsi přízemním přístavkem, který zakrýval vchod do domu, takže z oken paláce nebylo vidět, kdo přichází, ani kdo odchází.

Raoul vnikl do domu bez obtíží. Nejdříve se ocitl v menší hale, z níž vedly dvoje dveře. Jedny byly od šatny, kde viselo na ramínkách pár svrchníků, a naproti byly další dveře do místnosti, kterou si pro sebe vyhradil Dugrival. Byl v ní veliký psací stůl, spousta polic a knihoven. Všude ležely koberce.

V rohu byla otevřená skříň ve zdi, kde byl ukrytý trezor. Před ním klečel Félicien.

Byl tak zaujatý svou prací, že neslyšel Raoulův opatrný příchod, ostatně Raoul se spokojil s tím, že zůstal stát na prahu dveří a do místnosti strčil jen hlavu.

U trezoru jednal Félicien stejně rozhodně a rychle, jako když vnikal do domu. Bez váhání otočil třemi knoflíky, jako by znal kombinaci, a použil klíče, který splnil úlohu, jako by skutečně patřil k tomuto trezoru.

Otevřel těžká ocelová dvířka.

Uvnitř byla spousta obálek, ale Félicien se nepodíval ani na jejich nápisy. Zřejmě hledal něco jiného.

Nejdřív vyndal všechny věci shora, potom zasunul ruku za haldu papírů. Na druhý pokus vytáhl modrou, poměrně

dost velkou kazetu. To byla beze vší pochybnosti věc, kvůli které sem přišel.

Stále na kolenou se natočil trochu k oknu, aby lépe viděl, takže Raoul měl lepší výhled a neušel mu jediný Félicienův pohyb.

Mladík otevřel skříňku. Obsahovala půl tuctu diamantů, které si Félicien pomalu prohlédl jeden po druhém a dal si je do kapsy s flegmatickým výrazem, který skoro nikdy neopouštěl jeho tvář.

Právě tahle netečnost Raoula překvapovala. Byla důkazem toho, že celá akce byla naprosto dokonale naplánovaná a že Félicien znal velmi dobře poměry v domě. Jednal naprosto klidně, nevěnoval pozornost žádnému hluku doléhajícímu sem zvenčí, ani zvukům v domě. Byl si jistý, že v tuto dobu ho tu nikdo nevyruší.

"Udělat z dítěte zloděje...," napsala hraběnka Cagliostrová. Jestli to je skutečně Félicien, koho předurčila k této dráze, skutečně se jí to povedlo! Félicien kradl. Félicien loupil. A jak mistrovsky! Žádný zbytečný pohyb. Naprostá chladnokrevnost a metodičnost. Dokonalý instinkt. Ani Arsene Lupin by to neprovedl lépe.

Když vyprázdnil kazetu, přesvědčil se, že nemá dvojí dno a že v trezoru už jiná skříňka není. Potom zavřel trezor. Raoul se zatím schoval do šatny mezi kabáty, aby se náhodou s mladíkem nesrazil. Félicien neměl žádné podezření. Vzdálil se naprosto klidně a neměl ani tušení, že byl celou dobu pozorován.

Přešel dvůr, vyšel na ulici a zavřel horní i spodní zámek na dva západy.

Teď se Raoul mohl vrátit do pracovny. Félicienova jistota přesvědčila i jeho, a tak se pohodlně usadil v křesle a začal přemýšlet.

"Udělat z dítěte zloděje." Ano, vůle hraběnky Cagliostrové se naplnila. Félicien kradl a navíc ještě před očima svého otce. To je skutečně strašná pomsta!

Ano, strašná, řekl si Raoul. Ovšem pouze v případě, že je to opravdu můj syn. Ale mohu vůbec připustit, že můj syn je zloděj? No tak, Lupine, buď k sobě naprosto upřímný. Nikdo tě neposlouchá. Nemusíš hrát žádnou komedii. Tak tedy, kdybys byl na dně své duše jedinou vteřinu přesvědčený o tom, že tenhle obyčejný lupič je tvůj syn, copak bys netrpěl jako zvíře? Trpěl, že? No, a ty jsi netrpěl ani trošičku, když jsi viděl, jak tu Félicien vybírá trezor. Z toho plyne, že Félicien není tvůj syn. To je jasné jak průzračná voda z horské studánky. Ať se mi někdo odváží dokazovat opak! Prosím, Féliciene, račte si laskavě posloužit. Můžete krást, jak je ctěná libost, mně je to úplně jedno.

A dodal nahlas:

"Teď si tu otázku můžu položit jinak..."

Ale to už Raoul neudělal. Měl jiné věci na práci než plané mudrování. Chtěl prohledat zásuvky psacího stolu.

Čistě a bez námahy otevřel zámky a pomyslel si ironicky, že když se sám hrabe v cizích zásuvkách, nemá vůči lupičskému povolání takovou averzi, jakou pociťuje, když tuto činnost vykonává někdo jiný.

Nyní bylo žádoucí, aby uspěl a našel něco důležitého. Povedlo se to. Nález ho naprosto uspokojil.

V jedné krabici umístěné až na dně tajné zásuvky našel dva tucty dopisů psaným ženských písmem. Ty dopisy byly nepodepsané, ale podle jistých detailů bylo nade vši pochybnost, že je psala Elisabetina a Rolandina matka a že, přes veškeré zdání, byla paní Gaverelová svému muži věrná ještě v době roztržky mezi svým manželem a bratrancem Dugrivalem.

Až později měl její muž právo ji podezírat, jak se dalo vysoudit ze zahalených narážek a něžnějšího tónu dopisů, z toho, že darovala lásku jinému muži. Bylo nad slunce jasnější, že Georges Dugrival mohl být pouze otcem Rolandy. Nikdo to však nevěděl a neměl nejmenší právo to tvrdit. Ani Rolanda neznala tajemství svého původu a neměla se to nikdy dovědět. Její matka to několikrát v dopisech zdůrazňovala: "Snažně vás prosím, ať se nikdy nic nedoví..."

Raoul tak dlouho meditoval nad svým nálezem, že náhle už bylo pozdě a on nemohl vyjít z domu stejnou cestou, jakou přišel, a musel čekat, až bude tma.

K sedmé hodině vystoupal po čtyřech schodech, které vedly do přízemí domu. Nejdřív se octl ve velkém temném salónu se spuštěnými záclonami, přes nábytek a klavír byly natažené přehozy. Potom následovala hala se širokým schodištěm, odkud viděl oválným oknem do domovnické lóže.

K osmé hodině nastal v domě ruch. Po schodech sešli dolů dva pánové. Sluha běžel pro lékaře, který okamžitě přišel a než vyběhl po schodech nahoru, prohodil s těmi dvěma pány několik slov.

Ti dva byli oblečení dost chudě. Nejdřív se polohlasně bavili s domovníkem, pak se usadili v hale blízko pootevřených dveří do salónu a šeptali si. Raoul zaslechl pár slov. Byli to Dugrivalovi bratranci. Bavili se o zdravotním stavu nemocného. Shodovali se na tom, že nemocnému zbývá tak týden, nejvýš dva týdny života. Také se zmínili o úřední pečeti, kterou budou muset připevnit na dveře pracovny v zadním traktu vzhledem "ke kazetě na šperky zavřené v trezoru, kde jsou diamanty nesmírné ceny".

Objevil se lékař. Zatímco si oba bratranci brali ve vedlejší místnosti klobouky, aby mohli lékaře doprovodit, vyšel ze salónu Raoul. Choval se jako rodinný přítel, stiskl ruku lékaři. Domovník jim ze své lóže otevřel hlavní dveře a Raoul klidně opustil dům.

V deset hodin odjížděl z Caen. Na cestě ho překvapila strašná bouřka s přívaly deště. Přespal v Lisieux a přes most v Pecqu u Saint-Germain jel až dost pozdě dopoledne.

Hlídkoval tam jeho šofér.

"Co se děje? Nějaké novinky?" zeptal se Raoul.

Šofér k němu rychle nasedl:

"Ano, šéfe, měl jsem strach, abyste se nevracel jinou cestou."

"Tak povídej."

"Inspektor Goussot dělal dnes ráno prohlídku."

"U mne? V Clair-Logis? A proč to proboha dělá?"

"Ne, u vás ne, v pavilónu..."

"U Féliciena? On byl doma?"

"Ano, vrátil se včera večer. Prohledali to tam za jeho přítomnosti."

"A našli něco?"

"To nevím."

"Odvedli ho s sebou?"

"Ne. Ale vilu hlídají. Félicien nesmí vycházet. I personál musí žádat policisty o povolení vyjít ven. Já jsem něco takového čekal a vypařil jsem se před tím zákazem."

"Mě se celá tahle záležitost netýká?"

"Ale týká."

"Mají zatykač? Nebo předvolání?"

"To nevím... V každém případě má Goussot jakýsi papír z prefektury, kde se o vás mluví. Čeká na váš návrat."

"K čertu! To jsi udělal moc dobře, žes tu na mne počkal. Žádný strach, že bych se nechal lapit do pasti."

Pak procedil mezi zuby:

"Co mi může chtít? Zatknout mě? Ne, ne... to by se oni neodvážili. Ale můžou... můžou mi udělat domovní prohlídku... A co pak?"

Za chvilku rozhodl:

"Vrať se domů. Já se ani nehnu z našeho domu v Ranelaghu až do zítřka do rána. Odpoledne ti zavolám."

"Ale co Goussot? A jeho lidé...?"

"Jestli do téhle chvíle neodjeli, všechno je ztracené. Musíte se z toho nějak dostat. Ještě něco. Co Faustina?"

"Mluvili o ní... Myslím, že za ní pojedou na kliniku."

"Ale ale, to vypadá vážně... Tak teď zmiz."

Šofér odjel. Raoul se vyhnul hlavní silnici a Vésinetu a udělal si zajížďku téměř až k ostrůvku v Croissy-sur-Seine a pak dojel až do Chatou.

Z pošty telefonoval na kliniku:

"Je tam slečna Faustina, prosím?"

"Kdo volá?"

Musel udat své jméno:

"Pan d'Averny."

Zavolali mladou ženu.

"To jste vy, Faustino? Tady d'Averny... Hrozí vám nebezpečí... Věřte mi... Chtějí vás dát do chládku. Zaplaťte hotel a přijeďte za mnou do Chatou. Počkám na vás na cestě do Croissy. Nespěchejte. Máte dost času."

Neodpověděla, ale o třicet minut později se objevila u Raoula se zavazadlem v ruce.

Beze slova uháněli k Bougivalu a Malmaisonu. V Neuilly se jí zeptal:

"Kde vás mám vyložit?"

"U Maillotské brány."

"Jako adresa je to trošku nepřesné," zažertoval. "Pořád mi ještě nevěříte?"

"Ne."

"Taková pitomost! Všechny průšvihy pocházejí z té vaší nedůvěry ke mně. K čemu je to dobré? Myslíte, že mi to zabránilo v tom, abych vás včera nepozoroval při jídle v hotelu v Caen a pak nesledoval Féliciena, jak krade v Dugrivalově domě? A myslíte si, že kdybych chtěl, neuspěl bych u vás, Faustino, a nedostal od vás to, co jsem si nikdy nepřestal přát? Tak sbohem, má drahá."

Raoul odjel do jednoho ze svých hnízd v Paříži, do Ranelaghu, a po snídani prospal celý den a celou noc.

Nazítří ráno se vydal na prefekturu a poslal svou navštívenku panu Rousselainovi, vyšetřujícímu soudci.

Byla středa 15. září.

Rolanda a Jerome se měli brát příští sobotu.

V SVATBA?

I když uběhlo několik minut, než Raoula uvedli do pracovny vyšetřujícího soudce, všiml si Raoul stop překvapení, které ještě nestačily zmizet z tváře pana Rousselaina. Jak je možné, že se pan d'Averny sám a dobrovolně vydává do rukou spravedlnosti? Soudce se z toho nemohl vzpamatovat.

Raoul mu podal ruku. Zaražený pan Rousselain mu ji stiskl.

"Tak tomu se tedy říká donucovací akce," smál se Raoul.

A protože se soudce usmíval, dodal:

"Ostatně to je hlavní rys celého našeho dobrodružství. Chtějí vás donutit, abyste ještě jednou zatkl Féliciena Charlese. A dnes vás dokonce chtějí donutit, abyste vystoupil i proti mně."

"Proti vám?" podivil se soudce.

"Ale jistě! Dověděl jsem se, že pan Goussot má v kapse zatykač, který se mě po čertech týká."

"Snad jen soudní obsílku."

"I to je přehnané, pane vyšetřující soudce. V mém případě postačí přece zvednout telefon a říci: "Milý pane, potřeboval bych, abyste mi něco objasnil." Já okamžitě přiběhnu. Jsem tady, vidíte? V čem vám tedy mohu být užitečný?"

Pan Rousselain se už vzpamatoval. Tenhle ďábelský chlapík ho vlastně bavil. Několika slovy se dokázal představit v roli spolupracovníka. Poslal pryč svého písaře s prosbou, aby mu od soudní policie přivedl člověka, s kterým potřebuje nutně mluvit. Potom se obrátil znovu k Raoulovi a řekl lehkým tónem:

"V čem mi můžete být užitečný? Ale proboha, to je jednoduché. V tom, že mi řeknete, co víte."

"Část toho vám řeknu dnes a zbytek v sobotu nebo v neděli. Ale do té doby ať mě nechají na pokoji a dovolí mi v klidu pracovat."

"Ale vždyť už celé dva měsíce pracujete v klidu a děláte si, co chcete, pane d'Averny. Pohráváte si s fakty, matete vyšetřování, jednou necháte zatknout Féliciena, potom ho nahradíte Thomasem Le Boucem... To vám nestačí?"

"Ne, dejte mi ještě tři dny."

"Uvidíme. Nejdřív si popovídejme o Félicienu Charlesovi. Včera ráno jsem poslal inspektora Goussota do Clair-Logis, aby vás ke mně předvolal. Goussot vás nenašel doma, a tak využil své návštěvy u vás a udělal novou prohlídku u Féliciena Charlese. A v jedné šikovné skrýši objevil něco moc zajímavého, dva předměty. Nůž a list pily. Takže jsme mohli usoudit, že ten nůž..."

"Promiňte, že vás přerušuji, pane soudce," pravil Raoul, "ale nepřišel jsem proto, abych obhajoval Féliciena Charlese."

"A koho tedy chráníte?"

"Sebe. Ano, sebe, protože se mi zdá, že mi něco vyčítáte. Ty výčitky jsou pouze součástí skutečné obžaloby. Cítím, že to tak je, a chtěl bych vědět, z čeho mě vlastně viníte."

Pan Rousselain se bavil.

"Pořád jste stejný fantasta, pane d'Averny. A navíc, já už dávno nejsem pánem našeho rozhovoru. Jste jím vy... Tak prosím, ptejte se, co vám mohu říci?"

"Chci vědět, co proti mně máte."

"Budiž," řekl krátce pan Rousselain. "Tak tedy: veškeré zápletky celé záležitosti, vývoj celého mého pátrání, všechna prohlášení Thomase Le Bouca mě vedou k jednoznačnému dojmu - ne, to slovo není přesné - vedou mě k nezvratnému přesvědčení, že v jistém směru, který ještě nedokážu přesně formulovat, jste do celého případu přímo zapleten. A teď si dovolím položit vám otázku: mýlím se?"

"Odpovím vám se stejnou upřímností: ne, nemýlíte se. Ale přitom pracuji pro vás."

"Tím, že mi podrážíte nohy?"

"Například?"

"To vy jste zinscenoval zatčení Thomase Le Bouca a naučil jste ho, jak má vypovídat. Je to tak?"

"Přiznávám."

"Proč?"

"Chtěl jsem osvobodit Féliciena."

"Z jakého důvodu?"

"Chtěl jsem poznat roli, jakou hraje v tomto případu a kterou spravedlnost nedokáže odhalit."

"Teď už ji znáte?"

"Budu ji znát v sobotu nebo v neděli pod podmínkou, že mě necháte svobodně jednat."

"To vám nemohu slíbit, protože jednáte proti mým zájmům."

"Máte ještě jiný příklad?"

"Ano, ze včerejška."

"Který?"

"Máme veškeré důvody domnívat se, že slečna Faustina, kterou jste umístil na klinice, aby tam ošetřovala Simona Lorienta, byla milenkou zmíněného Simona Lorienta. Mýlím se?"

"Nikoli."

"Goussot se včera vydal na kliniku, aby se jí na něco zeptal. Zmizela! Hned po telefonátu s panem d'Averny. Goussot utíkal do jejího penziónu. Zmizela! V půl jedné nasedla do jakéhosi automobilu. Předpokládám, že do vašeho."

"Do mého."

V tuto chvíli někdo zaklepal na dveře pracovny pana Rousselaina a ten zvolal:

"Vstupte."

Vstoupil statný mladík obdařený přímo herkulovskou postavou.

"Poslal jste pro mne, pane vyšetřující soudce?"

"Ano, chci po vás jakousi informaci. Ale nejprve vás představím: Mauléon, komisař soudní policie. Vy asi budete znát komisaře Mauléona, pane d'Averny?"

"Podle jména jistě. Komisař Mauléon byl zavilým nepřítelem slavného Arsena Lupina v případu poukázek ministerstva národní obrany."5

"A vy, Mauléone," pokračoval pan Rousselain, "znáte pana d'Avernyho?"

Mauléon mlčel jako zařezaný a nespouštěl oči z Raoula. Nakonec se prudce pohnul a vyrazil ze sebe:

"Ale je to tak... je to tak... ksakru, to je přece..."

Vyšetřující soudce ho vzal za paži a odtáhl stranou. Tam spolu asi minutu nebo dvě vzrušeně hovořili, potom pan Rousselain otevřel dveře a řekl:

"Zůstaňte na chodbě, Mauléone. A zavolejte si ještě pár kolegů, ať vám není smutno. V každém případě o tom mlčte! Nikomu ani slovo!"

Vrátil se a začal živě přecházet po místnosti, jeho bříško nedskakovalo na krátkých nožkách a dobrácký obličej byl celý křečovitý.

Raoul se na něj díval a přemítal:

Tak je to tady. Odhalili mě. V hloubi duše, i když zrovna moc nestojí o slávu, je stejně potěšený, že bude moci chytit slavného Lupina... Taková sláva! Ale troufne si vzít to na sebe? Přece jenom je to risk!

Ovšem jestli se rozhodne, že podepíše zatykač, nikdo na světě mu v tom nezabrání. Nikdo!

Pan Rousselain ztěžka dosedl, zaklepal na stůl nožem na papír a pronesl chraplavým hlasem, v němž se chvělo vzrušení:

"A co mi nabízíte výměnou?"

"Výměnou za co?"

"Nechte těch vytáček, pane d'Averny. Prosím vás o to. Víte velice dobře, o čem mluvím."

Raoul věděl samozřejmě dobře, co znamená ta výměna a v čem spočívá obchod, který mu pan Rousselain nabízí. Když pan Rousselain zopakoval otázku, pravil rázně:

"Co vám nabízím? Jméno osoby nebo osob, jež nařízly dva sloupky podpírající schůdky do vody a způsobily tak smrt Elisabety Gaverelové, a jméno toho, který napadl, vlastně zabil Simona Lorienta."

"Tady je pero a papír. Napište ta jména."

"Za tři dny."

"Proč ten odklad?"

"Protože v těch třech dnech se stane něco, co mi dovolí ujistit se v jednom nebo druhém smyslu."

"Váháte tedy mezi dvěma viníky?"

"Ano."

"Mezi kterými? Nemáte právo mlčet. Mluvte."

"Viníkem je buď Félicien Charles..., nebo..."

"Nebo?"

"Nebo párek Jerome a Rolanda."

"Ó", vydechl pan Rousselain v šoku. "Co to říkáte? A co se má vlastně tak významného stát?"

"V sobotu ráno má být svatba. Svatba Rolandy a Jeroma."

"Ale ta svatba přece nemá žádný vztah..."

"Ale ano. Myslím, že ta svatba je nemožná a že k ní nemůže dojít, jestli je Félicien vinen."

"Proč?"

"Protože miluje Rolandu jako šílenec. Nikdy by nepřipustil, aby žena, kvůli níž se dopustil dvou zločinů a kterou už jednou unesl, patřila jinému... jinému, kterého už jednou málem zabil... Vzpomeňte si na tu noc... A pak je tu ještě něco jiného než láska."

"A to?"

"Peníze. Rolanda brzy zdědí značné jmění, které jí odkáže jeden strýc - vlastně její pravý otec. A on to ví."

"Co jestli připustí ten sňatek?"

"V tom případě se v něm mýlím a viníky jsou ti, kteří mají z obou zločinů zisk. Rolanda a Jerome."

"A Faustina? Jaká je její role?"

"To nevím," přiznal Raoul. "Ale vím jedno, Faustina žije jen pro svoji pomstu. Chce pomstít vraždu Simona Lorienta. Jestliže se pořád točí kolem tria Félicien, Rolanda, Jerome, musí instinktivně cítit, že viník je mezi nimi. Félicien, Rolanda, Jerome... Nehledejme nikde jinde! Neříkám vám, že jinak už je všechno jasné! Ne, ještě je tu spousta zdánlivě nevysvětlitelných věcí, které se objasní až postupně. Ale v každém případě jen já dokážu rozmotat celou záhadu. Jestli se do toho zamíchá spravedlnost, všechno je ztraceno."

"Pročpak? Stopa, na kterou jste nás přivedl..."

"Ta stopa vás může vést jen k podezření, nikoli k jistotě. Pravda je tady, v mém mozku, tam jsou všechny prvky provázány. Beze mne budete zase jen tápat a střílet naprázdno, jak to konečně děláte celé dva měsíce,"

Pan Rousselain váhal. Raoul k němu přistoupil a řekl přátelsky:

"Neuvažujte příliš, pane vyšetřující soudce. Jsou jistá rozhodnutí, jejichž následky si musíte uvědomit ještě před tím, než je učiníte."

Pan Rousselain odsekl:

"Vyšetřující soudce je absolutním pánem svých rozhodnutí, pane d'Averny."

"Ano, ale někdy se stává, že před tím, než je učiní, musí někoho uvědomit."

"Koho?"

Raoul neodpověděl. Pan Rousselain vypadal značně vzrušeně. Znovu se vydal na svou skákavou procházku místností. Bylo zřejmé, že nechce příliš riskovat a vzít na sebe tak nejistý podnik.

Nakonec šel ke dveřím a otevřel je. Raoul tak mohl zahlédnout komisaře Mauléona hlídkujícího na chodbě s půltuctem kolegů.

Pan Rousselain se upokojil. Raoul byl dobře střežen... Vyšel z místnosti.

Raoul d'Averny zůstal sám.

V jednu chvíli pootevřel opatrně dveře. Mauléon se okamžitě přiblížil. Raoul mu laskavě pokynul a zavřel dveře komisařovi před nosem.

Uběhlo deset minut. Ne víc. Rozhodnutí vysoce postavených nadřízených nebo nadřízeného muselo být kategorické, protože se pan Rousselain vrátil do pracovny se zamračenou tváří, což pro něj nebylo typické. Začal:

"Tedy..."

"Tedy do soboty nic nepodnikat," řekl Raoul se smíchem.

"Přesto je ale Félicien Charles víc než podezřelý..."

"Beru si ho na starost. Jestli se o něco pokusí, vydám vám ho s nohama i rukama svázanýma. Jestli vám do soboty do jedenácti hodin nezavolám, znamená to, že se svatba konala. V tom případě..."

"V tom případě...?"

"Přijedte nazítří kolem půl desáté ráno ke Clair-Logis. Bude neděle, tedy volno. Popovídáme si. A jestli vás budu

moci pozvat na oběd..."

Pan Rousselain pokrčil rameny a zabručel:

"Přivedu Goussota a jeho muže."

"Jak chcete. Ale je to úplně zbytečné," pravil Raoul se smíchem. "Vydávám zboží vždycky jen dobře zabalené a převážené. Ještě na něco bych zapomněl. Dejte mi laskavě pár řádek pro Goussota, aby zastavil do té doby všechny své operace ve Vésinetu. Koncem týdne tam musí být klid."

Přemožený Rousselain vzal list papíru.

"To je zbytečné," řekl Raoul. "Dovolil jsem si ten dopis napsat. Stačí jen, když ho podepíšete... Tady je."

Tentokrát se Rousselainova špatná nálada už definitivně rozplynula. Od srdce se zasmál. Ale místo podpisu zvedl telefon a s Goussotem si promluvil. Potom doprovodil Raoula d'Avernyho až na konec chodby. Raoul míjel Mauléona a jeho druhy svou pružnou chůzí pohupuje se na špičkách a mile se jim uklonil.

Ve čtvrtek a v pátek Raoul ani Félicien neopustili zdi lemující Clair-Logis. Působili dojmem, že je nic z toho, co se dělo venku, vůbec nezajímá, a že ani nestojí o to, aby mohli prožívat něco jiného, než co je čekalo uvnitř.

Setkávali se často, ale mluvili spolu jen o práci, o přestavbě a o zařízení vily. V hovorech ani nezavadili o události včerejších nebo budoucích dní. Policejní prohlídky, hrozba policie, nečekaná svoboda, blížící se sňatek Rolandy a Jeroma... to všechno jako by ani neexistovalo.

Raoul na to skutečně příliš nemyslel. Fakta v celé jejich nahotě a brutalitě nebo v jejich tajemství pro něj ztratila veškerý význam. V jeho mysli se celá situace utvářela jen pod aspektem psychologickým, jen tak mohl pochopit charakter tří účastníků dramatu a rozplést záhadu celého případu.

Už dva měsíce sledoval Félicienův život zblízka. Přesto stále nemohl proniknout do tajemství jeho skrytých činů, neznal jeho myšlenky a instinkty. Co vlastně věděl o skutečné duši Rolandy a Jeroma? Byly to vzdálené osoby ztrácející se v mlze jako přeludy.

Raoul mluvil se soudcem Rousselainem s jistotou, kterou vkládal do svých slov vždycky, když byl nerozhodný, a pan Rousselain ustoupil této jistotě jako všichni, kteří podléhali síle Raoulovy osobnosti. Ale v hloubi své duše dobře věděl, že má pouze intuici, kterou mohou potvrdit jen události kolem svatby Jeroma a Rolandy.

Až do posledního okamžiku vypadal Félicien naprosto lhostejně. Samozřejmě, pokus o Rolandin únos mu zavřel dveře vily Clématites a nesměl se zúčastnit ani obřadu na radnici, ani v kostele. V sobotu ráno se však na jeho obličeji neobjevila sebemenší známka vzrušení, ani sval se nepohnul v jeho tváři, když se rozezněly kostelní zvony. A přesto byl všemu konec. Rolanda mu unikala. Nesla jméno jiného. Její prst už zdobil snubní prsten.

Přetvařoval se? Nebo se tak dokonale dokázal ovládat? Nebo snad potlačil svou lásku? Raoul ho bedlivě pozoroval a nedospěl k žádné jistotě. Mladík se věnoval obvyklým činnostem a pracoval na výzdobě domu se stejnou pílí jako jindy, jako by nic nerušilo jeho klid.

Celé odpoledne proběhlo v klidné atmosféře krásného zářijového dne, kdy sem tam nějaký suchý list spadl ze stromu a tiše se snášel k zemi.

Celý den a celý večer vedl Raoul v duchu monolog.

Tak ty tedy netrpíš? Ty nemyslíš na to, co se odehraje v nejbližších hodinách? Jakže! Žena, kterou miluješ, bude patřit jinému a tobě to nevadí? Tak proč jsi ji tedy unesl?

Setmělo se. Jakmile tma zhoustla - a byla zrovna temná, teplá noc plná tajemství - vyšel Raoul pokradmu z Clair-Logis garáží, obešel celý dům a schoval se u branky. Hlavou mu táhly bouřlivé myšlenky. Představoval si Féliciena v Caen u Georgese Dugrivala, jak klečí před trezorem a vybírá diamanty z kazety na šperky. Připomněl si souboj Féliciena s Jeromem Helmasem před Rolandinýma očima a vybavil si její hlas: "Zabije ho." A také si připomněl záhadné chování Faustiny. Co se vlastně stalo s Faustinou? Chyběla v tomto dramatu, které se hrálo ve čtyřech osobách. Copak byla Faustina ženou, jež by odmítla roli vedoucí možná k pomstě, kterou si přála?

Někde odbíjely hodiny desátou. Raoul věděl od sluhů, že z jihu přijel Rolandě na svatbu strýc Filip Gaverel i se synem a snachou. Félicien to musel vědět také. Rodinná večeře byla u konce. Ve vile Clématites už byli jen dva manželé. Bude Félicien rezignovat? Nezasáhne, neutká se s protivníkem, nepokusí se získat Rolandu?

Hodiny odbily čtvrt, potom půl...

Raoul, schovaný za jedním stromem, zaslechl zachrastění písku na cestičce aleje. Blížily se opatrné, pomalé kroky. Někdo tiše otevřel a zase zavřel branku.

Kdosi se přibližoval. Byla to silueta Féliciena Charlese.

Když byl kousek od stromu, kde se skrýval Raoul, a Raoul si byl jistý, že ho nemůže vidět, skočil na něj a povalil ho.

Zápas nebyl dlouhý. Přepadený nečekaně, ze zálohy, nedokázal Félicien dlouho odolávat. Závoj z pevné látky mu omotal hlavu. Provazy ho pevně svázaly.

Raoul ho vzal do náručí, odnesl ho až do Clair-Logis a přivázal ho jinými provazy k jednomu sloupu v hale. Hodil přes něj závěs, který ještě upevnil jeho pouta, a nechal ho tam nehybného, neschopného učinit jediný pohyb.

Teď mohl jednat sám.

Jeden ze čtyř, řekl si.

VI NENÁVIST

Raoul předvídal, že vývoj událostí ho jednoho dne přinutí k noční návštěvě vily Clématites, a proto se již dlouho předem na tuto výpravu připravoval. Opatřil si klíč od zeleninové zahrádky, která lemovala zahradu Orangerie zprava. Kromě toho si poznamenal rozmístění kovových skob od laťové konstrukce, po níž se na boční straně vily popínaly ovocné stromy.

Nyní tedy bez námahy pronikl do zahrady, obešel rybník před Orangerií, přičemž si všiml, že všechna okna v domě

jsou zhasnutá, a dostal se až k vile Clématites. V jídelně a v místnosti nad ní byla tma. V salónu v přízemí se svítilo, ale nikdo tam nebyl. Rolanda s manželem dleli patrně v horních pokojích, jejichž okna zářila do tmy. Byl tam Rolandin pokoj, budoár a na druhé straně schodiště prostorná místnost zařízená teď - jak Raoul věděl - pro novomanžele, a potom ještě bývalý byt Elisabety.

Raoul hmatal po zdi, lehce našel kovové skoby od laťoví, vylezl po nich a bez přílišné námahy se dostal až do rohové místnosti, tedy do koupelny. Po římse se vyhoupl na balkón u budoáru. Okenice budoáru byly jen přivřené a okno pootevřené. Uviděl Rolandu. Seděla v křesle zády k němu. Už si svlékla svatební šaty a měla na sobě noční košili a přes ramena mušelínový šál.

Jerome, velmi elegantní ve svém domácím obleku, přecházel po místnosti. Nemluvili.

Tak a jsme u cíle, řekl si Raoul. Opona se zvedla.

Jen málokdy během svého dobrodružného života očekával tak nedočkavě, téměř vášnivě až bolestně první slova, která si tihle dva spolu vymění. Už brzy bude vědět, co se v nich odehrává, pozná jejich skutečný vztah a tajemství jejich životů. Konečně se dozví to, co doposud pouze tušil.

Po dosti dlouhé době se Jerome zastavil před Rolandou a zeptal se:

"Jak je ti?"

"Už líp."

"Tak proč, Rolando?"

"Na co se ptáš?"

"Proč jsi za mnou nepřišla tam... do našeho pokoje?"

"Buď ještě chvíli trpělivý," zamumlala. "Musím se úplně vzpamatovat."

Po chvilce se posadil, opřel se lokty o kolena a s očima upřenýma na její tvář pronesl:

"To je zvláštní. Jsme manželé a já ještě pořád nechápu..."

"Co nechápeš?"

"Naše manželství... Všechno se odehrálo za tak zvláštních okolností... Přátelství se změnilo v lásku tak rychle, že jsem si toho ani nevšiml... Když jsem tě žádal o ruku, chvěl jsem se hrůzou, byl jsem přesvědčený, že mě odmítneš... A od té doby tě miluju tak, že se to nedá vypovědět... jako bych tě tehdy, když jsem ti svou lásku nabízel, vůbec nemiloval."

A dodal tišeji:

"Teď ti nevyznávám lásku... Říkám ti to, protože musím, a cítím přitom jakousi úzkost, kterou si neumím vysvětlit."

Čekal, co mu na to odpoví, ale nedočkal se. Chtěl pokračovat, ale najednou se otočil a nastavil ucho k vedlejší místnosti.

"Zdá se mi, že jsem něco zaslechl... v tvém pokoji."

"Ale ne!"

"Ano, nějaký hluk..."

"To není možné, služebnictvo spí v druhém křídle úplně pod střechou."

"Ale ano... ano... jen poslouchej."

Zvedl se, ale předešla ho, strčila hlavu do svého pokoje, zamkla dveře a vytáhla klíč:

"Nikdo tam není. Ostatně, kdo by tam mohl být?"

Chvilku přemítal a pak řekl:

"Nikdy jsi nechtěla, abych vstoupil do tvého pokoje..."

"Ne. Je to můj dívčí pokoj."

"A co dál?"

Unaveně se posadila. Poklekl k ní a dlouze se na ni díval. Potom ji velmi jemně vzal za ruku a pomaloučku se skláněl k její nahé paži. Ale ve chvíli, kdy se jeho rty už málem dotýkaly Rolandiny pleti, prudce se zvedla.

"Ne... ne... to nesmíš..."

Zůstali stát proti sobě a dívali se na sebe. Jerome se snažil proniknout do dívčiny duše, která mu stále unikala. Ovládl se a řekl tichým, něžným hlasem:

"Uklidni se, Rolando. Od rána nejsi ve své kůži, ještě ses nevzpamatovala z té příhody. Ale přece jsme si všechno předem domluvili! Řekl jsem ti, jaké bylo přání, vůle mé matky... Vzpomeň si... Má matka nebyla bohatá, nechala mi jen zásnubní prsten, který nikdy nechtěla prodat, a vždycky mi říkala: "Až se oženíš, udělej to se svou ženou tak, jako tvůj otec se mnou... navlékni jí ho na prst až po návratu z kostela na její snubní prsten..." Věděla jsi to... domluvili jsme se na tom. A potom... potom... omdlela jsi, když jsem ti ten prsten chtěl navléknout..."

Pronesla pomalu:

"To byla shoda okolností... vzrušení... únava..."

"Ale... přijmeš ho ode mne?"

Natáhla ruku. Na jednom z prstů svítil snubní prsten a vedle něj krásný diamant zasazený ve zlatě.

"Snubní prsten a prsten mé matky," řekl s úsměvem. "Snubní prsten, který jsem vybral já, vedle prstenu mé matky... dal jsem ti ho... A ta ruka, Rolando, ta ruka mi patří... vložila jsi ji do mé ruky, když jsem tě o ni požádal..."

"Ne," řekla.

"Jak to že ne? Ty jsi nevložila svou ruku do mé?"

"Ne." Zeptal ses mě prostě: "Mohu doufat, že se jednoho dne za mne provdáte?"

"A ty jsi odpověděla - ano."

"Odpověděla jsem - ano, ale nikdy jsem ti nepodala ruku."

Stáli těsně proti sobě. Jerome zašeptal:

"Co to má znamenat? Už dříve se mi zdálo, že se ke mně někdy chováš jako cizinka... ale dnes večer, dnes večer... jsi

mi ještě vzdálenější. Jak to?"

Začínal se ho zmocňovat hněv.

"Podívej... asi si musíme něco vysvětlit... Rolando, ty máš na ruce snubní prsten a prsten po mé matce, podej mi tu ruku... mám na ni právo... mám právo ji políbit."

"Ne."

"Cože? Ale to je něco nepředstavitelného!"

"Copak už jsi ji někdy políbil? Copak jsem ti dovolila, aby ses jí dotkl? Aby ses dotkl mých rtů, mých tváří, čela, mých vlasů?"

"Ne... to jistě ne..." odpověděl. "Ale řekla jsi mi, že máš k tomu důvod. Že to bylo kvůli Elisabetě... Kvůli vzpomínce na ni. Ta vzpomínka byla tak živá, že jsi ze studu nechtěla... nechtěla jsi, abych se tě dotýkal, abych tě laskal... Pochopil jsem to... dokonce jsem to oceňoval. Ale teď..."

"Co se změnilo?"

"Teď jsi, Rolando, moje žena."

"No a?"

Vypadal užasle a pravil rozechvěle:

"Takže ty bys chtěla... Jak si to vlastně představuješ?"

Vážně odpověděla:

"Myslíš, že bych mohla připustit... v tomto domě... kde žila... kde jsi ji miloval?"

Rozzlobil se:

"Tak jeďme pryč! Pojedeme, kam budeš chtít. Ale opakuju ti znovu, jsi moje žena, budeš moje žena!"

"Ne."

"Jak to že ne?"

"Ne v tom smyslu, jak si představuješ."

Prudce ji uchopil kolem krku a hledal její rty. Odstrčila ho s nevídanou energií a křičela:

"Ne... ne... nedotýkej se mě... nechci..."

Znovu ji chtěl obejmout, ale okamžitě se přesvědčil, že je schopná odporovat mu nečekanou silou a že ji nedokáže přemoci. Celý se chvěl.

"Je v tom něco jiného, že? Kdyby šlo jen o tvé vzpomínky, nechovala by ses takhle. Je v tom něco jiného!"

"Je v tom spousta jiných věcí... ale jedna z nich je hlavní."

"Která?"

"Miluji jiného muže. A jestli dosud nebyl mým milencem, je to jen proto, že si mě váží."

Vmetla mu svoji odpověď do tváře, aniž sklopila oči, tón jejího hlasu prozrazoval aroganci rovnající se výzvě. Jako když muž hodí jinému muži do tváře rukavici.

Usmíval se se stisknutými rty.

"Proč lžeš? Copak bych tomu mohl věřit, Rolando?"

"Opakuji ti, Jerome, že miluji jiného muže a že ho miluji nade všechno."

"Mlč! Mlč!" křičel, najednou zlostí bez sebe, dokonce jí hrozil pěstmi. "Mlč! Vím, že lžeš, že mě chceš rozčílit, nevím, proč to děláš... Ale povedlo se ti to... ztrácím hlavu. Rolando!"

Dupal nohama a mával rukama jako blázen. Pak se k ní znovu obrátil.

"Znám tě, Rolando. Kdyby to byla pravda, neměla bys na prstě ten prsten."

Sundala si prsten po Jeromově matce (který jí Jerome před chvilkou nevlékl) a odhodila ho.

Hrubě jí zatřásl.

"Ale to je obludné! Co to děláš? Svůj snubní prsten teď odhodíš také? Ten prstýnek, který jsi přijala? Který jsem ti navlékl na prst?"

"Který mi navlékl jiný muž. Tenhle prstýnek není od tebe."

"Lžeš! Zase lžeš! Jsou na něm vyryta naše jména: Rolanda a Jerome."

"Nejsou," odpověděla. "Je to jiný prstýnek a jsou na něm jiná jména.

"Lžeš!"

"Jiná jména... Rolanda a Félicien."

Vrhl se k ní, hrubě ji uchopil za ruku a strhl jí z prstu zlatý kroužek. Divoce si ho prohlížel.

"Rolanda... Félicien..." vzdychl.

Ještě pořád se bránil uvěřit té strašné skutečnosti, nechtěl připustit hroznou pravdu.

Řekl potichu.

"Ale to je šílenství... Proč sis mě tedy vzala...? Protože ty jsi moje žena. Nikdo to nemůže změnit... jsi má žena... Mám na tebe právo... Tohle je naše svatební noc... A já jsem tady doma... jsem doma... se svou ženou..."

Odpověděla klidným hlasem plným zášti:

"Nejsi tu doma... A není to naše svatební noc... Jsi tady cizinec... nepřítel... A až pronesu jistá slova, odejdeš."

"Já? Proč bych odcházel?" zvolal. "Ty jsi blázen!"

"Odejdeš, abys udělal místo tomu druhému, tomu, jemuž patřím a který je tu doma."

"Jen ať sem přijde!" vykřikl. "Jen ať se odváží se tu objevit!"

"Už přišel, Jerome. A přišel i večer toho dne, kdy zemřela Elisabeta... Plakala jsem v jeho náručí... byla jsem tak nešťastná, že jsem se mu vyznala ze své lásky k němu. A pak se sem vrátil ještě dvakrát... I teď je tady, Jerome, je v mém pokoji, který bude i jeho... Před chvilkou jsi ho slyšel přicházet... A už odtud neodejde. Tahle svatební noc patří jemu..."

Vrhl se ke dveřím, pokoušel se je otevřít nebo vyrazit.

"Nenamáhej se," řekla Rolanda s udivujícím klidem. "Mám klíč. Otevřu sama. Ale nejdřív ustup, ustup deset kroků zpátky..."

Neposlechl. Váhal. Dlouho bylo ticho. Raoul d'Averny pozoroval tuto tragickou scénu plnou nesmiřitelné nenávisti a současně ledového sebeovládání mladé ženy ze svého místa na balkóně, schovaný za pootevřenými okenicemi. Byl trochu zmaten a říkal si:

Jak může tvrdit s takovou jistotou, že je Félicien v tom pokoji? To je nemožné, vždyť jsem ho nechal pečlivě svázaného v Clair-Logis, není to ještě ani čtvrt hodiny...

Ale v této krizové situaci bylo veškeré rozumové uvažování zhola zbytečné. Všechno dění probíhalo zcela mimo logiku a rozechvělý Raoul mohl teď sledovat rozzuřeného mladíka: napadne Rolandu, vyrve jí klíč a vrhne se pak zuřivě na Féliciena?

Ale Rolanda na něj namířila malý revolver a opakovala:

"Deset kroků zpátky..."

Couvl. Rolanda, stále na něj míříc revolverem, odemkla dveře a otevřela je dokořán.

Objevil se Félicien. Félicien, kterého nechal Raoul svázaného v Clair-Logis...

Vyšel z místnosti a pravil s úsměvem:

"Vaše zbraň je zbytečná, Rolando. On se nebude bít, nemá čím, když je jen v domácím úboru. Ostatně nemá na to ani pomyšlení."

Félicien měl uvolněnější, nenucenější výraz než obyčejně. Raoul si všiml, že vypadá upřímněji, oči mu září a je klidný a vážný stejně jako Rolanda.

Ale jak to, že je tady? Jak se mohl osvobodit z mých pout? ptal se v duchu.

Félicien se shýbl, aby sebral z koberce prsten. Položil ho na toaletní stolek a pronesl záhadnou větu:

"Nikdy ho nesundávejte, Rolando, víte, že máte právo ho nosit."

Pak řekl Félicien Jeromovi:

"Rolanda si přála, abychom se setkali. Souhlasil jsem, protože ona má vždycky pravdu a my tři si musíme něco vysvětlit."

"My čtyři," řekla. "Elisabeta je tady s námi. Od své smrti mě Elisabeta nikdy neopustila. Neudělala jsem nic bez porady s ní. Už chápeš, co jsem chtěla, Jerome?"

Byl bledý, jeho tvář byla tvrdá a křečovitě stažená.

"Jestli jsi mi chtěla ublížit, podařilo se ti to, Rolando," řekl. "To manželství, v němž jsem doufal najít štěstí, bylo jen strašnou léčkou."

"Ano, byla to léčka. Od první vteřiny, kdy jsem začala tušit pravdu, myslela jsem na léčku, jež by se vyrovnala té, kterou jsi nastražil Elisabetě... a která byla smrtelná. Rozumíš mi, viď, rozumíš mi dobře?"

Trochu se k němu naklonila. Pořád se ovládala, ale nenávist a vztek v ní vřely.

"Ne," řekl, "nerozumím."

Vzala z krbu fotografii své sestry a prudce mu ji strčila k očím:

"Tak se na ni podívej! Podívej se! Byla to nejmilejší a nejněžnější žena na světě... Milovala tě a tys ji zabil. Ó, ty bídáku!"

Raoul d'Averny čekal toto obvinění od okamžiku, kdy se projevilo rozladění mezi Rolandou a Jeromem. Udivovalo ho však, že předtím ani na chvilinku nepřestal spojovat ty dva. Nikdy si nepřipustil, že by mohl být vinen pouze Jerome a že Rolanda by o ničem nevěděla. Rolanda hrála svou hru naprosto dokonale, když se jí podařilo oklamat pozorovatele Raoulova formátu. A jak by byl mohl prohlédnout léčku Jerome, ještě navíc zaslepený vášní?

Mladík se však dosud držel. Pokrčil rameny:

"Teď už je mi jasné, proč to děláš," řekl. "Chceš pomstít sestru a potřebuješ oběť. Viníš tedy mne. Ale jen jednu poznámku, Rolando. Zdá se mi, že my oba jsme na vlastní oči viděli tvou sestru, živou, v rukách jejího vraha, starého Barthélemyho... A ty víš, že jsem Barthélemyho vlastní rukou zastřelil, abych ji pomstil..."

Teď pokrčila rameny ona.

"Nehledej omluvy nebo vytáčky. To, co o tobě vím, co jsem se postupně dověděla, když jsem pátrala v tvé minulosti a pozorovala tě, mi stačí. Tvé přiznání není nutné. Podívej," dodala vytahujíc ze zásuvky svázaný sešit, "sem, do Elisabetina deníku jsem napsala pokračování. Celý tvůj život, plný lží a pokrytectví... Až se s ním seznámí spravedlnost, budeš pro ni totéž co pro mne: mimořádný zločinec."

"Ach tak," řekl s výrazem, který mu znetvořoval obličej. "Ty máš v úmyslu..."

"Nejdřív mám v úmyslu ukázat ti tvůj obžalovací spis."

"Ach tak, já budu souzen," pravil ironicky, "jsem tedy před tribunálem..."

"Jsi před Elisabetou. Poslouchej."

Jerome se na ni díval, potom stočil pohled k Félicienovi. Nabyl patrně dojmu, že tihle dva ozbrojení protivníci by ho dokázali sprovodit ze světa jako psa, kdyby se chtěl prát. Proto se usadil, nedbale zkřížil nohy a jako někdo, kdo se uvolil poslouchat nudný výklad, pravil:

"Tak mluv."

VII KDOSI UMÍRÁ

Ovládala svůj hlas a mluvila bez emocí, bez jízlivosti. Nebyla to obžalovací řeč, pouze stručný nástin jednoho dobrodružství. Rolanda do své řeči nevkládala žádný komentář ani nepřenášela psychologické soudy o povaze Jeroma Helmase.

"Tvou první obětí, Jerome, byla tvá matka. Neprotestuj, téměř jsi mi to přiznal. Zemřela díky tvým poklesům,

pokleskům, které nikdo ve vašem okolí neznal, protože všechno zakrývala svou mateřskou láskou... falešné podpisy, nekryté šeky, nevybíravé prostředky... Nikdo se nikdy nic nedověděl, protože všechno zaplatila a zruinovala se... až z toho zemřela. Nemluvme o tom."

"To bude nejlepší," řekl se smíchem. "Ale musím tě upozornit, že jestli bude celé tvoje povídání takovéhle fantazírování, ztrácíš zbytečně čas."

Pokračovala:

"Co se s tebou dělo následující léta po matčině smrti, nevím. Žil jsi na venkově nebo v cizině. Náhoda ti však přivedla do cesty Elisabetu, a tak jsi se znovu vrátil do svého domu ve Vésinetu a začal jsi pravidelně navštěvovat naši vilu Clématites. A v tu chvíli tě to napadlo."

"Co mě napadlo?"

"Že se oženíš s Elisabetou. Ještě jsi sice nevěděl určitě, zda to uděláš, protože její věno neuspokojovalo tvé ambice. Ale potom byla Elisabeta tak neopatrná, že ti svěřila jedno tajemství. A to tě přesvědčilo."

"Skutečně?"

"Ano. Řekla ti, že jednou bude mít velké věno, že zdědí značnou sumu po bratranci naší matky."

"To je výmysl," zaprotestoval Jerome. "Nevěděl jsem o ničem takovém."

"Proč lžeš? Elisabetin deník, který jsem ti nikdy nedala přečíst - zabránil mi v tom instinkt - jasně říká pravdu. Ujistil ses, že peníze budou, a protože byl bratranec nemocný, rozhodl ses všechno urychlit. Vzbudil jsi v Elisabetě lásku a když jsi ji požádal o ruku, souhlasila. Byla šťastná. Ty také, alespoň jsi tak vypadal. Ale mezitím jsi sbíral informace."

"O čem?"

"O tom, co motivovalo bratrancův odkaz. Začal ses šťourat v minulosti, ptal ses všude možně - nezapírej, všude mi to potvrdili - sbíral jsi klepy a nakonec ses dověděl, že mezi naším otcem a matčiným bratrancem došlo k roztržce, že vypukla hádka, skandál atd. V té době se začalo povídat, že Elisabeta byla dcerou Georgese Dugrivala. Klidně říkám jeho jméno, protože to všechno je nehorázný nesmysl a ošklivá pomluva."

"Opravdu, ošklivá pomluva."

"Ovšem ty jsi věděl, jak to doopravdy bylo. Chtěl jsi mít jistotu ohledně Dugrivalových plánů a Elisabetina věna. A tak, když Elisabeta byla nemocná, vydal ses do Caen. Jedné noci jsi se nevím jak dostal do pokoje Georgese Dugrivala, otevřel jsi jeho sekretář a přečetl sis jeho deset let starou závěť. Dověděl ses z ní, že Elisabeta neměla nikdy nic dostat, že dědičkou jsem já. A v tu chvíli byla Elisabeta odsouzená."

Jerome zavrtěl hlavou:

"Kdyby bylo na tom tvém románu slůvko pravdy, proč by měla být Elisabeta odsouzená? Přece by bylo stačilo, abych se s ní rozešel."

"A ty myslíš, že bych si tě vzala, kdyby ses s ní rozešel? Rozchod z tvé strany znamenal ztrátu veškeré naděje přiženit se k nám do rodiny. Dědictví by bylo pro tebe ztracené. Potřeboval jsi se jí zbavit jinak. V hlavě se ti vylíhl obludný plán... zbabělý a pokrytecký. Vražda by bylo strašné a hlavně velmi nebezpečné řešení! Musel jsi ji zabít, abys byl svobodný? Ne, potřeboval jsi jen čas a něco, co by sňatku zabránilo a zůstalo v pozadí, mimo tebe. Kdyby Elisabeta, která se právě zotavila z těžké choroby a dosud neměla plíce v pořádku, znovu onemocněla, kdyby se její zdraví pronikavě zhoršilo, jistě by se nemohla vdávat. Ty bys znovu získal svobodu a postupně by ses mohl začít ucházet o mne. Nikdo by tě nemohl podezírat ze zrady nebo vraždy. Bude možná mrtvá, ale mrtvá díky nehodě, bez tvého přičinění. A tak jsi na tom pracoval. Všechno sis promyslel a nařízl sloupky schůdků, po kterých Elisabeta denně ve stejnou hodinu sestupovala k vodě."

Rolanda byla vzrušením vyčerpaná. Stěží bylo slyšet její hlas. Odmlčela se.

Jerome sedící proti ní viditelně předstíral lhostejnost a pohrdání tím vším, co tu musel vyslechnout.

Félicien hlídal jeho sebemenší gesto.

Raoul d'Averny dychtivě poslouchal za okenicemi a pozoroval celou scénu. Obžaloba se odvíjela s nelítostnou logikou. Jediný bod zůstával zatím neobjasněný: Rolanda neřekla nic o důvodech, které vedly Georgese Dugrivala k tomu, že odkázal své jmění jí a nikoli Elisabetě. Ale když připustíme, že ty důvody tušila, musela jednat a mluvit tak, jako by nevěděla vůbec nic.

Po chvilce Rolanda pokračovala:

"Je jisté, že ta vražda spáchaná před tvýma očima, ta vražda, za niž jsi byl odpovědný, tě na chvíli vykolejila. Prožil jsi několik hodin zděšení a zoufalství. Ale nález balíčku z šedého plátna vedle Barthélemyho mrtvoly tě rychle postavil na nohy.

Ten odpolední zmatek kolem vily, stálé příjezdy a odjezdy ti pomohly vzít balíček a někde ho schovat, pravděpodobně v ateliéru. Ale někdo tě viděl, jak ten balíček sbíráš. Simon Lorient. Kroužil okolo vily Clématites, nepřestal tě sledovat celý den, a večer se na tebe vrhl. Prali jste se na tom místě, kde ho ráno našli s těžkým zraněním. Později na něj zemřel. Ty jsi byl také zraněn, ale jen lehce, takže ses stačil od svého protivníka odplazit. To byl tvůj druhý zločin toho dne."

"A teď ten třetí," zažertoval Jerome.

"Ten jsi začal připravovat velmi brzy. Šlo o to setřást ze sebe i nejmenší podezření tím, že převedeš pozornost na někoho jiného. Na koho? Náhoda ti nahrávala. Félicien se přeplavil přes rybník v loďce. Přijel za mnou, aby mne utěšil. Zůstal u mne dvě hodiny. Na zpáteční cestě ho kdosi viděl, jak přistává s loďkou u slepé uličky, a poznal ho. To bylo přibližně ve stejnou dobu, kdy jsi vycházel z vily Clématites sledovaný Simonem Lorientem. Když tě pak vyslýchají, odpovíš: "Ten, kdo mne napadl, vyšel ze slepé uličky". Od té chvíle se vyšetřování soustředí na Féliciena, který se nebrání, který se nechce bránit. Protože nechce říci, co dělal v noci u vody, aby mne nezkompromitoval, raději zapírá, tvrdí, že se celou noc nehnul ze svého pokoje. Nakonec ho zatknou. Máš uhlazenou cestičku. Jenom... jenom já

začínám přemýšlet..."

Dutým hlasem opakovala u konce s dechem:

"Ano... já přemýšlím... Nepřestávám přemýšlet... je to posedlost pronásledující mne každou minutu. Na hřbitově, s rukou nad Elisabetinou rakví, přísahám, že ji pomstím... Přísahám, že můj život nebude mít od této chvíle jiný cíl, že všechno obětuji své pomstě. A proto jsem nejdřív obětovala Féliciena... "Dívejte se kolem sebe," řekl mi pan d'Averny. "Nesmíte couvnout před žádným podezřením..." Kolem sebe? Kolem sebe jsem viděla Féliciena a tebe. Félicien nebyl vinen, neměl žádný důvod zabíjet Elisabetu, tak jsem musela myslet na tebe, Jerome... Pečlivě jsem přečetla Elisabetin deník, a to vzbudilo mou pozornost. Dověděla jsem se tam, že krátce před svou poslední procházkou s tebou Elisabeta mluvila a ty jsi byl zamyšlený, nesvůj. Stěžoval sis, že nemáš žádné postavení. Měl jsi strach z budoucnosti a má ubohá sestra tě musela uklidňovat připomínáním očekávaného dědictví... To jsem ještě neměla žádné podezření... Nevěřila jsem ale nikomu, ani panu d'Averny, který objevil naříznuté sloupky. Nemluvila jsem s nikým. Případ Simona Lorienta a Barthélemyho mě vůbec nezajímal. Vzpomeň si na to ticho mezi námi, když ses vrátil z kliniky. Nechtěla jsem se tě na nic ptát, ani tě podezírat... Neměla jsem vůči tobě žádné postranní úmysly... Ale jednoho dne..."

Rolanda jako by se vzpamatovala a nabrala nové síly. Přiblížila se k Jeromovi.

"Jednoho dne jsme seděli na trávníku vedle sebe a četli jsme si. V pět hodin jsi odcházel a vzal jsi mě za ruku, aby ses rozloučil. Ale podržel jsi mou ruku ve své o několik vteřin déle, než bylo vhodné. To nebylo přátelské gesto, to nebylo gesto prozrazující smutek nad Elisabetinou smrtí. Ne. Šlo o něco jiného. Byl to stisk ruky muže, který chce vyjádřit své city. Bylo to vyznání a současně výzva. Jaká to od tebe byla neopatrnost, Jerome! Něco takového by sis mohl dovolit tak za rok za dva. Ale za měsíc! Od toho dne jsem si byla jistá. Jestli byl viník v mé blízkosti, nemohl to být nikdo jiný než Elisabetin snoubenec, který se měsíc po smrti té ubohé dívky obrací k její sestře. Ale ještě jsem musela vyřešit hlavní záhadu. Ta záhada, to jsi byl ty sám. Musela jsem tě studovat, bez chvíle odpočinku tě sledovat a zkoumat všechno, co se týkalo Elisabety a mě. Udělala jsem ještě něco navíc. Nastražila jsem ti léčku. Abych získala tvou důvěru, začala jsem přijímat tvou lásku. Uvěřil jsi mi a začal jsi mě skutečně milovat. Tím jsi ztratil veškerou ostražitost."

Ztišila hlas:

"Ano. Můj život byl zoufalý, ale pomalu jsem získávala jistotu, že se jednoho dne pomstím. Byla jsem si jistá, že Elisabetu pomstím! Jen jsem měla strašný strach, aby někdo neuhodl, co se ve mně odehrává. Uzavřela jsem své tajemství hluboko v sobě. Dokonce jsem odmítla přijmout Féliciena po jeho návratu z vězení a nechala jsem ho věřit tomu, že jsem ho zradila, že jsem zradila Elisabetu. Až když jsem se dověděla, že se pokusil o sebevraždu, rozběhla jsem se k němu pološílená strachy a všechno jsem mu pověděla. Potom mi Faustina svěřila svou touhu po pomstě na člověku, který zabil jejího Simona. I ji jsem zasvětila do svého podezření. Podezření? Ne, byla to jistota. Faustina byla také přesvědčená o tvé vině. Poskytoval jsi nám dost důkazů. Žil jsi v domě své oběti, procházel ses v zahradě kolem schůdků, které jsi použil jako léčku, dvořil ses mně, její sestře, a říkal jsi mi stejná slova jako před nedávnem jí. Ach, ty odporný ničemo, jak jsi jen mohl?"

Rolanda se opět dostala na pokraj výbuchu, ale nakonec se ovládla a pokračovala:

"Ano, hrál jsi pozorně, ale nevšiml sis jedné věci: že jsme proti tobě tři. Byli jsme tak opatrní! Protože jsi věděl, že se mi Félicien zpočátku dvořil, a žárlil jsi na něj, zařídili jsme to tak, že se Félicien a Faustina od sebe téměř neodloučili. Neměl jsi žádné podezření a klidně jsi pokračoval ve svém špinavém díle proti Félicienovi. Psal jsi anonymní dopisy, ano, byl jsi to ty. A ty jsi také pohodil poblíž místa, kde jsi zranil Simona Lorienta, kapesník potřísněný krví, kapesník podobný Félicienovu. Ale to všechno pořád nebyl usvědčující důkaz, který jsem potřebovala. Naštěstí i ten jsem získala. Náhoda hrála v můj prospěch. Jednoho dne mě přijel navštívit Georges Dugrival a já měla to štěstí, žes tu zrovna nebyl."

Jerome se zachvěl a ani se nesnažil zakrýt své rozpaky. Na tváři se mu zračila úzkost.

"Ano." potvrdila Rolanda, "přišel se na mne podívat. Nejdříve jsem ho odmítla přijmout, protože jsem věděla, že mezi ním a mým otcem došlo k hádce, ale on naléhal. Říkal, že jde o něco vážného. Přijala jsem ho tedy. Hovořil se mnou stejně vážně, uctivě a jemně, jako jednal s mou matkou. A také mi sdělil pravý důvod své návštěvy:

"Rolando," řekl mi, "nedávno, když jsem byl nemocen, vnikl kdosi do mé pracovny a vloupal se do mého sekretáře. Ten kdosi rozpečetil závěť, v níž vám všechno odkazuji, a z kazety, kde mám rodinné šperky, drahokamy, prsteny a náušnice, ukradl vzácný prsten, který tvoří pár s úplně stejným prstenem. Pár dní na to mi mí přátelé z Vésinetu, s kterými stále udržuji styky, napsali, že si budete brát Jeroma Helmase a že to není dobrý člověk. Napadlo mě, Rolando, že bych vás měl varovat..."

Mám ti říkat, co všechno jsme si ještě pověděli, Jerome? Prosila jsem ho, aby zničil tu závěť, protože není žádný důvod, abych se stala jeho dědičkou, ale neodmítla jsem jeho jinou nabídku: že přijmu šperky. Dohodli jsme se, že Félicien pojede do Caen. Georges Dugrival předpokládal, že by mohl být v době jeho návštěvy upoután na lůžko, a tak mi dal klíče, díky jimž se Félicien bez námahy dostal do domu a otevřel trezor, kde byla modrá kazeta na šperky. Všechno proběhlo podle plánu. Félicien našel kazetu. Teď je tady, v téhle zásuvce. Je v ní i prsten, k nerozeznání podobný tomu, který byl ukraden. Teď jsem mohla jednat. Jestli prsten, o němž jsi tvrdil, že je od tvé matky a že mi ho musíš navléci až v den sňatku, je podobný tomu zde v kazetě, ukradl jsi ho a zavraždil jsi Elisabetu a Simona Lorienta. Abych však měla úplný důkaz, musela jsem se za tebe provdat. Félicien byl proti tomu. Ničilo ho pomyšlení na to, že ponesu tvé jméno. Nevydržel to a jednoho dne mě unesl. Bylo to zbytečné. Co se mělo stát, stalo se. A dnes ráno jsi mi nabídl prsten. Už rozumíš, jak jsem se v tu chvíli cítila? I když jsem si byla jistá, i přes svou nenávist k tobě... když jsem najednou viděla ten stejný tvar, stejné brilianty, stejné zpracování, když jsem měla v ruce konečný důkaz tvé viny... Chápeš už teď, ty bídáku?"

Rolandin hlas byl čím dál drsnější. Chvěla se pohrdáním a nenávistí. Celá její bytost byla ztělesněním hrozby.

Ale k čemu to bylo? Měla dojem, že ji Jerome neposlouchá. Díval se do země nepřítomnýma očima. Jako by se tváří v

tvář tomu jasnému obvinění, vědomí, že jeho maska spadla, odmítal bránit.

Zvedl hlavu a zamumlal:

"A co dál?"

"Jak dál?"

"Jaké máš se mnou záměry? Obžalovala jsi mě, budiž. Chceš mě udat?"

"Ano, dopis už jsem napsala."

"A poslala jsi ho?"

"Ne."

"Kdy to uděláš?"

"Odpoledne."

"Až odpoledne," řekl hořce. "Abych měl čas odjet do ciziny."

Za chvilku namítl:

"Ale proč mě chceš udat? Myslíš, že ses mi dost nepomstila tím, že mě vyháníš ze svého života? Nestačí, že jsi předstírala lásku a teď jsi mě uvrhla do zoufalství?"

"A co Félicien? Vždyť ho podezírají. Je nevinný a má trpět za to, že pravý viník nebude označen? A pak, chci mít záruku... Chci si být jistá, že se nevrátíš... že všechno skončilo. Proto předám svůj dopis spravedlnosti."

Zaváhala a dodala:

"Ten dopis pošlu... ledaže..."

"Ledaže...?"

"Ledaže bys tady, na tomto stole, všechno napsal sám," řekla Rolanda. "Posaď se a piš. Napiš, jak jsi ublížil Elisabetě, že jsi zabil Simona Lorienta, že jsi falešně svědčil proti Félicienovi a žes ho udával... a podepiš!"

Dlouze uvažoval. Jeho obličej už vyjadřoval jen bolest a sklíčenost.

Zašeptal:

"Proč bych dál bojoval? Jsem tak unavený! Máš pravdu, Rolando. Jak jsem mohl hrát takovou komedii? Skoro se mi podařilo přesvědčit sama sebe o tom, že Elisabeta nezemřela mou vinou, že Simona Lorienta jsem zabil v sebeobraně. Jak jsem zbabělý! Ale čím víc jsem tě miloval, tím víc mě děsilo, co jsem udělal... Neumíš si to představit... Ale měnil jsem se a díky tobě bych se byl změnil úplně... Ale už o tom nemluvme... Všechno je pryč..."

Usedl ke stolu, vzal pero a psal.

Rolanda mu četla přes rameno.

Podepsal.

"Je to tak, jak sis představovala?"

"Ano."

Zvedl se. Bylo po všem, jak si Rolanda přála. Díval se na ně, na jednoho i na druhého. Nač čekal? Na to, že mu dají sbohem? Že mu odpustí?

Rolanda a Félicien se ani nepohnuli, neřekli ani slovo.

V poslední chvíli se ho zmocnil vztek, jako by se chystal k odporu. Ovládl se však a vyšel z místnosti.

Slyšeli ho vcházet do jeho pokoje - do pokoje určeného pro svatební noc. Nepochybně si tam šel pro své věci. O několik minut později už sestupoval po schodišti. Potichu otevřel a zase za sebou zavřel hlavní dveře v hale. Odcházel...

Jakmile mladí lidé osaměli, vzali se za ruce a do očí jim vstoupily slzy.

Félicien políbil Rolandu na čelo jako snoubenku, ke které chová nesmírnou úctu.

Řekla mu s úsměvem:

"To je naše svatební noc, viď Féliciene. Strávíme ji jako snoubenci, ty ve svém pokoji a já tady, v tomto domě."

"Ale mám dvě podmínky, Rolando. Za prvé: zůstanu u tebe alespoň hodinu nebo dvě, abych si byl jist, že už se nevrátí."

"A ta druhá podmínka?"

"Snoubenci mají právo políbit se, alespoň jednou, jinam než na čelo..."

Začervenala se, zmateně se na něj dívala a pak řekla:

"Budiž... ale ne tady, dole, v salónu, kde jsem ti poprvé vyznala lásku hudbou."

Vložila papír podepsaný Jeromem do kazety na šperky a sešli do salónu.

Téměř okamžitě na to vnikl do místnosti Raoul d'Averny, vytáhl z kazety papír a strčil ho do kapsy.

Potom vstoupil na balkón, zachytil se na římse boční fasády a dostal se do zeleninové zahrádky.

Ve tři hodiny ráno se Félicien vrátil do pavilónu. Raoul na něho čekal podřimuje v křesle. Podal mu ruku.

"Prosím vás o prominutí, Féliciene."

"Proč, pane d'Averny?" zeptal se Félicien.

"Před chvílí jsem vás přepadl a svázal. Chtěl jsem vám zabránit v nějaké nepředloženosti."

"V jaké nepředloženosti, pane d'Averny?"

"Ale... vždyť víte, ta svatební noc..."

Félicien se rozesmál:

"Myslel jsem si, že jste to byl vy, pane d'Averny. Teď jsme si kvit a já vás také žádám o odpuštění."

"A zač vy mne?"

"Za to, že jsem se z vašich pout dostal..."

"Sám?"

"Ne."
"Kdo vám pomohl?"
"Faustina."
"Jestli jsem si to nemyslel," procedil Raoul mezi zuby. "Takže Faustina kroužila této noci kolem... Jen aby se nenechala chytit...!"
Uzavřel rozmluvu:
"Byl bych vám, Féliciene, vděčný, kdybyste hned ráno zatelefonoval Rolandě Gaverelové a ujistil ji, že ten papír podepsaný Jeromem se neztratil. V půl desáté ráno ke mně přijde vyšetřující soudce a já jsem považoval za vhodné vzít ten papír z kazety. Tak vás uchráním před dalšími nepříjemnostmi."
"Jakže?" vykřikl Félicien užasle. "Ale to přece není možné... vy jste..."
"Ať se tedy nebojí," dodal Raoul už na odchodu. "A ještě jí řekněte, že ji brzy navštívím. Vás tady najdu také, nemýlím se, Féliciene?"

VIII FRYNÉ

Pan Rousselain přišel na schůzku přesně. V půl desáté ráno, zrovna když Raoul dojídal snídani, se objevil na prahu. Nebyl to však vyšetřující soudce, ale rybář, který si přišel - jak sám řekl - zachytat oukleje: na hlavě slamák, kalhoty ze žluté pytloviny a na nohách plátěné sandály...
"Srdečně vás zdravím, pane vyšetřující soudce." zvolal Raoul... "Dnes bude nádherný den. Skvělá příležitost zapomenout na ten nesnesitelný případ!"
"Myslíte...?"
"Hrome! Jsem si tím jistý!"
"Ale přece jste mě sem pozval proto, abyste mi objasnil celý případ, který se měl rozuzlit této noci."
"Ale vždyť se rozuzlil!"
"Já tu však nevidím ten jistý, abych tak řekl, předmět, který jste mi slíbil předat v případě, že vás nechám v klidu jednat."
"A zítra... by vám to nestačilo?"
"Zítra je příliš pozdě."
Raoul ho pozoroval.
"Stalo se něco nového, pane soudce?"
Pan Rousselain se dal do smíchu.
"Ano, pane d'Averny, stalo se něco nového. A oproti naší úmluvě jsem to já, kdo to sděluje vám." Pan Rousselain pronesl s důrazem:
"Před hodinou a půl telefonoval na prefekturu policejní komisař z Chatou. Sdělil nám, že mu hospodyně pana Jeroma Helmase oznámila, že našla svého pána mrtvého v hale jeho vésinetského domu. Zastřelil se ranou z revolveru do srdce. Právě se musel vrátit domů. Dveře byly ještě otevřené. Inspektor Goussot už je na místě. Já jsem se to dověděl, když jsem vystupoval z vlaku."
Raoul nehnul brvou a prohlásil:
"To je logické vyústění celého případu, pane soudce. Viník sám nad sebou vyřkl ortel."
"Bohužel však po prohlídce, kterou hned na místě učinili, museli konstatovat, že Jerome Helmas nezanechal žádný dopis, z něhož bychom mohli usuzovat na jeho vinu. Sebevražda sama o sobě není přiznání. Na druhé straně je ovšem víc než podivné, že Jerome Helmas, čerstvý novomanžel, opouští své manželské hnízdečko a spáchá sebevraždu ve svém bývalém domě."
"Tento čin následoval těsně po přiznání, které učinil v přítomnosti Rolandy Gaverelové, Féliciena Charlese a mé maličkosti."
"To přiznání bylo nepochybně ústní?"
"Písemné."
"Máte ho"
"Zde, prosím."
Raoul podal soudci papír podepsaný Jeromem Helmasem.
"V tom případě," zvolal pan Rousselain se zřejmým uspokojením, "se domnívám, že problém je téměř vyřešen. Aby byl vyřešen úplně, aby už nezůstala žádná nejasnost nebo tajemství, budu od vás požadovat jistá objasnění, pane d'Averny... a možná i jistá přiznání."
"Ale s největší radostí." zvolal Raoul vesele. "Jsem vám k službám. Jen mi ale prozraďte, s kým budu mít tu čest hovořit: s vyšetřujícím soudcem panem Rousselainem, představitelem spravedlnosti, nebo s panem Rousselainem, rybářem a skvělým člověkem, jehož nezaujatý rozum, jemný psychologický smysl a lidskost tak dobře znám? Před tím prvním bych byl nucen zachovávat jistou zdrženlivost. S tím druhým bych mluvil naprosto otevřeně, se srdcem na dlani, a společně bychom se pak domluvili na tom, které věci se dají zveřejnit a které bude lepší ponechat ve stínu."
"Dejte mi nějaký příklad, pane d'Averny."
"Tady je jeden. Félicien Charles a Rolanda Gaverelová se mají rádi. Před dvěma měsíci, toho večera po osudném dni, kdy se odehrálo strašné drama, nasedl Félicien do loďky a jel Rolandu navštívit. Nechal se obžalovat jen proto, aby Rolandu nekompromitoval. Není zrovna tohle tajemství, které by bylo lepší nezveřejňovat?"
Pan Rousselain měl citlivé srdce. Setřel z koutku oka slzu a zvolal:
"Před vámi stojí pouhý rybář, pane d'Averny. Mluvte upřímně. Buďte naprosto otevřený, vždyť, jak mi řekli na

prefektuře, jste tam velmi dobře zapsán jako příležitostný spolupracovník. Prokázal jste nám nejednu cennou službu, a to i přes, řekněme, minulost..."

"Trošku temnější, že?"

"Řekl jste to vy. Ale přesto a přes poněkud nezvyklé metody, jakými pomáháte zákonu, jste u nás stále "persona grata". Mluvte, pane d'Averny.

Pan Rousselain se chvěl nedočkavostí. A Raoul d'Averny sytil jeho zvědavost takovými lahůdkami, že pan Rousselain už ani nepomyslel na rybolov a přijal pozvání na oběd do Clair-Logis. Až do tří hodin odpoledne pak bez dechu poslouchal vyprávění Raoula d'Avernyho, občas proložené důvěrným sdělením Arsena Lupina.

Na odchodu řekl hlasem ještě se chvějícím vzrušením:

"Díky vám jsem, pane d'Averny, strávil jeden z nejkrásnějších a nejbohatších dnů ve svém životě. Teď znám celý příběh ze všech stran a naprosto sdílím vaše přání: musíme pečlivě zvážit to, co z něj zveřejníme. Je to krásný příběh lásky, navzdory zločinům a materiálním pohnutkám, které ho komplikují. Ale především je to příběh nenávisti a odvety! Ksakru! Jak odvážně dokázala naše krásná Rolanda dovést svou pomstu až do konce! Kolik odvahy a energie projevila! Jak prudké city!"

"Už se mne nechcete na nic zeptat, pane soudce?"

"Ale ano, ještě maličkost... dva body... ne, tři. Čistě ze zvědavosti."

"Mluvte."

"Tak tedy, za prvé. Jaké úmysly máte s Félicienem? Myslíte si, že je skutečně vaším synem?"

"Nevím, a nikdy to nebudu vědět. Ale i kdyby byl můj syn, choval bych se k němu stejně. Neřekl bych mu nic. Je pro něj lepší, když si myslí, že je nalezencem, než kdyby věděl, že je synem... víte koho. Souhlasíte se mnou?"

"Jistě," pravil pan Rousselain značně dojatý. "Za druhé: co se stalo s Faustinou?"

"To je záhada. Ale najdu ji."

"Tak toužíte po tom ji znovu vidět?"

"Ano."

"A proč?"

"Protože je velmi krásná a protože jsem nezapomněl na sochu Fryné."

Pan Rousselain se uklonil na znamení souhlasu jako člověk, kterému nic lidského není cizí. A dodal:

"Za třetí: všiml jste si, pane d'Averny, že v celé té velmi složité historce nebyla vůbec řeč o balíčku v šedém plátně obsahujícím několik stovek bankovek? Přece to jmění není pro svět neodvratně ztraceno!"

"To je i moje mínění. Určitě je někdo, kdo má z těch bankovek užitek."

"Kdo?"

"To bych, na mou duši, nedokázal říci, ale předpokládám, že byl někdo chytřejší než ostatní a ten někdo šel hledat na místo bitky mezi Simonem Lorientem a jeho vrahem. Oba mladíci byli zraněni a balíček se určitě zakutálel někam na trávník."

"Kdosi byl tedy chytřejší než ostatní," opakoval pan Rousselain Raoulovu větu. "Neznáte nikoho, kdo by byl tak chytrý..."

"Ale ano... ale ano..." zamumlal d'Averny. Vzal si ze stolu cigaretu, zapálil si a díval se kamsi do dálky zasněným pohledem...

Pan Rousselain opravdu položil tu otázku bez postranního úmyslu. Ale Raoulovo chování mu najednou otevřelo oči... Teď už nebyl na pochybách, že muž, s kterým tu rozpráví, považoval za vhodné postarat se o poklad Filipa Gaverela.

Jak zvláštní člověk, pomyslel si pan Rousselain dívaje se na Raoula. Tak jemný a slušný a přitom v hloubi duše nenapravitelný lupič. Dal by svůj život za druhé, ale přitom nedokáže nevyužít situace a neštípnout jim peněženku. Mám mu na odchodu podat ruku?

Raoul jako by odpovídal na jeho váhání. Řekl se smíchem:

"Podle mého soudu, pane vyšetřující soudce, by se mělo tomu člověku, který to udělal, odpustit. Je to možná čestný muž, kterého by nikdy ani nenapadlo obrat svého bližního, ale patrně ho na tuto myšlenku přivedlo ne zrovna kulantní jednání Filipa Gaverela."

A vesele dodal:

"V každém případě doufám, pane vyšetřující soudce, že to bylo moje poslední dobrodružství... Rád bych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu a zabýval se vznešenějšími záležitostmi. A pak, tolik jsem pracoval pro druhé, že mám teď chuť věnovat se pro změnu zase sám sobě. Ovšem v žádném případě se nehodlám zavřít do kláštera... A stejně... Poslyšte... víte, co bych si přál, aby říkali po mém odchodu? "Ať je to jak chce, byl to čestný a slušný muž... Možná to byl trochu zločinec, ale čestný muž...""

Pan Rousselain mu podal ruku a odešel.

"Přišel jsem se s vámi rozloučit, slečno Rolando, a s vámi také, Féliciene. Ale ano, odcházím... asi cesta kolem světa nebo něco na ten způsob....Mám všude přátele, zvou mne... A pak, musím se vám, Rolando, omluvit a poděkovat vám, že jste mě ušetřila výčitek. Přece jen to ode mne nebylo nejslušnější ukrást z kazety ten papír, který jsem potřeboval pro soudce... A kdybych byl udělal jen to, Rolando! Znám od začátku až do konce průběh celé vaší svatební noci, Rolando... Jestli je to možné? Ksakru, to bych řekl, že ano. Měl jsem nejlepší místo v křesle na balkóně, všechno jsem viděl a slyšel. A navíc jsem byl i v pracovně Georgese Dugrivala v Caen, když jste tam, Féliciene, otvíral trezor a vybíral diamanty. A ještě je spousta jiných věcí, méně diskrétních nebo úplně nediskrétních...

No tak, milí přátelé, to všechno je jen vaše chyba.

Vzpomeňte si, Rolando: na začátku jste mě žádala o radu a já jsem věřil, že budeme postupovat při odhalování pravdy ruku v ruce. Pak jste se najednou odmlčela... Sbohem, Raoule, každý půjde po svém! A vy, Féliciene? Kolikrát jsem se ucházel o vaši důvěru! Ale marně. Pán si udělá vyjížďku po rybníku a místo toho, aby mi upřímně řekl "jel jsem za tou, kterou miluji", nechá se raději zavřít.

A co se stalo pak? Každý pátral na vlastní pěst a ne vždycky jsme si prokazovali dobré služby. Já jsem musel pracovat jednou ve shodě s panem Rousselainem, jednou proti němu a nakonec, když jsem už sám sebe přesvědčil, že Félicien je nevinný, považoval jsem Rolandu a Jeroma za komplice. Výborně. Jak jsem mohl, Rolando, předpokládat, že vaše chování je motivováno nenávistí? Nenávist není tak běžný cit... Dovedená až do takového extrému je anomálií a může vést ke spoustě hloupostí... A těch jste provedla až až, má milá Rolando!

Podívejte se, Rolando," pokračoval jemně Raoul. Usadil se vedle ní a vzal ji za ruku. "Myslíte si, že to bylo chytré dovést všechno až k tomu sňatku? Nezapomínejte, že jste vdaná, že nesete jméno Jeroma Helmase, že jste paní Helmasová a na svoji skutečnou svatební noc budete čekat dlouhé měsíce.

Kdybyste mi byla zachovala přátelství a svěřila se mi, nikdy by k něčemu tak absurdnímu nedošlo. Nedovolil bych vám udělat takovou hloupost. Existovalo deset jiných způsobů, jak dosáhnout stejného cíle, a přitom jste nemusela chodit na radnici. Stačilo třeba jen říci vašemu milému: "Můj milý Féliciene, když jsi dokázal doveslovat až pod má okna a vyšplhat se až na můj balkón, buď tak laskav, dostaň se nějak k panu Jeromovi a přines mi prsten, který ten mladík ukradl. Budeme ho moci porovnat." A bylo to. Tím spíš, Rolando, že vaším úmyslem nebylo vydat Jeroma policii a poslat ho pod gilotinu, ale jen ho usvědčit a nechat běžet ke všem čertům. Tak buďte upřímná a přiznejte, že byste byla udělala lépe, kdybyste se svěřila do rukou Raoula d'Avernyho."

Chystala se odpovědět a z jejího úsměvu bylo patrné, jak by asi její odpověď zněla, ale Raoul jí v tom zabránil.

"Ne, nepřišel jsem proto, abych z vás dostal přiznání, ale abych vám řekl, jak to všechno bylo a hlavně, abych vám blahopřál. Ano, Rolando, blahopřeji vám k rozhodnutí vdát se za Féliciena. Mýlil jsem se v něm, když jsem se domníval, že je schopen kdejaké špatnosti. Ne, je schopen velké lásky. Je to odvážný, tvrdohlavý hoch, měl jsem mu za zlé, že odmítl mou pomoc a chtěl si své záležitosti vyřídit sám. Bylo to ale k jeho dobru. Budete s ním šťastna, jak si zasloužíte.

A teď ještě můj svatební dárek... Přijměte ho, protože z něj budu mít prospěch já a vy si ho budete muset zasloužit. Práce v Clair-Logis už jsou téměř dokončeny. Chtěl bych vám svěřit něco jiného, Féliciene... mám jeden starý dům v Nice, s překrásným olivovníkovým hájem. Vy byste mi z něj mohl udělat něco velmi krásného, podle svého vkusu. Tak tedy, za čtrnáct dní, jakmile budete mít za sebou návštěvu u pana Rousselaina, tenhle případ bude definitivně uzavřen, odjedete oba do Nice a strávíte tam ten rok čekání. Mohu vás políbit, Rolando?"

Políbil dívku s dojetím, které ho samotného překvapilo, a potom objal Féliciena a stiskl mu obě ruce. Na pár vteřin se mu zadíval do očí.

"Možná že bych vám měl říci ještě něco, Féliciene. Ale uvidíme později, jestli mi bozi budou nakloněni... a oni budou, protože já si to zasloužím."

Znovu ho objal a odešel. Dívali se za ním udivení a dojatí.

Raoul byl na cestách déle než rok. S oběma mladými lidmi udržoval čilou korespondenci. Félicien mu posílal své plány, ptal se ho na rady a postupně si zvykal psát mu uvolněně a důvěrněji. Ale Raoul se domníval, že mezi nimi nikdy nebudou důvěrnější svazky.

Možná že je to opravdu syn Clarissy d'Etigues a můj. Ale chci to vlastně skutečně vědět? I kdybych si byl jist, mám skutečně srdce pravého otce?

Každopádně se ale radoval. Cagliostrová se pomstila. Ale její pomsta selhala a Raoul jí čas od času posílal na věčnost ironické poznámky.

"Neyyšlo ti to, Josefino Balsamová. Nejenom, že se z toho dítěte - jestli je to Félicien - nestal ani zloděj, ani vrah, ale navíc jsme oba dva přátelé. Nevyšlo ti to, Josefino."

Jak předpokládal, případ vily Clématites a Orangerie byl uzavřen. Jen nešťastník Thomas Le Bouc neměl štěstí. Odhalení pravého viníka mu mělo otevřít vrata vězení. Ale k jeho smůle vyšly vyšetřováním najevo jiné skutečnosti, a ty ho poslaly přímo na galeje. Galejí ho však ušetřila těžká chřipka, které podlehl.

Po patnácti měsících se Raoul vrátil do Francie a usadil se ve svém nádherném sídle na Azurovém pobřeží.

Jednoho dne si všiml v herně v Monte Carlu nesmírně elegantní dámy obklopené skupinou obdivovatelů přitahovaných její krásou. Podařilo se mu dostat se až k ní. Zašeptal:

"Faustino..."

Okamžitě se otočila.

"Ach, to jste vy," pravila s úsměvem.

"Ano, já. Já, který vás hledám... všude... a tak usilovně!"

Vyšli z herny spolu a procházeli se v té krásné krajině. Raoul jí vyprávěl poslední podrobnosti případu a zeptal se jí na ten večer, kdy viděl Féliciena na lavičce v jejím náručí.

"Ne v mém náručí," odpověděla, "ale opírajícího se o mé rameno. Plakal."

"Plakal?"

"Ano. Přese všechno žárlil na Jeroma Helmase a nenáviděl ten sňatek. Prožíval strašnou krizi a ten večer jsem byla jeho útočištěm. Snažila jsem se ho uklidnit."

Raoul jí řekl, jak probíhala poslední noc. Neznala podrobnosti. Náhle se k ní obrátil a otázal se:

"Byla jste to vy, Faustino?"

"Já?"

"Ano. Nepochybovala jste, že Jerome je viník. Věděla jste, že ho Rolanda vyžene, a dobře jste odhadla, že ze strachu

z udání bude chtít utéct a před tím se zastaví doma."
"A pak?"
"Čekala jste na něj schovaná za dveřmi a když otevřel, vystřelila jste... Bylo to tak, že mám pravdu? Jerome přece nebyl člověk, který by se zastřelil sám."
Neodpověděla a ukázala prstem na nejasnou linii horizontu...
"Vidíte... tam je moje vlast... Korsika... Jsou dny, kdy ji odtud téměř vidíte. Tam jsou šťastni jen ti, kteří se pomstili za zločin."
"A vy jste šťastná, Faustino?"
"Velmi šťastná. Šťastná proto, že to tak dopadlo. Šťastná i z přítomnosti. Jeden bohatý italský šlechtic mi nabídl své srdce a svůj palác z růžového mramoru v Janově."
"Jste vdaná?"
"Ano."
"Milujete ho?"
"Je mu pětasedmdesát. A vy jste šťasten, Raoule?"
"Byl bych, kdyby mi ke štěstí něco nechybělo."
"A to?"
Jejich oči se setkaly. Začervenala se. Zašeptal:
"Nezapomněl jsem na nic z toho, co se nestalo..."
"Když se to nestalo," řekla, "možná to ani nestálo za to."
Prohlížel si ji od hlavy k patám.
"Na nic jsem nezapomněl," opakoval.
Po chvilce řekla odvážně:
"Dokažte mi to."
"Chcete důkaz?"
"Ano, dejte mi důkaz, že jste si uchoval vzpomínku na to, co se nestalo, a že toho litujete."
"Je to víc než lítost, Faustino."
"Chci důkaz."
"Můžete mi věnovat jeden den? Zítra v tuto dobu vás zavezu zpátky sem."
Šla za ním k autu. Vyjeli. Za hodinu ji dovezl až k návrší tyčícímu se nad Nice u vesnice Aspremont.
Otevřely se hlavní dveře. Četla jméno napsané na vile mezi dvěma pilíři:
Vila Faustina.
Dojatě zašeptala:
"To je důkaz, že jste nezapomněl, ale ne, že jste litoval."
"To je důkaz, že v srdci chovám stále naději," řekl... "Naději, že vás jednoho dne uvítám v této vile."
Zavrtěla hlavou:
"Muž jako vy, Raoule, by mi měl nabídnout něco víc než jméno mezi dvěma pilíři."
"Mám něco lepšího, nekonečně lepšího a nebudete zklamaná. Ale ještě slovíčko, Faustino. Proč jste ke mně byla od počátku tak nepřátelská? Nebyla to jen nedůvěra, ale zášť a zlost. Odpovězte mi upřímně."
Začervenala se a zašeptala:
"To je pravda, Raoule, nenáviděla jsem vás."
"Proč?"
"Protože moje nenávist nebyla dost velká."
Vášnivě ji objal.
Kráčeli po cestičkách z terasy na terasu, odkud byl překrásný výhled na zasněžené vrcholky Alp.
Došli až na nejvyšší terasu, kterou lemovalo dvojité sloupoví.
Uprostřed stála ve vší kráse a vzešenosti bohyně: socha Fryné.
"Ó," vydechla Faustina vyvedená z míry. "To jsem já, já..."

Faustina zůstala ve vile nesoucí její jméno dva týdny.

Obsah

PŘEDMLUVA ARSENA LUPINA 5
První část DRUHÉ Z OBOU DRAMAT 7
I Na válečné ztezce 8
II Zabíjení 13
III Raoul zasahuje 19
IV Inspektor Goussot útočí 26
V Faustina Cortinová a Simon Lorient 32
VI Socha 38
VII Zanzi-bar 43
VIII Thomas Le Bouc 48
IX Šéf 56

X "Já, hraběnka de Cagliostro přikazuji..." 66
Druhá část PRVNÍ Z OBOU DRAMAT 75
I Zásnuby 76
II Tajemná návštěva 83
III Únos 90
IV Modrá kazeta 96
V Svatba? 102
VI Nenávist 109
VII Kdosi umírá 116
VIII Fryné 124

MAURICE LEBLANC
POMSTA HRABĚNKY CAGLIOSTROVÉ

Z francouzského originálu
La Cagliostro se venge, vydaného
nakladatelstvím Librairie Generále
Francoise, Paříž 1973,
přeložila Dana Melanová.
Ilustrace na obálce Karel Aubrecht.
Typografie Jan Jiskra.
Vydání první. Praha 1993.
Vydalo Nakladatelství Svoboda - Libertas
jako svou 6311. (7424.) publikaci.
Odpovědná redaktorka Irena Grusová.
Technická redaktorka Jitka Vostradovská.
Výtvarné redaktorky
Marta Brabencová a Jana Mikulecká.
Sazba Studio Typo, Praha.
Vytiskl Ekon Jihlava.
AA 9,41, VA 10,04.
Tematická skupina 13/34.
73-605-21-8.2

25-056-93

1 Viz Dutá jehla
2 Viz román Červený růženec (Le Chapelet rouge).
3 Viz Dutá jehla.
4 Viz "813".
5 Viktor z mravnostní policie
??

??

??

??

131

5